

Giới thiệu Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá

Hán việt: Xuyên thành hiệu bá đích tiểu tiên nữ*

Thể loại: Hiện đại, cổ xuyên kim, kiếp trước kiếp này, thanh xuân vườn trường, sủng, ngọt, HE

Số chương: 98 chương + 11 NT

Nhân vật chính: Thích Ánh, Quý Nhượng

Edit: Simi

Beta: Simi

Bìa: Simi

() Hiện tại bên biên tập của tác giả đã đổi tên truyện thành Tiểu tiên nữ của lão đại (tên Hán Việt: Xuyên thành đại lão đích tiểu tiên nữ), nhưng mình vẫn sẽ để nguyên tên ban đầu nhé.*

Trước khi sinh Thích Ánh bắt hạnh lộc vào hang ổ của bọn thổ phỉ, được tướng quân cứu thoát, thuận theo trở thành tiểu thiếp của hắn.

Tướng quân chinh chiến khắp bắc nam, chiến công lừng lẫy, nhưng cuối cùng vẫn bỏ mạng nơi sa trường.

Tiểu thiếp treo cổ tự vẫn, đi theo tướng quân.

Sau khi tỉnh lại, nàng liền trở thành Thích Ánh 17 tuổi câm điếc.

Thiếu nữ không nghe thấy âm thanh, không thể cất tiếng nói, nhưng ánh mắt lại đẹp như ánh trăng, tính tình dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Có một ngày, cô nhìn thấy một thiếu niên bắt lương đang đánh nhau.

Đó chính là tướng quân của cô.

*

[Giáo bá vừa lạnh lùng vừa hung dữ] x [Tiểu tiên nữ vừa ngoan ngoãn vừa dịu dàng]

*

Quý Nhượng đánh nhau.

Thích Ánh: Tướng quân đang thay trời hành đạo!

Quý Nhượng thu phí bảo hộ.

Thích Ánh: Tướng quân đang cướp của người giàu chia cho người nghèo!

Quý Nhượng vây chặn cô vào góc tường.

Thích Ánh: ...Mình cũng không biết tướng quân đang làm gì nữa.

*

“Chết tiệt, Quý Nhượng con mẹ nó mày đánh nhau còn mang theo người nhà, mày đang xem thường lão tử này phải không?”

“Không, tao chỉ muốn cho tiểu tiên nữ của tao thấy tao trừ bạo yên dân như thế nào thôi.”

*

Mọi người đều sợ Quý Nhượng, sợ anh âm ngoan, sợ anh nhiều tiền.

Không ai yêu Quý Nhượng, nhưng Thích Ánh yêu anh.

*

[Nữ chính vì nguyên nhân ngoài ý muốn nên không thể nói và bị ảnh hưởng đến thánh lực, sau này sẽ được chữa khỏi]

[Nam chính là tướng quân đầu thai, cùng một linh hồn]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Ở đây cái gì cũng tốt, chỉ là không có tướng quân

Edit: Simi

Cuối tháng tám, Hải Thành nghênh đón đợt mưa bão cuối cùng, mây đen vây kín khắp nơi, sắc trời cũng âm u hơn mấy ngày trước.

Cửa phòng ngủ ở lầu hai bị đẩy ra, mẹ Ngô Anh Hoa vừa cầm khăn mặt lau nước, vừa lên tiếng phàn nàn: “Mưa to thế này cũng không biết lên sân thượng lấy chăn mền vào! Suốt ngày nhốt mình ở trong phòng không sợ mốc meo à!”

Thích Ánh vẫn ngồi im không nhúc nhích trước khung cửa sổ, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Du Trạc nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, lười biếng mở miệng: “Chị ấy không nghe thấy, mẹ gào hét với chị ấy cũng được tích sự gì đâu.”

Ngô Anh Hoa đi qua vỗ một cái lên đầu cậu: “Con bé điếc thì con cũng điếc à? Suốt ngày chỉ biết chơi game, giờ sắp lên lớp mười rồi, còn nghĩ mình có thể lông bông chơi đùa như hồi sơ trung hả?”

Du Trạc tỏ vẻ mất hứng, lết tha lết thết đứng dậy chạy về phòng mình.

Ngô Anh Hoa chán nản, quay đầu lại nhìn Thích Ánh vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trước khung cửa sổ, bóng lưng nhỏ bé yếu ớt hòa cùng làn mưa giông bão bên ngoài, sinh ra một nỗi cô đơn thể lượng đến mức lạnh người. Nghĩ đến cảnh ngộ của đứa cháu gái này, con bực trong lòng bà lại tiêu tan hơn phần nữa.

Bà đi qua gõ lên mặt bàn.

Lúc này Thích Ánh mới quay đầu lại, nhìn thấy là mẹ, đồng tử lóe lên một vẻ dịu dàng thanh tịnh, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười cẩn thận từng li từng tí.

Ngô Anh Hoa bị nụ cười này của cô đâm vào tim run lên một hồi, trong nội tâm yên lặng thờ dài, lấy điện thoại ra đánh chữ vào, đánh xong lại đưa cho cô xem.

Ánh mắt Thích Ánh rơi vào màn hình phát sáng: *Trời mưa to, cậu con tôi nay không về, đi ngủ sớm một chút.*

Trước đây Thích Ánh không biết chữ.

Sau khi tiếp nhận ký ức của thân thể này, những kiến thức cô chưa từng được tiếp xúc đã tự thông tỏ, khiến cô có nhận thức hoàn toàn mới về thế giới này.

Chỉ là mỗi khi nhìn thấy điện thoại vẫn cảm thấy vô cùng mới lạ. Món đồ nhỏ như vậy, không những sẽ sáng lên, mà còn có hình ảnh rất sống động, quả thật rất thần kì.

Thích Ánh nhu thuận gật đầu với mẹ.

Lúc này Ngô Anh Hoa mới khép cửa lại đi ra ngoài.

Thích Ánh tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Mưa gió lớn dần, cây xanh bên đường bị gió quật ngã trái ngã phải, những chiếc xe chạy trong làn mưa chớp tắt ánh đèn, từ từ lướt qua.

Bên ngoài nhất định rất ồn ào, nhưng cô không nghe thấy bất kì âm thanh nào.

Chỉ ngẫu nhiên có vài tiếng vù vù lướt qua.

Cô đến thế giới này đã hai tháng hơn.

Mới đầu Thích Ánh còn tưởng là mình đang mơ. Rõ ràng vào ngày đó sau khi biết được tướng quân chết trận nơi sa trường, cô đã dắt một dải lụa trắng treo cổ nơi xa nhà, đi theo tướng quân.

Cô còn nhớ rõ nỗi thống khổ cùng khó thở trước khi chết, thậm chí còn nhớ rõ ánh trời chiều phản chiếu một vệt nắng vàng lên tán cây dạ hợp trong nội viện. Nhưng khi tỉnh lại, cô đã trở thành thiếu nữ mười bảy tuổi cam điếc này, một lần nữa được sống lại.

Ký ức lạ lẫm như thủy triều cuốn lấy cô.

Thiếu nữ cũng tên Thích Ánh, nửa năm trước đã mất cả ba lần mẹ, tuyệt vọng đến mức phải uống thuốc ngủ. Sau khi được cứu sống, tim đã thay đổi người.

Có lẽ là vì bản năng của thân thể này, nên mỗi khi cô nhớ đến ba mẹ của cô ấy, trong lòng đều nhói đau như bị kim đâm, khiến cô không khỏi ngắt đoạn nỗi nhớ lại.

Thích Ánh nghĩ, người con gái kia nhất định sống rất bị thương.

Bởi vì ký ức bản năng, đối với thế giới vốn xa lạ này của cô mà nói, khắp nơi lại vô cùng quen thuộc.

Lần đầu tiên nhìn thấy TV, cô vậy mà không hề kinh ngạc chút nào, chỉ là đến tối lúc nằm trên giường, cô mới hậu tri hậu giác cảm thấy thật thần kỳ.

Cô tựa như người sống ở thời đại này, chỉ là vẫn không thể nào thích ứng kịp với việc không thể nói và tai không thể nghe ngoài ý muốn này, mà tai nạn này chính là nguyên nhân khiến ba mẹ của nguyên chủ qua đời.

Ba của nguyên chủ là một cảnh sát điều tra tội phạm về ma túy, sau khi phá thành công vụ án buôn lậu thuốc phiện đã bị băng nhóm tội phạm ma túy trả thù, bắt cóc nguyên chủ cùng mẹ của cô ấy. Trong quá trình giải cứu, tên tội phạm phát điên kích hoạt bom, tuy toàn bộ nhóm tội phạm đều đã đền tội, nhưng cha mẹ của nguyên chủ cũng vì bị thương quá nặng mà chết, chỉ có một mình cô ấy sống sót.

Sau khi lo xong hậu sự, nguyên chủ được cậu của mình, Du Trình, đón về Hải Thành, có thể là do không thể nào chấp nhận được cái chết của ba mẹ nên cuối cùng cô ấy đã quyết định lựa chọn tự vẫn.

Khoảng thời gian Thích Ánh vừa mới tỉnh lại kia, cậu và mẹ hầu như đều trông coi cô hai mươi bốn tiếng, sợ cô lại làm chuyện điên rồ. Thẳng cho đến khi gần đây bác sĩ tâm lý kiểm tra lại cho cô, thấy biểu hiện tâm lý bình thường mới hài lòng cho phép Thích Ánh xuất viện theo cậu về nhà.

Cậu đối xử với cô rất tốt, mẹ tuy tính tình nóng nảy, ăn nói cũng chua ngoa nhưng trong lòng lại như đậu hũ, mà ngay cả đứa em họ quậy phá Du Trạc, cứ cách một tiếng lại đến gõ cửa phòng hỏi thăm cô.

Thích Ánh từ trước đến giờ chưa từng trải qua cảm giác gia đình gần gũi thế này.

Cô vốn dĩ là cô nhi trong thời loạn thế, sống cùng nỗi sợ hãi rối loạn trong lòng mà lớn lên, năm mười bốn tuổi đó, trong lúc chạy nạn, cô bị đám cường đạo trong núi cướp vào sơn trại,

vốn định một đao đâm chết để bảo vệ sự trong sạch, tướng quân lại như thần linh trên trời xuyên qua rừng cây, cứu cô thoát ra ngoài.

Tướng quân mặc một thân khôi giáp đen bóng, ngồi thẳng trên lưng ngựa bồm đen, lãnh đạm hỏi cô: “Có nơi nào để đi không?”

Cô rung rung lắc đầu, tướng quân liền cúi người vòng tay quanh eo cô, ôm cô lên ngựa. Từ đó về sau, phủ tướng quân đã trở thành nhà của cô.

Tướng quân vẫn chưa cưới thê tử, phủ tướng quân lớn như vậy cũng chỉ có mình cô. Tướng quân thu cô làm thiếp, mặc dù quanh năm chinh chiến hiểm khi về nhà, nhưng ngài ấy luôn dẫn dò mọi người trên dưới trong phủ đều phải đối đãi với cô thật tốt.

Cô dành cả trái tim của mình cho tướng quân uy vũ phong vân một cõi, cô nghe cả thiên hạ ca tụng kính ngưỡng vị Chiến Thần trong lòng mình, lại không ngờ rằng, Chiến Thần cũng có ngày chết trận nơi sa trường.

Tướng quân có yêu cô hay không?

Thích Ánh không biết.

Nhưng cô yêu tướng quân.

Mạng của cô là do tướng quân cho, tướng quân chết rồi, cô sống trên đời cũng không thể nào tiếp tục nổi nhớ mong này nữa. Cô chỉ ước một điều là sau khi chết cô được may mắn chôn cùng ngài ấy, nếu chết cùng một huyết, đó chính là vinh hạnh lớn nhất của cô.

Nhưng không ngờ rằng, ông trời không chỉ không cho cô chết, còn đưa cô tới một thế giới không có chiến loạn, một thế giới hòa bình tốt đẹp thế này. Ở đây cái gì cũng tốt, chỉ là không có tướng quân.

*

Con mưa bão kéo dài vài ngày, mãi đến khi trời hừng sáng nắng ráo, cũng chỉ còn cách khai giảng hai ngày.

Lúc trước, cậu Du Trình đã lo xong thủ tục chuyển trường cho Thích Ánh, muốn cô học kì này của năm mười một chuyển đến trường Nhất Trung Hải Thành, Du Trạc cũng vừa lên cao trung.

Thích Ánh không biết phải trải qua những ngày tiếp theo như thế nào. Đối mặt với thế giới hoàn toàn xa lạ này, cô chần chừ mà cũng có chút bồn khoăn.

Nhưng cô không muốn phụ lòng phần thân tình này, cô nguyện ý nghe theo lời của cậu mình, để họ yên lòng hơn.

Theo như quy tắc thông thường, Thích Ánh bây giờ không thích hợp học tại trường cao trung bình thường.

Cô không thể nghe cũng không thể nói, trường khuyết tật sẽ thích hợp với cô hơn. Nhưng bác sĩ tâm lý lại đề nghị hoàn cảnh bình thường sẽ là môi trường thích hợp nhất để Thích Ánh khôi phục và trị hết những chứng bệnh của mình. Cô cần tiếp xúc với mọi người, hơn nữa cũng cần mối quan hệ bạn bè với những đứa trẻ cùng lứa tuổi.

Tai của cô bị điếc là do bom nổ tạo ra ngoại thương, chuyên tâm trị liệu mấy lần sẽ khỏi hẳn. Nhưng không thể nói là do bị kinh hãi khiến tâm lý bị tổn thương, phương pháp chữa bệnh chỉ trợ giúp được một phần, còn lại phải từ từ tùy thuộc vào bản thân mới khỏi phục được.

Sau khi chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ba của Thích Ánh được phong tặng liệt sĩ, Thích Ánh cũng trở thành con gái của liệt sĩ. Có cảnh sát tham gia, thủ tục nhập học của Thích Ánh được giải quyết rất nhanh gọn, hiệu trưởng còn được cục lãnh đạo thành phố cô ý dẫn dò, hi vọng con cái liệt sĩ ở đây có thể nhận được sự tôn trọng cùng hòa khí, những loại chuyện như bị bắt nạt hoặc bạo lực tuyệt đối không được phép xảy ra.

Hiệu trưởng cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, tập trung chọn lựa qua các chủ nhiệm lớp mười một mấy lần, cuối cùng chọn lớp 2 khối mười một. Thành tích tốt, bầu không khí trong lớp cũng tốt, không có học sinh quậy phá, liên tiếp hai năm liền là lớp xuất sắc cùng giáo viên chủ nhiệm tiên tiến, chọn lớp 2 là chuẩn xác nhất!

Chủ nhiệm lớp Lưu Khánh Hoa bị hiệu trưởng gọi lên văn phòng gấp rút nói chuyện suốt một tiếng, cuối cùng nắm tay cam đoan: nhất định sẽ khiến bạn học Thích Ánh ở trong lớp cảm thấy ấm áp như nhà của mình!

Vào ngày khai giảng, Du Trình lái xe đưa Du Trạc và Thích Ánh đến cổng trường.

Du Trình luôn miệng dặn dò Du Trạc mấy ngày nay, ở trường nhất định phải bảo vệ chị của mình thật tốt, tan tiết cũng không được vào nhà vệ sinh mà phải đến lớp 2 xem chị có bị bắt nạt hay không.

Hai cha con biết Thích Ánh không nghe được, lúc nói chuyện cũng không để ý lắm.

Du Trình nói: “Chị của con xinh xắn, không thể nói chuyện, tính tình lại hướng nội, mấy nam sinh kia rất thích bắt nạt kiểu con gái ngoan ngoãn thế này, con không được sợ, nếu không thì mấy năm nay cho con học Taekwondo làm gì?”

Du Trạc: “Thì ra con học Taekwondo là để đánh nhau à? Lần trước đánh nhau bị gọi phụ huynh, không phải ba còn đánh con trước mặt giáo viên hả?”

Du Trình: “Đánh nhau vì chị của con thì có thể. Còn những thứ khác hà, không được.”

Du Trạc: “???”

Đến cổng trường, Du Trình mở cửa xe. Thích Ánh đeo balo, mặc đồng phục xanh trắng, mái tóc đen mượt cột gọn, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt thanh tịnh sáng rực, môi mỏng cong cong tạo thành một nụ cười mím nhẹ nhàng, khuôn cằm xinh xắn, y như đoá tường vi chớm nở vào sớm mai.

Du Trình lấy điện thoại ra, đánh mấy chữ: *Nếu có ai bắt nạt con, nhớ tìm giáo viên trước, sau đó nói với giáo viên gọi cho cậu. Có nhớ số điện thoại của cậu không?*

Thích Ánh gật đầu.

Du Trình lại đánh tiếp: *Tiểu Trạc học ở lớp 7 khối mười, ở dãy phòng học trong góc kia, có chuyện gì con cũng có thể tìm nó.*

Thích Ánh tiếp tục gật đầu.

Du Trình còn muốn đánh thêm mấy chữ, Du Trạc lại không còn kiên nhẫn nữa túm lấy quai đeo balo của Thích Ánh, “Đi thôi, đi thôi, sắp muộn rồi. Ba về đi, cứ dặn đi dặn lại y như gà

mẹ vậy á.”

Thích Ánh bị Du Trạc kéo đi vài bước, quay đầu lại nhu thuận phát phát tay với Du Trình.

Về mặt Du Trình lo lắng đứng ở đó, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô cháu gái lại nhớ tới chị của mình, liền cảm thán vài câu, thẳng cho đến khi Thích Ánh khuất dạng rồi, ông mới trở về xe của mình.

Vừa đóng cửa xe, một tiếng rền ầm vang chói tai từ xa chạy tới, sau đó thẳng gấp dừng lại trước cổng trường.

Tiếng thẳng gấp quá dữ dội, người qua đường còn tưởng là xảy ra chuyện gì, nhao nhao nhìn qua, ngay cả bảo vệ trường cũng bị kinh động vội vàng chạy tới.

Một thiếu niên nhảy xuống khỏi chiếc xe gắn máy phân khối lớn màu đỏ thẫm, mặc áo thun đen, vóc dáng rất cao, mái tóc bị gió thổi có chút rối. Anh khoác áo đồng phục trên vai, miệng nhai kẹo cao su, nghiêng đầu huyết sảo với bảo vệ.

Về mặt đầy ngang ngạnh, cả một thân toát ra vẻ lưu manh.

Bảo vệ hình như biết anh là ai, không dám ngăn cản, lại lui trở về.

Thiếu niên mang theo đồng phục điềm nhiên như không có gì đi vào cổng trường.

Du Trình nhú nhú mày.

Nhất Trung sao lại có loại thiếu niên bất lương quậy phá thế này?

Mấy nữ sinh đi ngang qua chiếc xe, lú rú hét lên.

“Lão đại với xe của lão đại đẹp trai quá đi! A, muốn sờ quá!”

“Sờ người hay sờ xe?”

“...Muốn sờ tất.”

“Cậu im lặng đi, đừng để Tiết Mạn Thanh nghe thấy, không lại đánh chết cậu bây giờ.”

“Hừ, Quý Nhượng có thích cô ta đâu. Tớ đọc mấy bài thảo luận nặc danh của lớp, lúc nghỉ hè Tiết Mạn Thanh tổ chức tiệc sinh nhật hoành tráng cho Quý Nhượng, mà cuối cùng Quý Nhượng cũng có tới đâu.”

“Mấy thảo luận nặc danh đó còn nói Quý Nhượng đưa xe với dám chạy moto bị bắt nè. Nhưng mà bây giờ không phải vẫn đi học bình thường à, còn dám đem xe tới trường thế này, chứng minh mấy tin nặc danh đó cũng chẳng đáng tin chút nào!”

“Cũng không nhất định là vậy, nhà lão đại có tiền, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, thì có chuyện gì mà không giải quyết được chứ.”

...

Mấy nữ sinh dần dần vào trường, mày của Du Trình nhú lại đến độ có thể kẹp luôn cây bút máy. Đây là chuyện gì chứ? Mấy đứa nhỏ bây giờ tới trường để học hay để hâm mộ mấy kiểu người như vậy vậy?

Phải dặn Du Trạc chú ý nhiều hơn mới được, không được để Thích Ánh bị mấy học sinh hư hỏng này chú ý tới!

Nhưng ông lại không lo lắng về Thích Ánh lắm.

Ánh Ánh ngoan ngoãn như vậy, nhất định sẽ cách thật xa mấy thiếu niên bất lương quậy phá như thế này!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Đã lâu không gặp mọi người, Hàn Bảo đã trở lại rồi đây!

Mùa hè đã bắt đầu rồi, câu chuyện về Ánh Ánh và Quý Nhượng cũng sắp bắt đầu, hãy vỗ tay thật lớn nào!!!

Hi vọng mọi người đọc truyện vui vẻ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô im lặng gọi anh: Tướng quân

Edit: Simi

Các bạn học trong lớp 2 khối mười một từ khi nghỉ hè đã biết được, khai giảng học kì mới xong, trong lớp sẽ có một học sinh đặc biệt chuyển đến.

Chủ nhiệm lớp Lưu Khánh Hoa không nói rõ tình huống của Thích Ánh, chỉ nói với các học sinh trong lớp rằng, ba Thích Ánh là cảnh sát đã hi sinh vì nhân dân, là vinh quang vĩ đại. Bạn học mới là con gái của liệt sĩ, là hậu nhân của anh hùng, mọi người nhất định phải yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau.

Những phiền não lớn nhất hiện tại của các thiếu niên thiếu nữ trong thời kì trưởng thành nếu không phải là thành tích học tập thì cũng là mấy chuyện thăm mền yêu đương, có bao giờ

nghe đến mấy chữ “anh hùng liệt sĩ” này, vì thế cả đám kích động ồn ào cam đoan thề thốt, nhất định sẽ bảo vệ bạn học mới!

Sân trường vào ngày khai giảng ngập tràn tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Thích Ánh tuy đã chuẩn bị tâm lý thật lâu, nhưng khi nhìn thấy xung quanh có nhiều người như vậy, vẫn không thể nào thích ứng nổi.

Cô từ khi ra đời đã sống nơi đầu đường xó chợ, những chỗ từng đi qua đều là nơi hoang tàn, tiếng kêu than vọng vọng bi thương khắp trời đất. Sau khi chuyển vào sống trong phủ tướng quân, bên người cũng có không tới hai ba nha hoàn hầu hạ, nhớ lại khoảng thời gian trầm lặng đó, cô cảm thấy vừa cô tịch lại thật lạnh lẽo.

Lần vui vẻ nhất mà cô có thể nhớ tới, là vào tết Nguyên tiêu năm đó, tướng quân vừa trở về kinh thành, thay sang y phục hàng ngày rồi dẫn cô ra phố, nắm chặt tay cô hòa vào dòng người tấp nập, mua cho cô một thanh kẹo hồ lô.

Kẹo hồ lô vừa ngọt lại dính dính, khiến răng của cô muốn dán lại với nhau, tướng quân hỏi cô: “Ăn ngon không?”

Cô mở miệng không nói, âm thầm xấu hổ trong lòng, chỉ gật đầu, lại chần chừ đưa kẹo hồ lô trong tay qua. Nhưng tướng quân chỉ cười lắc đầu, “Ta mua cho nàng.”

Sau vai bị ai đó va mạnh vào, chân Thích Ánh thoáng lao đảo, cắt đứt đoạn hồi ức.

Một nhóm nam sinh chạy nhanh như trận gió thổi trên hành lang, hùng hùng hổ hổ cậu truy tới đuổi, Du Trạc đưa tay đỡ lấy Thích Ánh, hướng về đám người ngay cả một câu xin lỗi cũng không thêm nói đã chạy xa mất một câu: “Không mở to mắt nhìn à?”

Không ngờ nam sinh chạy cuối cùng nghe thấy, thẳng gấp xoay người lại, nhìn bộ dạng như muốn tranh cãi với Du Trạc, nhưng vừa bước lại hai bước đã nghe thấy mấy anh em nhà mình gọi: “Khuất Đại Trắng, là mê gì vậy? Nhưng ca đang chờ kia!”

Nam sinh tên Khuất Đại Trắng dựng thẳng ngón tay giữa với Du Trạc rồi xoay người chạy đi.

Du Trạc không cam lòng yếu thế cũng trả lại nam sinh kia một ngón tay giữa.

Nam sinh đeo mắt kính đứng bên cạnh lan can tốt bụng lên tiếng: “Bạn học, tôi khuyên cậu đừng đụng vào đám người kia.”

Du Trạc khi còn học sơ trung là kẻ quậy phá, không sợ nhất là gây chuyện, nghe thấy lời khuyên này cũng chỉ cười lạnh một tiếng: “Sao, bộ không chọc được hả?”

Nam sinh đeo mắt kính bặm láy một bên khoe miệng nói: “Mấy người kia đều theo chân Quý Nhưộng làm trùm trong trường đó.”

Du Trạc như nghe con mới đẻ không sợ cạp: “Quý Nhưộng? Là vương bát đần nào? Chưa từng nghe qua.”

Bốn phía đang ồn ào lập tức yên tĩnh hai giây.

Nam sinh đeo mắt kính không ngờ cậu lại nói chuyện ngông cuồng như thế, trợn mắt há hốc miệng trong chốc lát, nhìn cậu với ánh mắt hầy tự cầu phúc cho bản thân mình xong bỏ chạy thật nhanh.

Du Trạc vẫn chưa biết mình chọc phải chuyện gì, thay Thích Ánh đang thận trọng đứng yên tại chỗ kéo chỉnh tề lại quần áo, rồi nắm lấy cổ tay cô, kéo cô tới văn phòng của chủ nhiệm lớp.

Lưu Khánh Hoa đang sắp xếp lại danh sách, vừa vắn lật đến tờ của Thích Ánh, trên hình là nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, lộ ra vầng trán cao, trơn bóng, khoe miệng kéo thành một đường cong mờ, vừa nhu thuận lại tĩnh lặng lạ thường.

Nghe được tiếng hô báo cáo, thầy ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái nhỏ xinh xắn hơn trong ảnh đang nhút nhát e lệ đứng ở cửa ra vào.

Du Trạc giao Thích Ánh lại cho Lưu Khánh Hoa rồi trở về lớp của mình.

Lưu Khánh Hoa ở văn phòng trao đổi với Thích Ánh một chút, vừa nói liên tục vừa xoa tay múa chân, hai tay nắm sau lưng của Thích Ánh hơi run, cố gắng lý giải ý tứ mà người xa lạ này muốn truyền lại.

Giáo viên lớp bên cạnh đứng kế bên nói: “Lão Lưu, đây là học sinh đặc biệt của lớp thầy đấy à? Cô bé không nghe không nói được, thầy mò mẫm xoa tay múa chân người ta cũng không hiểu đâu.”

Cuối cùng Lưu Khánh Hoa cũng buông tha cho cô, viết lên cuốn vở gần đó: “Thầy họ Lưu, là giáo viên chủ nhiệm của em, bây giờ thầy sẽ dẫn em lên lớp, bạn học mới đều rất tốt, đừng lo lắng nhé.”

Thích Ánh rút cuộc cũng nhẹ nhàng thờ ra, ngoan ngoãn gật đầu nhẹ.

Lớp 2 khối mười một nằm ngay cuối hành lang, chuông vào học của học kỳ mới vừa vang lên, Lưu Khánh Hoa đẩy cửa vào, cả lớp đang ồn ào lập tức im lặng, hơn mười ánh mắt đồng loạt nhìn về phía đáng người gây gây bên cạnh thầy chủ nhiệm.

Thích Ánh vô thức trốn ra sau lưng Lưu Khánh Hoa.

Lưu Khánh Hoa phát giác ra sự sợ hãi của cô, vỗ nhẹ lên tay cô, dẫn cô đến trước bục giảng, “Đây chính là bạn học Thích Ánh mà thầy đã đề cập trước đó với các em, sau này bạn ấy là một phần của lớp 2 chúng ta. Tình huống của Thích Ánh đặc biệt, mọi người phải giúp đỡ bạn ấy nhiều hơn, kết bạn với bạn ấy, nào, vỗ tay hoan nghênh bạn ấy vào lớp nào.”

Lớp học bộp bộp vang lên tiếng vỗ tay.

Thích Ánh nhìn động tác vỗ tay đều nhịp này, tuy không nghe thấy nhưng cô cũng biết đây là hành động đang hoan nghênh mình, vẻ mặt trắng nhợt vì khấn trương bỗng xuất hiện một nụ cười mỉm.

Bạn học lớp 2 vỗ tay ngày càng hăng hái hơn.

Bạn ngồi cùng bàn mới của Thích Ánh là một nữ sinh đáng người tròn tròn có lúm đồng tiền nhỏ, tên là Nhạc Lê. Cô bạn mở lớn hai mắt nhìn Thích Ánh, đợi cô ngồi xuống, lập tức vươn tay thân thiện.

Thích Ánh bắt tay cô ấy, Nhạc Lê thừa dịp Lưu Khánh Hoa nói qua mấy việc cần làm vào kì khai giảng, lấy bản giới thiệu cá nhân mà bản thân đã sớm viết xong từ trước, vẻ mặt phấn

khởi đưa cho Thích Ánh xem.

Nếu bản giới thiệu này mà nắn nót hơn một chút, tăng thêm một số kinh nghiệm làm việc, quả thực có thể lấy ra làm sơ yếu lý lịch cũng được.

Ngay cả trong nhà Nhạc Lê có mấy người, nuôi mấy con chó, thích ăn bánh ú ngọt hay bánh ú mặn Thích Ánh cũng biết.

Bạn học ngồi xung quanh đó cũng làm theo, sau đó Thích Ánh đều đã xem qua mấy bản sơ yếu lý lịch của các bạn trong lớp.

Sau khi tan tiết, mấy bạn học nữ trong lớp gọi Thích Ánh cùng đi vệ sinh.

Thời học sinh, cùng đi vệ sinh chính là dấu hiệu bắt đầu tình bạn.

Thích Ánh tuy không cần giải tỏa bàng quang, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười nhiệt tình của các bạn học, cô cũng không nỡ từ chối phần thiện ý này, liền đồng ý đi cùng.

Các nữ sinh lớp 2 bao xung quanh cô như cục nhân ở giữa.

Phản phát đi, phản phát về lớp, trong lúc đi còn có thể trò chuyện với mấy bạn học ở lớp bên cạnh hai ba câu.

“Cô bạn đó là học sinh đặc biệt ở lớp cậu hả?”

“Hoa khôi lớp mấy cậu có phải sắp đổi người rồi không?”

“Bộ cậu ấy thật sự không nghe được hả?”

...

Đến trưa, lớp 2 khối mười một dường như đã vang danh khắp nơi, lớp 2 vừa có một thiếu nữ cảm điển vô cùng xinh đẹp vừa chuyển đến, ba của cô ấy là cảnh sát đã hi sinh vì nhân dân.

Các nam sinh lớp 9 ở xa nhất tuy mới vừa đánh nhau với mấy học sinh quậy phá ở trường ngoài xong, trong đó còn có hai nam sinh bị thương trên mặt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến họ bàn tán về tin bất quá này.

Mấy bạn học chạy đến lớp 2 tìm hiểu từng đợt một, Khuất Đại Tráng hùng hùng hổ hổ chạy về lớp: “Mẹ nó, ngay cả một cộng lõng cũng không thấy. Đám một sách lớp 2 kia dám đóng chặt hết cửa sổ, tại sao chứ?”

Khuất Đại Tráng tên thật là Khuất Bằng, vì đáng người thể thao cường tráng, nên mới được đặt biệt danh như vậy.

“Không đến mức đó chứ?” Lưu Hải Dương đá cậu ta một cái, “Đây là con gái của liệt sĩ đó! Bộ mày muốn nhìn là nhìn à?”

Khuất Đại Tráng hậm hực: “Nhìn tí xiu cũng có mắt miếng thịt nào đâu.”

Ngoài hành lang truyền đến tiếng ồn ào, “Tao có ảnh chụp bạn học đặc biệt đây! Ai muốn xem?”

Trong phòng học lập tức hò hét: “Tao muốn xem! Cho tao xem chút coi!”

Trong góc đây bàn cuối cùng gần cửa sổ, thiếu niên đang nằm gục xuống bàn hình như bị tiếng ồn ào đánh thức, đầu cũng không thèm ngẩng lên, chân cứ thế đá một cước lên phía trước, rầm một cái, ghé ở bàn trên ngã xuống đất, trong phòng học lập tức im lặng.

Khuất Đại Tráng làm động tác chó có lên tiếng với Lưu Hải Dương.

Những người thường đi theo anh đều cảm như hèn chứ đừng nói đến mấy học sinh khác, ai cũng không dám tỏ mạnh, càng không dám lên tiếng.

Một hồi lâu, trong không gian yên tĩnh vang lên giọng nói lãnh đạm: “Vinh quang lắm à?”

Khuông Đại Tráng mờ mịt: “Hả? Nhượng ca, anh nói gì vậy?”

Thiếu niên nằm trên bàn rốt cuộc cũng ngẩng đầu, đôi mắt đen như đao dưới mái tóc rối loạn, nhìn cả người anh lúc này y như lưỡi đao vừa bay qua, khóe môi lại cười ra vẻ lưu manh, “Tôi nói, hi sinh vì nhân dân, vinh quang lắm à?”

Những người đi theo Quý Nhượng lâu như vậy, nhưng không phát hiện ra anh đang gắt gồng, liền cảm thấy khó hiểu.

Không ai dám nói tiếp nữa.

Quý Nhượng yên lặng nở nụ cười, lại nằm sấp xuống mặt bàn.

Mãi cho đến khi tan tiết, lớp học vốn ồn ào từ trước đến giờ bỗng yên tĩnh như đám gà con, ngay cả giáo viên cũng cảm thấy kỳ quái với đám học sinh quậy phá này sao hôm nay lại ngoan ngoãn dữ vậy.

Tiếng chuông vang học vừa vang lên, Lạc Băng lớp 8 xông vào lớp: “Nhượng ca! Tên tiểu tử họ Lý vừa báo cáo với em, có tên mới vào trường học lớp mười mắng anh là vương bát đần!”

Quý Nhượng còn đang nằm sấp không có phản ứng gì, mấy người bên cạnh đã đứng ngồi không yên.

“Mẹ nó? Là thằng ngu nào dám sủa bậy?”

“Thằng chó hoang, xử nó thôi!”

“Một ngày không đánh là nó nhảy lên đầu mình lật ngói, học sinh mới lần này ngang ngược quá nhỉ.”

Quý Nhượng lười biếng đứng dậy, cầm đồng phục khoác lên vai, “Đưa người đến ngõ phía tây.”

Lạc Băng tuân lệnh, quay đầu chạy nhanh ra ngoài.

...

Ngày đầu tiên của năm học mới không có nhiều tiết lễ, cơ bản đều là thu bài tập, phát sách mới, điều chỉnh chỗ ngồi, tới gần chiều mới có một tiết ngữ văn và một tiết toán.

Thích Ánh trước kia không biết chữ, về sau vào phủ tướng quân cũng chỉ học viết tên mình. Hôm nay có ký ức của thân thể này, cô đột ngột như người học phú ngũ xa [1], quả thực thụ sùng nhược kính [2].

[1] *Đọc sách rất nhiều, học thức sâu rộng*

[2] *Được sùng ái mà lo sợ*

Học lực của nguyên chủ không tệ, trước kia luôn nằm trong top 10 cả khối, Thích Ánh nhìn mấy công thức trong cuốn số học cũng có thể giải đáp kết quả một cách thần kỳ.

Tuy không nghe thấy giáo viên giảng bài, nhưng cô vẫn có thể nghiêm túc chép lại mấy dòng chữ trên bảng đen.

Cô biết rõ dù ở thời đại nào thì tất cả mọi người đều thích nhất là người có học vấn, bây giờ vất vả lắm mới có cơ hội đến trường, có thể tự do ngang hàng với các nam sinh, cô càng muốn quý trọng tất cả mọi thứ hơn.

Nhạc Lê mãi mà chưa chép xong bài nào nhìn qua vở của Thích Ánh, lập tức cảm giác như mình vừa bị đập một phát chết luôn.

Cô ấy tự ti mặc cảm truyền giấy nhỏ cho Thích Ánh: *Ánh Ánh, chữ của cậu đẹp quá, cho tớ mượn chép được không?*

Thích Ánh cảm thấy có thể mình đã được kế thừa khả năng học tập thiên phú của thân thể này, rất hào phóng đưa tập cho cô ấy mượn.

Sau khi tan học, Du Trạc tới đón cô.

Thích Ánh lần lượt vẫy tay chào tạm biệt mấy bạn học xung quanh rồi mới đeo balo lên ra khỏi lớp.

Vừa ra tới cổng trường, bạn thân của Du Trạc, Dương Tâm Viễn, từ xa vội đuổi theo, thờ hồng học nói: “Tao vừa nghe nói Quý Nhượng dẫn người đến chặn đường mày, mày mau chạy đi!”

Du Trạc: “Quý Nhượng nào?”

Dương Tâm Viễn nhắc: “Người mà mày mắng là vương bát đần đó! Giáo bá của trường Nhất Trung Hải Thành này nè!”

Du Trạc biến sắc. Cũng không phải vì cậu sợ vị giáo bá trong truyền thuyết này, mà là vì bây giờ Thích Ánh đang đi theo cậu, nếu Thích Ánh thiếu tí tí sợi tóc nào, cậu chỉ sợ ba cậu sẽ lột da cậu mất.

Cách đó không xa, Lạc Băng đã dẫn người hùng hổ đi tới.

Du Trạc đẩy Thích Ánh qua bên Dương Tâm Viễn: “Mày dẫn chị tao đến quán trà sữa Thất Lý Hương trước, lát nữa tao qua tìm hai người.”

Chủ quán trà sữa Thất Lý Hương này là fan hâm mộ của Châu Kiệt Luân, mặc kệ đi thời gian nào cũng đều có thể nghe Châu Kiệt Luân hát.

Dương Tâm Viễn đi mua trà sữa giúp Thích Ánh, trong lòng thấp thòm không yên chờ đợi.

Đợi cho đến lúc Thích Ánh đã uống xong cả ly trà sữa, hút sạch mấy viên trân châu, Du Trạc vẫn chưa trở lại.

Cậu ta nhớ đến lần Quý Nhượng đánh học trưởng lớp trên đến mức phải nhập viện, rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên, đánh mấy chữ cho Thích Ánh kêu cô ở đây chờ không được đi đâu, rồi chạy ra ngoài tìm Du Trạc.

Thích Ánh mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cũng biết xảy ra chuyện không ổn, nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Du Trạc, chắc là gặp phải phiền toái gì đó nên cô không khỏi lo lắng.

Nghĩ nghĩ, cô cũng đứng dậy đi tìm cậu.

...

Ở ngõ phía tây cổng sau trường học.

Du Trạc một mình đối mặt với cả đám người nhưng không hề tỏ ra yếu thế chút nào. Ở trường sơ trung, cậu là bá chủ một phương, lại luyện Taekwondo từ nhỏ, đánh qua khung không một trăm thì cũng tám mươi, thật không thêm để giáo bá này mất.

Cậu cả lo phát phơ hướng mấy người đang đứng ở kia, vô cùng muốn ăn đòn hỏi: “Cùng tiến lên hay là từng người tới?”

Cả đám người bên kia tức giận!

Khuất Đại Tráng xắn tay áo mắng: “Con mẹ nó mày đừng có ngang ngược, lát nữa có khóc cha gọi mẹ cũng không kịp nữa đâu!”

Một đám người muốn xông lên đánh cậu, trong hư không đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng: “Tránh ra.”

Du Trạc nhìn thiếu niên cao hơn cậu một cái đầu, bộ dáng lười biếng đi qua đám người đang tách ra. Mí mắt chỉ nhấc một nửa, cười như không cười, hỏi: “Du Trạc phải không?”

Du Trạc cười lạnh: “Là gia gia của anh thì có.”

Quý Nhượng quất ngón tay về phía cậu: “Lại đây.”

Du Trạc thủ quyền bỏ nhào tới.

Cậu trước kia một mình đánh nhau chưa từng thua ai.

Kết quả một quyền này còn chưa vung tới, cơ hồ ngay lập tức bụng dưới đã đau xót, cả người bị Quý Nhưộng lên gối thiếu chút nữa té lăn xuống đất.

Du Trạc tự nhủ trong lòng, xong rồi, khinh địch, gặp phải cao thủ.

Hai người đang chuẩn bị xông vào nhau lần nữa, chợt ngó nhỏ yên tĩnh vang vọng một tiếng la hét ồn ào, ngay sau đó mười mấy tên chạy từ trong góc cửa tới, cầm gậy cầm gạch đều có.

Khuất Đại Tráng mắng: “Chết tiệt, mày con mẹ nó còn mai phục nữa!”

Du Trạc hô to: “Không phải người của tôi!”

Khuất Đại Tráng tập trung nhìn lại, là nhóm đầu gấu ở trường Tam Trung bên cạnh mà bọn họ đã đánh như từ hồi sáng nay.

Thừa lúc bọn này đang giao chiến ở đây, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đến đánh lén.

Đánh nhau một mình thành ra bị đánh hội đồng, Du Trạc đứng ở chính giữa thật sự là người vô tội cực kỳ.

Đánh ai cũng không đúng.

Cậu dứt khoát đứng ngoài xem cuộc chiến.

Quý Nhưộng ra tay rất ác độc, nhìn ra được anh đã từng tập võ, gọn gàng mà linh hoạt, một quyền vung xuống có thể chảy cả máu. Nhưng Quý Nhưộng lần này tới chặn đường cậu vốn không mang theo nhiều người, cũng không mang theo gậy gộc gì, đối phương ý vào thể mạnh đồng người lại có vũ khí nên vô cùng ngang ngược.

Du Trạc suy nghĩ, tốt xấu gì cũng là cùng một trường, có nên giúp một tay không?

Đang nghĩ, một tên vóc dáng nhỏ người cầm gậy thép thừa dịp Quý Nhưộng quay người đối phó với hai tên khác, đột nhiên bỏ nhào qua vung gậy thép xuống. Du Trạc hét lớn một tiếng: “Coi chừng!”

Vừa dứt lời, khoe mắt xuất hiện một bóng người, chưa kịp phản ứng, người vừa tới bỏ nhào đến sau lưng Quý Nhưộng, cứ thế thay anh chống đỡ một đòn kia.

Thấy rõ người đến là ai, Du Trạc chày cả mồ hôi lạnh lập tức chạy tới.

“Chị!” Trong nháy mắt cậu chạy tới, một cước đá tên vóc dáng nhỏ người kia văng sang chỗ khác, “Mẹ mày!”

Quý Nhưộng quay lưng lại, vòng tay ôm lấy thân thể xụi lơ ở sau lưng.

Chớp mũi anh ngửi thấy một mùi hương ngọt nhẹ nhàng.

Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đắm lệ mộng lung, như ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời.

Cô im lặng gọi anh: “Tướng quân.”

*

Tác giả có lời muốn nói:

Có lẽ, đây là thời khắc quan trọng Ánh Ánh và Nhưộng ca gặp nhau, Hàn Bảo có thể cầu bình luận không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Còn sao nữa? Cho tụi nó cút hết xuống địa ngục

Edit: Simi

Thích Ánh xuất hiện khiến trận hỗn chiến này bị ép phải gián đoạn.

Đám thiếu niên bất lương xung quanh luôn miệng nói “không đánh nữ sinh”, mắt thấy có người bị thương đều có chút mơ hồ dừng tay lại.

Lúc này Dương Tâm Viễn mới chạy tới, cậu ta không biết xảy ra chuyện gì, còn tưởng là Quý Nhưộng đánh người, hô to: “Cảnh sát đến rồi!”

Bọn người bên Tam Trung nghe xong liền quay đầu bỏ chạy.

Du Trạc chẳng thèm quan tâm, chạy vọt tới trước mặt Quý Nhưộng đỡ lấy Thích Ánh, “Chị! Chị bị thương ở đâu? Đau chỗ nào?”

Cậu bị dọa điên rồi, hồi cả buổi trời mới nhớ ra Thích Ánh không nghe được, lại luống cuống tay chân lấy điện thoại ra gọi 120. Xe cứu thương hỏi địa chỉ, chỗ này là hẻm nhỏ không lái xe vào được, Du Trạc dứt khoát báo vị trí công trường.

Cúp điện thoại, cậu đưa tay ôm Thích Ánh trong lòng Quý Nhưộng qua.

Kết quả cô không động đậy chút nào.

Du Trạc giận dữ: “Anh buông tay ra!”

Quý Nhượng nhìn cậu một cái, vô tội giơ hai tay lên.

Lúc này Du Trạc mới thấy rõ, là Thích Ánh nắm chặt đồng phục bên hông Quý Nhượng không buông tay.

Con mẹ nó tình huống này là sao đây?

Du Trạc nhẫn nại đánh chữ cho cô xem: Chị, em đưa chị đến bệnh viện.

Không ngờ Thích Ánh nhìn vào màn hình di động xong lại lắc đầu với cậu, hai tay vẫn nắm chặt lấy áo của Quý Nhượng, như thể sợ anh biến mất vậy.

Nữ sinh thích Quý Nhượng có thể xếp dài từ cổng trường cho đến ngoài phố, thủ đoạn theo đuổi anh có đủ thứ loại, chỉ là đồ thay anh một gậy này vẫn là lần đầu tiên.

Đám người Khuất Đại Tráng ở bên cạnh quả thực tròn mắt há hốc cả miệng.

Du Trạc tức không chịu nổi, lại không thể nào nói được, trong đầu rối loạn, thậm chí phải mau đưa Thích Ánh đến bệnh viện, dứt khoát vòng tay qua đầu vai của cô kéo một cái.

Tên vừa rồi đánh một gậy vào vai của cô, Du Trạc lại đụng trúng vết thương, Thích Ánh đau đến mức chảy cả nước mắt.

Quý Nhượng đột nhiên đẩy Du Trạc ra.

Du Trạc mắng một câu “Mẹ nó”, đã nhìn thấy Quý Nhượng cúi người ôm ngang Thích Ánh lên, đi nhanh theo hướng cổng trường. Cậu không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể đuổi theo.

Thích Ánh cảm giác như đầu vai đang đau đến mức bóng râm, có thể ngửi thấy mùi thuốc lá lẫn lộn thoang thoảng trên cổ áo của người thiếu niên, có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh, cô bỗng nhớ lại khi mới vào phủ tướng quân.

Ngày đó, tướng quân cứu cô khỏi hang ổ của đám thổ phi, lúc trở về phủ tướng quân, chàng bước xuống ngựa, cũng ôm cô vào ngực thế này, một mạch ôm cô vào trong phủ.

Cô hơi giương mắt, có thể nhìn thấy khuôn cằm rắn chắc và mặt bên hằn dấu vết của những năm tháng chinh chiến gian nan và lạnh lùng sắc nét của chàng.

Mà làn da của thiếu niên hiện tại trắng hơn rất nhiều, trên người cũng không có khí chất kiên cường quả quyết sát phạt, ngay cả ngũ quan đã in sâu trong tâm trí của cô cũng mang vẻ trẻ trung hơn.

Nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc này.

Là tướng quân của cô.

Quý Nhượng phát giác ra ánh mắt của người mình đang ôm trong lòng, anh cúi đầu xuống nhìn.

Nữ sinh trong lồng ngực vẫn gắt gao túm lấy góc áo của anh, hơi ngửa đầu, nhìn anh chằm chằm không chớp mắt, thấy anh cúi đầu, khóe môi bỗng cong lên một nụ cười mỉm ngọt ngào, hốc mắt lại ươn ướt, gọi thêm một lần “Tướng quân.”

Quý Nhượng chỉ nhìn thấy cô mấp máy môi không phát ra tiếng, hoàn toàn không biết cô đang nói gì, anh hỏi cô: “Không thể nói à?”

Nữ sinh trong ngực không gạt cũng không lắc đầu, chỉ dùng ánh mắt chết người kia nhìn anh.

Quý Nhượng cười nói: “Cũng không nghe được?”

Anh vừa dứt lời, sắc mặt lại trầm xuống, đột nhiên nhớ tới mấy lời đồn sáng nay về học sinh mới.

Con liệt sĩ, thiếu nữ cảm điển, vô cùng xinh đẹp.

Cánh tay anh nắm chặt, chợt bật cười, “Thật con mẹ nó thú vị.”

Xe cứu thương rất nhanh chạy tới trước cổng trường.

Vì lúc này đúng vào giờ cao điểm, cổng trường người đến người đi, xe cứu thương ồ ồ chạy tới, thu hút không ít ánh nhìn. Bảo vệ hai ba bước chạy tới hỏi bác sĩ vừa nhảy xuống xe: “Có chuyện gì vậy?”

Bác sĩ nói: “Học sinh trường các anh gọi xe cứu thương, người đâu rồi?”

Quý Nhượng ôm Thích Ánh tới gần: “Là người này.”

Về mặt của bảo vệ một bộ “Người gây chuyện tại sao lại là cậu nữa vậy” nhìn anh.

Quý Nhượng mặt không đổi sắc, trước mắt bao nhiêu người ôm Thích Ánh lên xe cứu thương, Du Trạc leo lên theo, vô cùng lo lắng nói: “Bác sĩ, mau khám cho chị của con với! Chị ấy có phải bị thương ở đâu rồi không?”

Nếu không thì tại sao lại đột nhiên vừa ý tên vương bát đần Quý Nhượng này chứ?

Bác sĩ kiểm tra sơ qua, “Đầu không có chấn thương rõ ràng, chờ đến bệnh viện kiểm tra thêm mới biết rõ.”

Du Trạc hung hăng trừng mắt nhìn Quý Nhượng.

Quý Nhượng thả lỏng khóe mắt, nhếch môi cười càn lúc càn tàn ác: “Thật sự nghĩ lão tử tốt bụng lắm, phải không?”

Du Trạc nhìn Thích Ánh nhu thuận ngồi kế bên Quý Nhượng, còn nắm chặt lấy góc áo của anh không buông, nội tâm cậu lại day nghiêng. Điện thoại trong túi áo đột ngột vang lên.

Lấy ra xem, là cha cậu gọi tới.

Du Trạc lập tức hoảng sợ.

Cậu run run nhấn nút nghe, Du Trình ở đầu dây bên kia hỏi: “Mấy con tan học chưa? Ba vừa tan tầm, bây giờ đi đón con với Ánh Ánh đây.”

Du Trạc thật sự khổ không nói nên lời, từ chối: “Tụi con đi xe buýt về được rồi, ba lại đây cũng không tiện đường.”

Du Trình nói: “Sao có thể để Ánh Ánh chen chúc trên xe công cộng được, mấy đứa ở trường đợi đi, ba đến ngay.”

Du Trạc sắp khóc đến nơi rồi, đang định chấp nhận, chợt Thích Ánh đưa điện thoại đến trước mặt cậu, trên đó viết: *Nói với cậu là chị với bạn học mới đi nhà sách mua đồ với sách tham khảo, đi chơi lát nữa mới về.*

Du Trạc như được đại xá, nhanh chóng chuyển đạt lại ý của cô, Du Trình biết Thích Ánh làm quen với bạn mới vui vẻ như vậy, lúc này mới đồng ý.

Cúp điện thoại, Du Trạc nhìn Quý Nhượng thần sắc buồn chán ở bên cạnh, vùi đầu nhấn tin với Thích Ánh.

—— Chị, chị quen anh ta hả?

—— Ừ.

—— /hoảng sợ. Sao quen vậy? Chị biết anh ta là ai không?

—— Quý Nhượng.

—— Chị, em nói với chị rồi, chị đừng bị ngoại hình của anh ta mê hoặc, người này không tốt lành gì đâu.

—— Không phải đâu, anh ấy tốt lắm, chị biết.

Du Trạc tức giận đến mức trợn trắng cả mắt, thiếu chút nữa là buông lời chửi thề thò tục.

Chị biết cái đếch á.

Mẹ nó có phải lớp 2 này có độc phải không, mới ngày khai giảng đầu tiên đã tẩy não chị gái yên tĩnh lại ngoan ngoãn của cậu rồi?

Tên chó hoang Quý Nhượng ra tay cũng ác độc thật, bụng dưới của cậu bây giờ vẫn còn đau, lát nữa phải đi khám luôn mới được.

Xe cứu thương chạy một mạch đến bệnh viện, toàn bộ hành trình Quý Nhượng không nói lời mào, đợi Thích Ánh khám xong, cầm đơn chữa bệnh đi lấy thuốc, lúc trở lại liền ném cho Du Trạc, xong xoay người đi.

Thích Ánh vừa vào phòng khám, thấy anh phải đi, nhanh chân chạy tới, túm lấy ống tay áo đồng phục trên vai anh.

Quý Nhượng không quay đầu lại, chỉ nghiêng đầu nhìn Du Trạc đứng bên cạnh, cũng không biết đang uy hiếp ai: “Lão tử không có nhiều kiên nhẫn như vậy.”

Du Trạc khẩn trương kéo tay Thích Ánh ra.

Cô kỳ thật không muốn buông, nhưng nhìn sắc mặt Quý Nhượng cũng biết những gì anh vừa nói không phải là lời tốt lành, hốt mắt ửng đỏ, buông tay ra.

Quý Nhượng giữ bả vai, vỗ vỗ góc áo, bước chân đi đến chỗ thang máy.

Đi được hai bước, ma xui quỷ khiến sao đó, anh lại quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Thích Ánh vẫn đứng yên ở đó, đôi mắt trông mong nhìn theo bóng lưng của anh. Thấy anh quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra ý cười.

Nụ cười đó mang theo ý lấy lòng dè dặt.

Trong lòng Quý Nhượng không hiểu sao lại bức bối, chửi một tiếng, bước chân nhanh hơn.

Vừa ra khỏi bệnh viện, Khuất Đại Tráng liền gọi điện tới, hỏi anh: “Nhượng ca, cô gái đỡ gậy giúp anh sao rồi?”

Quý Nhượng lấy điều thuốc từ trong túi ngậm lên miệng, “Không bị thương nghiêm trọng.”

Khuất Đại Tráng thờ dãi: “Sức hút của Nhượng ca mạnh quá ta, sử sách vinh quang của anh lại tăng thêm nữa rồi, có nữ sinh đỡ gậy thay anh.”

Quý Nhượng cười: “Cút.”

Khuất Đại Tráng còn nói: “Nhượng ca, đám tiểu tử trường Tam Trung kia phải xử lý thế nào đây?”

Quý Nhượng nghiêng đầu kẹp điện thoại, lấy bật lửa châm thuốc, gió thổi qua, mùi thuốc lá phiêu tán khắp nơi. Bảo vệ gần đó hét lớn: “Này, trong bệnh viện không được hút thuốc!”

Quý Nhượng ngẩng đầu nhìn anh ta, rõ ràng chỉ là một thiếu niên mặc đồng phục, ánh mắt kia không hiểu sao lại khiến người ta rùng mình.

Bảo vệ vô thức lùi về sau một bước.

Nhưng Quý Nhượng chỉ cười cười, bước nhanh hơn ra khỏi cổng lớn, giọng nhàn nhạt nói vào điện thoại: “Còn sao nữa? Cho tụi nó cút hết xuống địa ngục.”

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hân Bảo: Anh Quý Nhượng, em cũng làm được!!!

Quý Nhượng: Cô không được, gọi Thích Ánh lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Không được cười với lão tử nữa

Edit: Simi

Thích Ánh không bị thương tổn đến xương cốt bên trong.

Có lẽ là vì tên đánh lén vốc người nhỏ con kia đột ngột bị người khác xông lên nên ra tay có chút chần chừ. Du Trạc nhẹ nhàng thở ra, giấu đơn thuốc của bác sĩ vào trong balo, nửa đường về nhà mới giấu đầu hờ đuôi đi nhà sách mua văn phòng phẩm để Thích Ánh cầm trên tay.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng lấy tính cách bao che cho con cái của Du Trình thì chắc chắn ông sẽ chạy tới trường học náo loạn một phen mới vừa lòng.

Du Trạc trầm nghĩ, dù sao đây cũng là chuyện giữa mấy người cùng độ tuổi, không nên để người lớn dính dấn vào thì hơn.

Cậu với Thích Ánh cũng đã thống nhất cách giải quyết vấn đề rồi, cho dù lúc đó có bị phát hiện là cô bị thương thì chỉ được nói là không cẩn thận bị té.

Về đến nhà, cơm tối đã nấu xong.

Khẩu vị của Thích Ánh và nguyên chủ giống nhau như đúc, mấy món ăn yêu thích cũng tương tự nhau. Từ khi cô chuyển đến đây sống, mẹ cơ bản mỗi ngày đều sẽ nấu mấy món cô thích ăn, khiến Thích Ánh cảm động không thôi.

Du Trình hỏi vài câu về chuyện trong trường, ví dụ như có học sinh xấu xa nào bắt nạt Ánh Ánh không, có ai xa lánh Ánh Ánh không, có bạn học nào thấy Ánh Ánh không nghe không nói được mà buông lời cười nhạo cô không.

Du Trạc tròn mắt: “Tất cả mọi người đều bận muốn chết được không? Ba cho rằng bây giờ học sinh cao trung ít bài tập lắm hả?”

Du Trình nhớ tới thiếu niên bắt lương chạy xe moto phân khối lớn sáng nay ở trước cổng trường, tỏ ra hoài nghi với câu nói này của Du Trạc.

Com nước xong xuôi, Thích Ánh liền về phòng của mình, ngồi trước bàn học vui đầu ghi ghi chép chép. Du Trình đứng ở cửa xem xét, lại quay đầu nhìn Du Trạc đang nằm dài chơi game trên ghế salon, ông đi qua đá một cái lên người cậu.

“Đi xem chị con đang viết cái gì thử coi.”

Du Trạc quái gở không tình nguyện: “Ba quan tâm người ta viết gì chi vậy? Có khi chị ấy đang làm bài tập đó.”

Du Trình trừng mắt: “Con bé lên lớp không nghe được thì làm bài tập cái gì! Mau đi xem cho ba!”

Du Trạc đang trong lúc chém giết địch khí thế, phiền không chịu nổi: “Lỡ đầu chị ấy đang viết nhật ký thì sao? Ba không tôn trọng chuyện riêng tư của con cái hả?”

Du Trình nhéo lỗ tai cậu: “Bác sĩ nói gì con quên rồi phải không? Không được lơ là cảnh giác chỉ vì con bé tỏ ra bình tĩnh! Đạo này con bé tỏ ra quá bình thường, ba hơi lo lắng một chút, nếu viết nhật ký thì tốt, nhưng đây đang là thời kì cần phải chú ý đặc biệt, có riêng tư hay không cũng không quan trọng!”

Du Trạc ơ ơ cả đầu, ném điện thoại qua một bên, tròn mắt nhìn Du Trình ra vẻ không tình nguyện rồi đi vào phòng Thích Ánh.

Cô không nghe được, cậu cũng không cần cố ý thả nhẹ bước chân. Đáng người cậu cao, mới mười sáu mà đã cao 1m8, lúc đi đến sau lưng cô cũng có thể vừa vặn nhìn lướt qua đỉnh đầu của cô thấy cuốn sổ đặt trên bàn.

Thích Ánh không phát giác ra sau lưng có người, chuyên tâm viết tiếp.

Du Trạc nhìn xong quay người đi ra, Du Trình hỏi: “Sao? Thấy gì không?”

Cậu gái đầu: “Thấy, hình như chị ấy đang... viết tiểu thuyết.”

Du Trình: “Viết tiểu thuyết?”

Du Trạc chần chừ: “Cái gì mà tướng quân, chiến trường á, hình như là tiểu thuyết cổ đại.”

Du Trình trầm tư một lát: “Viết tiểu thuyết cũng tốt, di dời lực chú ý đi, phát triển sở thích cá nhân.”

...
Trong phòng, Thích Ánh lần đầu tiên viết nhật kí đóng cuốn sổ lại, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, khóe môi tình lặng cong lên.

Thật tốt, cô đã được gặp lại tướng quân của mình.

Tuy tướng quân ở kiếp này không biết cô là ai, nhưng cũng không sao, lần này sẽ đổi lại là cô biết tướng quân.

Sáng ngày thứ hai ăn xong điểm tâm, Du Trình như thường lệ lái xe chở Du Trạc và Thích Ánh đến trường. Thích Ánh vốn ban đầu có chút kháng cự với việc đi học cũng vô cùng hào hứng.

Vào phòng học, cô phát hiện các bạn cùng lớp đều ân cần chạy lại hỏi thăm cô, Thích Ánh không hiểu lắm, vừa ngồi xuống. Nhạc Lê cầm đồ ăn sáng vội vã chạy vào, nhìn thấy Thích Ánh, cô ấy mở to mắt, nhanh chóng chạy đến chỗ cô, miệng không ngừng nói gì đó.

Nói cả buổi mới nhớ ra Thích Ánh không nghe được, cô ấy vỗ lên ót mình, lấy vở bài tập ra viết: *Ánh Ánh, cậu không sao chứ? Sao cậu lại chọc tới Quý Nhượng vậy?*

Về mặt Thích Ánh mờ mờ, trả lời cô ấy: *Tớ không sao, sao vậy?*

Nhạc Lê ngại viết chữ chậm, nhìn một vòng xung quanh lớp, phát hiện không có giáo viên mới lén lút lấy điện thoại ra gõ chữ: *Hôm qua xe cứu thương chạy đến trước cổng trường đó! Rất nhiều học sinh chứng kiến cậu bị Quý Nhượng đánh!*

Thích Ánh: ...

Cô chuẩn bị trả lời lại thì Lưu Khánh Hoa vội vàng đi vào lớp, Nhạc Lê nhanh tay giấu điện thoại đi, Lưu Khánh Hoa đi thẳng đến chỗ Thích Ánh, lo lắng nhìn cô mất mấy giây, sau đó khoa tay múa chân bảo cô lên văn phòng với mình.

Đội Thích Ánh vừa ra ngoài, mấy nam sinh trong lớp lập tức bảy mồm tám lưỡi bàn tán với nhau: “Bạn học mới mới đến có một ngày, bọn lớp 9 đúng là không phải người!”

“Đúng vậy! Bất nạt người bị cầm đầu thì tính là thứ gì chứ!”

“Quý Nhượng bình thường làm mưa làm gió thì thôi đi, sao có thể đối xử với bạn học đặc biệt như vậy!”

“Chuyện này nào đến tai hiệu trưởng luôn rồi kia, xem lần này cậu ta còn nói gì được nữa không.”

“Kỳ vừa vào trường là đánh đàn anh lớp mười hai phải nhập viện, tôi còn tưởng cậu ta sẽ bị đuổi học, ai dè đến cảnh cáo thôi cũng không có. Lần này nhất định là chạy không thoát rồi, đừng tới con liệt sĩ lận mà!”

Mấy nữ sinh thầm mến Quý Nhượng không ít, lớp 2 cũng có, lập tức phản bác lại: “Chuyện này cũng chưa biết trắng đen thế nào, Quý Nhượng chưa bao giờ đánh nữ sinh nha.”

“Một nám con trai lưỡi dài, chỉ dám trốn trong lớp mắng sau lưng người khác, có bản lĩnh thì đến trước mặt Quý Nhượng mà nói.”

Trong lớp đang ồn ào cãi nhau, còn ở văn phòng, Thích Ánh cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra từ Lưu Khánh Hoa. Ngay lúc đó, thầy chủ nhiệm và hiệu trưởng cũng gấp gấp chạy tới.

Đã dẫn trước là phải tạo một môi trường ấm áp thân thiện cho con cái của liệt sĩ, kết quả mới ngày đầu tiên khai giảng liền phát sinh chuyện này, thầy chủ nhiệm sắp tức chết rồi: “Tôi đã nói rồi mà! Cái tên Quý Nhượng kia chính là một tai họa! Đáng ra học kỳ này nên đuổi học cậu ta cho rồi, quả đúng là con sâu làm rầu nồi canh của cả trường Nhất Trung này!”

Nói ra thì lúc lên văn phòng chỉ có thể im lặng nghe giáo viên nói, nhưng Thích Ánh thì ngược lại.

Thích Ánh cầm bút viết lên vở: *Quý Nhượng không có đánh em, là nhầm lẫn thôi ạ.*

Chữ viết như rồng bay phượng múa của thầy chủ nhiệm, Thích Ánh phải mất một hồi lâu mới đọc ra được: *Bạn học Thích Ánh, em không cần phải sợ, cứ nói rõ mọi chuyện ra! Trường chúng ta tuyệt đối sẽ không bao che cho kẻ xấu!*

Thích Ánh đang muốn viết hết những chuyện xảy ra ngày hôm qua ra để giải thích thì giáo viên chủ nhiệm lớp 9 dẫn theo Quý Nhượng đã tới.

Lưu Nghiêu bình thường không quan tới Quý Nhượng, không phải là không thèm quan, mà là có quan cũng vô dụng, Quý Nhượng lúc nào cũng là bộ dáng không thèm đếm xỉa kia, khiến người ta nghi ngờ có phải anh một chữ cũng không lọt vào tai hay không.

Sau này từ từ thầy cũng mặc kệ anh, chỉ cần anh không gây sự, Lưu Nghiêu đều mắt nhắm mắt mở không để ý tới.

Kết quả lần này còn dám chọc đến bạn học đặc biệt!

Lưu Nghiêu đã mắng anh suốt dọc đường đi, Quý Nhượng vẫn mang bộ dạng điềm nhiên kia như không có gì xảy ra, mí mắt cũng lười nhấc lên.

Vào văn phòng, nhìn thấy Thích Ánh ngoan ngoãn ngồi ở đó, anh cười như không cười nhếch môi, lười biếng ngồi xuống bên cạnh.

Thầy chủ nhiệm tức đến mức muốn giơ chân: “Cậu đứng lên cho tôi!”

Quý Nhượng lững thững đứng lên, còn bắt chéo chân qua, nhìn bộ dáng đó, y như còn muốn thêm liều thuốc nữa cho đủ bộ.

Sắc mặt của mấy giáo viên nhăn nhó khó coi, ánh mắt hiệu trưởng phức tạp nhìn anh một cái, trầm giọng nói: “Quý Nhượng, chuyện lần này rốt cuộc là sao? Mấy thầy đều ở đây, em giải thích thử xem.”

Quý Nhượng đến mí mắt còn lười nhấc lên, thanh âm biếng nhác: “Có gì hay để giải thích? Không phải mấy người đều cho rằng tôi đánh người à? Muốn xử phạt gì thì nhanh lên.”

Thầy chủ nhiệm lại muốn mắng, hiệu trưởng giơ tay ngăn thầy lại, nói tiếp: “Thầy biết em không phải là đứa trẻ như vậy, tuy có chút kích động nhưng cũng không phải là không biết phân biệt phải trái...”

Lời còn chưa nói xong, áo của thầy bị ai đó giật giật.

Hiệu trưởng quay đầu lại, Thích Ánh đứng sau lưng thầy, tay giơ cuốn vở bài tập, trên đó có viết mấy dòng.

Mấy thầy giáo đều cúi đầu nhìn.

Đội xem xong rồi, thần sắc mới nãy còn đang nổi giận đùng đùng chợt trở nên phức tạp.

Hiệu trưởng mỉm cười, quay đầu nhìn Quý Nhượng: “Thầy đã nói rồi mà, em không phải là đứa trẻ không biết phân biệt phải trái. Hăng hái làm việc nghĩa thế này rất tốt, tại sao lại không muốn giải thích với mấy thầy?”

Quý Nhượng: ...

Anh làm cái gì? Sao còn liên quan đến chuyện hăng hái làm việc nghĩa nữa?

Hiệu trưởng: “Là học sinh trường ngoài bắt nạt bạn học Thích Ánh, em nhìn thấy rồi đến giúp đỡ là việc làm rất đúng, nhưng không được lấy bạo lực làm phương thức giải quyết, để tránh chính mình bị thương. Em biết gọi xe cứu thương, vậy thì cũng phải biết gọi cảnh sát. Chỉ là lần này em đã bảo vệ bạn học Thích Ánh, trường có thưởng phạt rõ ràng, sẽ cộng thêm điểm cho em.”

Quý Nhượng: ...

Ai con mẹ nó muốn cộng thêm điểm.

Anh không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn Thích Ánh, đối với nụ cười mỉm ngọt ngào của cô gái nhỏ, vẻ mặt anh trầm lại, thăm mắng một câu, lại rũ mắt xuống.

Chuyện giải quyết xong, Thích Ánh với Quý Nhượng trở về lớp. Lớp 2 với lớp 9 một lớp ở đầu một lớp ở đuôi, sau khi lên lầu thì người rẽ trái người rẽ phải.

Lúc lên cầu thang, Thích Ánh một mực ngoan ngoãn đi sau lưng anh.

Đang là thời gian tự học buổi sáng, trên hành lang không một bóng người, bước chân đang đi lên cầu thang của Quý Nhượng chợt dừng lại, quay người ra sau.

Thích Ánh đứng ở bậc thang phía dưới, ngửa đầu lên, đôi mắt thanh tịnh trong veo tỏa ra nét vui vẻ dịu dàng.

Anh từ trên cao nhìn xuống, cười như không cười: “Lão từ cứu cậu khi nào?”

Thích Ánh không nghe được, chỉ cong cong khóe môi, ngoan ngoãn cười.

Lại là ánh mắt này.

Trong lòng Quý Nhượng chậm mắt nửa nhịp, thu hồi lại nét cười, lại ra vẻ hung hăng lạnh lùng uy hiếp cô: “Không được cười với lão từ nữa! Không được đi theo lão từ nữa! Nghe thấy không?”

Thích Ánh mở to mắt.

Anh quay người nhanh chóng bỏ đi.

Thích Ánh nhìn theo bóng lưng của anh ngoan ngoãn vẫy tay.

Trở lại lớp, vừa vào trong, tiếng đọc bài nhỏ dần, Thích Ánh không thích bị người khác nhìn mình chăm chú, nhưng nhớ tới lời đồn kia, cô lấy hết dũng khí đi lên bục giảng, cầm phấn viết.

Tiếng đọc bài trực tiếp im bật, tất cả đều kinh ngạc nhìn cô.

Thích Ánh viết lên bảng: *Quý Nhượng không có đánh mình. Ngày hôm qua gặp phải mấy học sinh ở trường khác, là cậu ấy đã giúp mình.*

Cô quay người lại nhìn mấy bạn học cùng lớp, nhoen miệng cười, sau đó mới cầm ấy khăn lau bảng lau đi mấy dòng kia. Lúc về lại chỗ ngồi, Nhạc Lê kích động đến mức tai đỏ bừng, viết ra giấy hỏi cô: *Ánh Ánh, bộ cậu quen Quý Nhượng hả?*

Thích Ánh lắc đầu.

Nhạc Lê không thể tin nổi: *Vậy cậu ta sao lại giúp cậu chứ! Quý Nhượng chưa bao giờ xen vào chuyện của người khác, hơn nữa còn siêu hung dữ đó! Chẳng lẽ vì cậu đẹp?*

Thích Ánh nghiêm túc viết: *Không phải đâu, cậu ấy tốt lắm nha.*

Tướng quân của cô là người tốt nhất trần đời này.

Chàng sẽ bất chấp nguy hiểm xâm nhập vào biên cương của doanh địch, chỉ để cứu những lưu dân bị địch quốc bắt giam.

Chàng sẽ nhường doanh trướng của mình cho những tướng sĩ bị thương, chia quân lương của mình để cải thiện thức ăn cho bộ hạ.

Chàng chinh chiến cả đời, sâu sắc phi phạm, sau khi chàng chết được đưa về kinh, dân chúng đón chào cả trăm dặm.

Thời đại này thái bình thịnh thế, tướng quân của cô không cần phải ra trận giết địch, người đời tựa hồ cũng có nhiều hiểu lầm với anh.

Nhưng cô biết rõ, tướng quân không hề thay đổi.

Anh hùng của cô, dù là người ở đâu, dù thời đại có biến hóa thế nào, cũng sẽ không thể chôn vùi tầm lòng son này.

*

Tác giả có lời muốn nói: Về chuyện Quý Nhượng với tướng quân.

Không hề có hiểu lầm về thể thân, không có ký ức của kiếp trước, trên văn án có ghi rõ nhé, Quý Nhượng là tướng quân chuyển thế, có cùng một linh hồn, kiếp trước kiếp này. Tôi và Ánh Ánh đều xem cả hai cùng một người, nên những chương kế tiếp cũng sẽ bám theo thiết lập này, không tiếp thu thiết lập khác nha. Mọi người đừng tranh cãi nhiều nữa, sau này cũng không cần phải xoắn xuýt nam chính không phải là tướng quân, nữ chính chỉ coi nam chính là thể thân nữa, đây chỉ là một cuốn tiểu thuyết tình yêu ngọt ngào hệ chữa trị thôi ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tướng quân nhìn qua có vẻ thật hung dữ

Edit: Simi

Sau khi chính thức vào học, căn tin trường cũng bắt đầu hoạt động, học sinh bình thường đều đến căn tin hoặc mấy quán ăn xung quanh trường để ăn trưa. Vì căn tin Hải Nhất từ trước đến nay luôn nổi tiếng là sạch sẽ và thực đơn phong phú nên phần lớn học sinh đều chọn căn tin.

Chuông tan học vừa vang, mấy nam sinh quậy phá của các lớp như gió lốc lao ra khỏi phòng học, thầy dạy toán đã quen với cảnh này nên vừa thu dọn giáo án, vừa trêu chọc: “Chúc mấy đứa học kỹ này chiếm được món sườn xào chua ngọt nổi tiếng nhé.”

Món ăn hút khách nhất của căn tin Hải Nhất là sườn xào chua ngọt, là mỹ thực ngon nhất trong trường.

Nhạc Lê đã chảy nước miếng với Thích Ánh suốt một tiết học, thấy thế cũng không cam lòng tụt lại phía sau mà lôi kéo Thích Ánh chạy như điên đến căn tin.

Kết quả cô ấy đã quá xem thường tình yêu nồng cháy của đám thiếu niên như sói như hổ này với món sườn xào chua ngọt. Lúc cả hai vừa tới thì nồi đã cạn đáy rồi.

Vì thế cả hai đành lui thủi chọn món cá viên sốt ngọt.

Bữa trưa chính là giờ cao điểm, khắp nơi toàn người là người, lúc Nhạc Lê dẫn Thích Ánh đi gọi món xong thì xung quanh đã không còn bàn trống. Bình thường trong tình huống này sẽ ngồi chung với đám bạn cùng lớp. Nhạc Lê cũng không ngoại lệ, tìm thấy bạn cùng lớp của mình liền bụng khay ăn đến đó.

Những bàn ăn khác cơ hồ đều đã đủ người, duy chỉ có cái bàn lớn đặt cạnh cửa sổ thủy tinh kia chỉ có duy nhất một người ngồi ở đó.

Người đến người đi, đừng nói là ngồi, ngay cả liếc mắt qua nhìn thôi cũng chẳng ai dám.

Nhạc Lê vẫn đang đứng nói chuyện với bạn học cách đó không xa: “Mấy cậu sao lại ngồi ở đây, gần chỗ rửa chén nồng mùi ghê gớm luôn á!”

Vừa dứt lời, căn tin ồn ào bỗng chốc yên tĩnh trong chớp mắt.

Nhạc Lê bị dọa sợ che miệng lại, còn tưởng mình nói chuyện quá to, nhưng chợt phát hiện ra ánh mắt mọi người đều đồng loạt hướng đến chỗ cửa ra vào. Cô ấy cũng quay đầu lại nhìn, vừa nhìn sang, khay ăn trên tay suýt nữa rơi xuống đất.

Thích Ánh vốn ở sau lưng cô ấy không biết từ lúc nào đã ngồi đối diện Quý Nhượng.

Học sinh ở trường Nhất Trung Hải Thành ai mà không biết, Quý Nhượng chưa bao giờ ngồi ăn chung với người khác, ngay cả nhóm nam sinh quậy phá thường đi theo anh cũng không dám vượt quá giới hạn.

Lúc Quý Nhượng vừa bước vào Hải Nhất, không ai thèm để nam sinh mới nhập học nghe đồn là không dễ chọc này với mắt. Lúc ấy có đàn anh lớp trên tên Giang Bá Tử khiêu khích ngồi xuống đối diện Quý Nhượng, Quý Nhượng trước mặt các giáo viên và học sinh đập thẳng nguyên bản ăn đầy thức ăn nóng hổi vào mặt anh ta.

Giang Bá Tử nổi cơn điên, bị Quý Nhượng đánh gãy hai răng cửa.

Từ đó về sau, tất cả mọi người khi thấy anh đều đi đường vòng.

Nhạc Lê thiếu chút nữa bị dọa đứng không vững, muốn gọi nhưng Thích Ánh lại không nghe được, mà cô ấy cũng không dám đi tới đó.

Toàn bộ căn tin đều yên lặng một cách kỳ dị.

Mà Thích Ánh rõ ràng còn cười với thiếu niên ngồi đối diện.

Tận đáy lòng cô cảm thấy có chút không vui. Vì sao tất cả mọi người đều náo nhiệt cười cười nói nói, còn tưởng quần lại cô đơn ngồi đây không có ai bên cạnh.

Những người này hiểu lắm đặt điều về anh thì thôi đi, vậy mà còn xa lánh anh!

Đúng là quá đáng!

Tay đang gấp rau của Quý Nhượng dừng lại giữa không trung, trong tích tắc không phản ứng kịp.

Thích Ánh chớp mắt mấy cái, như đang tỏ ra khó hiểu, ngọt ngào mỉm cười với anh, sau đó cúi đầu há miệng nhỏ ăn com.

Tư thế ăn com của cô cũng rất nề nếp, đôi lông mi dài mượt cong cong theo khuôn miệng lúc nhai com, nhưng lại không phát ra chút âm thanh nào.

Nhóm Khuất Đại Tráng và Lưu Hải Dương ngồi ở bàn bên cạnh không dám thở mạnh, sợ Nhượng ca ném cả bàn ăn lên vị bạn học đặc biệt không thể tổn hại một sợi tóc này.

Quý Nhượng nhìn cô cả buổi, rốt cuộc cũng động đậy.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Sau đó nhìn thấy lão đại giáo bá cầm thìa, múc một muỗng canh đút vào miệng, tiếp tục vui đầu ăn com.

Học sinh cả trường???

Khuất Đại Tráng gõ muỗng liên hồi lên bàn: “Nhìn cái gì? Không ăn thì biến!”

Mấy ánh mắt xung quanh liên tục thu về, căn tin ồn ào trở lại. Nhạc Lê khó khăn ngồi xuống, mắt to mắt nhỏ nhìn mấy người bạn cùng lớp.

Lớp phó học tập Hoàng Bác Thông hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhạc Lê mờ mịt: “Tôi biết chết liền.”

Lớp trưởng Trần Mộng ngập ngừng nói: “Có khi... Quý Nhượng có tấm lòng bao dung tương đối lớn với bạn học đặc biệt đó.”

Cũng đúng, dù sao hôm qua anh còn giúp Thích Ánh mà. Xem ra, bạn học Quý vẫn là người rất thân thiện, rất hiểu chuyện nha.

Ở đầu bên kia, bạn học Quý rất thân thiện, rất hiểu chuyện đã húp xong mấy muỗng canh, tay cầm muỗng dần dần siết chặt. Như thể Thích Ánh có thể nghe thấy, anh thấp giọng mắng cô: “Không phải đã nói cách xa lão tử một chút à?”

Khuất Đại Tráng nghiêng đầu qua thăm dò: “Hả? Nhượng ca nói gì vậy?”

Quý Nhượng: “Cút.”

Khuất Đại Tráng: “...À.”

Thích Ánh đang cúi đầu ăn cơm lên nhìn qua động tĩnh ở phía đối diện, vô thức ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của thiếu niên.

Tướng quân nhìn qua có vẻ thật hung dữ.

Là do cơm không ngon?

Cô nhìn xuống khay ăn của anh, bên trên rõ ràng là món sườn xào chua ngọt ngon nhất mà Nhạc Lê đã nói. Vậy thì quá kỳ quái rồi.

Thích Ánh nghĩ nghĩ, cảm thấy cái muỗng chưa dùng ở bên cạnh, múc một viên cá trong khay ăn của mình qua, bỏ vào khay ăn của Quý Nhượng.

Quý Nhượng: “???”

Thích Ánh nhép môi nói: “Món này ăn ngon lắm.”

Quý Nhượng: “...”

Anh bắt đầu đọc hiểu khẩu hình rồi.

Ánh mắt kia tinh khiết muốn câu hồn người khác, như đang nói, cậu mau nếm thử đi.

Quý Nhượng sững người mấy giây, cười nhạt một tiếng. Anh lấy đũa hất viên cá viên kia qua một bên, ý nói: “Con mẹ nó được một tác lại muốn tiến thêm một thước.”

Anh không đụng vào viên cá kia, ngay cả cơm cũng không ăn hết, cứ thế đứng dậy bỏ đi.

Mấy người Khuất Đại Tráng lau miệng nhanh chân đuổi theo.

Thích Ánh nhìn theo bóng lưng của anh, trong lòng có chút buồn bã.

Tướng quân ở kiếp này hình như rất khó gần.

Như thể toàn thân đều bị dao đâm.

Cô cúi đầu, chậm rãi nhét từng miếng từng miếng đồ ăn vào miệng.

Đợi Quý Nhượng đi rồi, Nhạc Lê mới dám chạy rồi. Khóe miệng còn chưa lau sạch sẽ, cô ấy lấy điện thoại đi động ra gõ mấy chữ cho Thích Ánh xem: *Ánh Ánh, cậu không biết là Quý Nhượng không bao giờ ngồi ăn cơm chung với người khác hả? Hồi đó có người dám ngồi đối diện cậu ta bị đánh gãy hai răng cửa đó!*

Thích Ánh:???

Cô nghĩ mà sợ đến mức bụng kín cả miệng mình.

Thật có lỗi quá, là cô đã trách oan tướng quân!

Tướng quân dù chỉ một chút cũng không hề khó gần chút nào! Thậm chí anh còn hạ thủ lưu tình với cô nữa nha!

Buổi chiều khi lên lớp, toàn bộ học sinh trong trường đều biết lão đại giáo bá hôm nay ngồi ăn cơm chung với bạn học đặc biệt. Dù sao thì mọi cử động của nhân vật cấp Phong Vân này đều là tư liệu sống để đám học sinh bàn tán trong lúc học tập quá buồn tẻ này.

Bên trong phòng vệ sinh nữ, mấy nữ sinh vô cùng sôi nổi tám chuyện với nhau:

——lão đại hôm qua anh hùng cứu mỹ nhân, hôm nay lại ăn cơm chung, có phải đang muốn yêu đương hẹn hò không?!

——không thể nào? Quý Nhượng còn chường mắt cả Tiết Mạn Thanh, sao có thể vừa ý một con nhỏ bị câm?

——nhưng bạn học đặc biệt đẹp hơn Tiết Mạn Thanh mà.

——Quý Nhượng không phải gay hả?

——???

——!!!

——nè nè nè, mấy cậu đừng có trùng mắt mới tở, cũng không phải là tở nói mà! Mọi người đều bí mật truyền tai nhau như vậy đó, nói cậu ta lãnh đạm với nữ sinh, ngó lơ tất cả những lời tỏ tình, nghe nói Tiết Mạn Thanh cũng bị cậu ta cự tuyệt ba bốn lần rồi...

Cửa buồng vệ sinh ken két mở ra.

Tiết Mạn Thanh mặt không cảm xúc từ trong đi ra.

Mấy nữ sinh đang tám chuyện liếc nhìn nhau, vội vàng bỏ đi.

Một buổi xế chiều cứ thế nhanh chóng trôi qua.

Lúc sắp tan học, Du Trạc gửi tin nhắn cho Thích Ánh: *Chị, hôm nay em trực nhật, chị ở trong lớp chờ em một chút.*

Thích Ánh nhắn lại: *Ừ.*

Du Trạc nói tiếp: *Nghe nói hôm nay chị ngồi ăn chung với Quý Nhượng? Chị có thể đứng tiếp cận anh ta được không, anh ta thật sự không phải kẻ tồi lành gì đâu.*

Lần này Thích Ánh không thêm đề ý đến cậu nữa.

Nhạc Lê chép xong vở của Thích Ánh, quay sang nói với cô: *Ánh Ánh, tớ không chờ với cậu được rồi, ngày mai nghe viết từ đơn, tớ phải về nhà ôn bài đây!*

Thích Ánh gật đầu, tuy ngày mai cô không phải tham gia nghe viết từ đơn nhưng vẫn lấy sách tiếng Anh ra bắt đầu ôn tập, một tiếng sau, Du Trạc gửi Wechat tới, kêu cô xuống bồn hoa bên ngoài dãy phòng học ở tầng trệt đợi cậu.

Thích Ánh thu dọn xong balo, vẫy tay tạm biệt bạn học đang trực nhật rồi ra khỏi lớp.

Vừa xuống cầu thang, từ góc rẽ xuất hiện bảy tám học sinh. Có cả nam sinh lẫn nữ sinh, cả đám cười hi hi ngẩn cán cô ở đầu hành lang, hỏi cô: “Nè, bạn nhỏ bị cầm, đi về hả?”

Thích Ánh không nghe được, nhưng bằng trực giác nhận ra nụ cười của mấy người đó không có gì thân thiện, cô nhủ mảy lủi về sau.

Đám người đó vây quanh, chặn cô ở chính giữa.

Nữ sinh cầm đầu đẩy cô một cái: “Một nhỏ cầm như mảy mà cũng biết đi quyền rũ người ta à, nếu nói chuyện được thì mảy sẽ quyền rũ hết nam sinh trong trường này phải không?”

Mấy nam sinh ồn ào cười to: “Đừng có nói nhảm, ai con mẹ nó lại đi thích một con nhỏ tàn tật vừa cầm vừa điếc chứ.”

Học sinh đang quét dọn hành lang nhìn qua bên này mấy lần, tên nam sinh cầm đầu cao lớn hung ác cảnh cáo: “Mày đừng có mẹ nó chỗ mồm vào!”

Học sinh kia vội vàng thu hồi tầm mắt. Đây là dãy phòng học của khối mười một, khoảng thời gian này đã bắt đầu vắng người, Thích Ánh không biết bọn họ muốn gì, lại không thể đi, gấp gáp đến độ muốn khóc.

Đang không biết làm sao, ánh mắt cô chợt nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đang đi xuống lầu, đôi mắt cô bỗng rực sáng.

Là Quý Nhượng.

Mấy người chặn đường cô cũng thấy, trên mặt lập tức sợ hãi, đang lo sợ không yên, nhưng Quý Nhượng tỏ vẻ như không phát hiện ra bên này có người, nhìn không chớp mắt rồi quay đi.

Mấy người kia nhẹ nhàng thờ ra, ánh sáng ở đây mắt của Thích Ánh lập tức trở nên u tối.

Một nam sinh trong đó cười nhạo, đưa tay nhéo lên mặt cô: “Đừng nói chứ, cái khuôn mặt này nếu tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu thì đúng là quyền rũ người khác lắm đó.”

Thích Ánh đột nhiên hung hăng đẩy tên đó một cái.

Cô một mực im lặng, mặc kệ do bọn họ bắt nạt hay đột nhiên phát lực, nam sinh kia cũng bị bất ngờ, hấn đang đứng ngay bậc cầu thang lên xuống, trọng tâm bất ổn hướng về phía sau, gót chân bị trượt té khỏi bậc thang, ngã cái rầm xuống dưới.

Mấy người còn lại đều ngay ngắn cả người, nam sinh ngã sắp xuống nằng một câu thật to, tức giận đến cực điểm, nhanh chóng đứng dậy, đưa tay định đánh lên mặt Thích Ánh.

Cánh tay giờ đến giữa không trung, đột ngột bị nắm lại.

Nam sinh quay đầu lại tức giận chửi “Mẹ...”, đến lúc nhìn thấy người đứng đằng sau, vẻ mặt hấn ta y như gặp quỷ nuốt chữ còn lại vào họng.

Khuôn mặt Quý Nhượng lạnh như băng đứng ở phía sau, ngón tay thon dài tựa hồ như muốn siết gãy cánh tay của tên nam sinh kia, thấy tên đó lộ vẻ đau đớn, anh liền vung tay đẩy hấn ra sau, chỉ nói một chữ: “Cút.”

Bọn học sinh xấu xa này giải tán ngay lập tức.

Thích Ánh vốn đang kiềm nén nước mắt trong thoáng chốc lại bật khóc.

Quý Nhượng cúi đầu nhìn cô, trên mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn: “Khóc cái gì? Không phải còn đánh trả tụi nó à?”

Cô khóc ngày càng lớn.

Anh sờ trái sờ phải, trong túi áo không có gì, cuối cùng móc cuốn sách toán học trong balo ra, xé trang đầu tiên bên trong, vo tròn lại thành một cục, lật qua lật lại mấy lần cho đến khi trang giấy mềm nhũn mới đưa cho Thích Ánh: “Đừng khóc nữa, bị người khác nhìn thấy còn tưởng là từ bắt nạt cậu.”

Cô đón lấy trang giấy bị vo tròn lại, xoa xoa lên khóe mắt đang lấp lánh nước.

Quý Nhượng lại hỏi: “Em trai của cậu đâu? Sao không tới đón cậu?”

Thích Ánh cong cong khóe môi, hốc mắt ửng đỏ nhìn anh.

Quý Nhượng không chống cự nổi ánh mắt này.

Anh thu hồi tầm mắt, duỗi hai ngón tay móc balo của cô qua, đi xuống dưới lầu. Thích Ánh nhanh chân đuổi theo, vừa đi được hai bước, Quý Nhượng cúi đầu xuống.

Cô quả nhiên lại túm lấy góc áo của anh.

Đầu ngón tay kia thanh mảnh trắng nõn như ngọc, dè dặt nắm một góc áo nhỏ, như thể sợ anh không vui, lực nhẹ bằng khó có thể nhận ra.

Chú ý tới tầm mắt của anh, ngón tay Thích Ánh buông lỏng, chân chữ bỏ ra.

Bước chân Quý Nhượng dừng lại một chút, moi tay áo khoác đồng phục đang vắt ngang trên vai mình đưa ra sau.

Anh không kiên nhẫn nói: “Cầm lấy.”

*

Tác giả có điều muốn nói:

Ánh Ánh: Ai muốn cầm tay áo của anh!

*

Simi: Có ai đưa giấy lau nước mắt cho con gái như Nhượng ca không trời:)))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Co được dẫn được mới là đàn ông

Edit: Simi

Mặt trời lặn được một nửa, ần ần hiện hiện sau tầng mây phản chiếu vài ánh vàng lấp lánh. Vạt nắng buổi chạng vạng dịu nhẹ trong suốt, tất cả đều lọt vào trong mắt cô.

Trên cánh tay áo đồng phục có vết mực nhỏ, đã được giặt sạch nhưng vẫn còn lưu lại một màu xanh nhàn nhạt. Thích Ánh cẩn thận nắm lấy. Cô không dám dùng lực, sợ đồng phục trên vai anh bị cô kéo xuống.

Quý Nhượng một tay cầm balo của cô, một tay đút túi quần, bước chân nhàn nhả ra về biếng nhác đi phía trước.

Bên ngoài lầu dạy học cách đó không xa, Du Trạc đang đứng bên bồn hoa chơi điện thoại, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc nhìn xung quanh. Máy lần trước đều rất bình thường, đến lần cuối cùng vừa ngước mắt lên đã thấy Quý Nhượng đang đi đến, chuyển ánh mắt sang Thích Ánh đi phía sau Quý Nhượng, trông mặt của cậu thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

Cậu cắt điện thoại vào túi quần, vội vàng chạy tới.

Quý Nhượng cũng nhìn thấy cậu, dừng lại, đợi Du Trạc chạy đến trước mặt mình, anh không báo trước ném balo vào người cậu.

Du Trạc nhận ra đây là balo của chị mình liền nhịn lại cơn tức trong lòng. Cậu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quay sang Thích Ánh ở phía sau, mặc kệ cô không nghe được, gằn giọng: “Chị, còn không qua đây!”

Quý Nhượng không quay đầu lại, đưa tay túm lấy đồng phục trên vai giật nhẹ, ra hiệu cho Thích Ánh buông tay.

Cô nghe lời buông ra.

Lực nắm như có như không kia cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất.

Quý Nhượng định đi, Du Trạc nhìn không được tức giận nói: “Anh có thể cách xa chị của tôi một chút được không? Chị ấy không hề giống mấy nữ sinh trước kia anh hay chơi đùa đâu.”

Quý Nhượng như đang nghe chuyện cười, giễu cợt cười thành tiếng.

Anh nghiêng đầu nhìn Du Trạc.

Khóe mắt hẹp dài rũ xuống lộ ra vẻ lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy vẻ tà ác, đôi đồng tử đen kịt y như bầu trời đêm, khiến người đối diện phải run mình ớn lạnh.

Du Trạc bị anh nhìn chằm chằm mà tim đập thình thịch sợ hãi.

Đến lúc này, cậu mới nhớ ra đây chính xác là vị giáo bá hung ác nham hiểm trong truyền thuyết của Hải Nhất.

Quý Nhượng nhếch mép, vẫn giữ nụ cười dừng dừng trên môi, giọng nói lại khiến đối phương lạnh cả người: “Tất nhiên là khác rồi, phải chơi qua mới biết được.”

Du Trạc giận tím mặt.

Xem ra đang muốn động thủ với anh ngay lập tức.

Quý Nhượng cười nhạt, “Sao? Muốn bị đánh trước mặt chị mình à?”

Du Trạc lập tức nhớ tới cơn đau ở bụng dưới hồi xế chiều hôm qua, bỗng thấy e ngại một chút.

Chết tiệt thật, đánh không lại.

Nhưng co được dẫn được mới là đàn ông!

Cậu nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt với Quý Nhượng, túm lấy cổ tay của Thích Ánh định đi, Thích Ánh bị cậu kéo đi thoáng lung lay, vội vàng đuối kịp bước chân của cậu, nhưng ngay sau đó còn ngoan ngoãn quay lại vẫy tay với Quý Nhượng.

Du Trạc như sắp bị cô làm cho tức chết.

Đến cổng trường, cậu nhận được điện thoại của Du Trình, ông nói còn mười phút nữa sẽ tới trường, Du Trạc đứng dưới tàng cây, lấy hết sức lực gõ chữ lên màn hình cho Thích Ánh đọc.

“Một ngày nào đó chị sẽ bị Quý Nhượng bán đi rồi còn giúp anh ta đếm tiền nữa!”

Thích Ánh đánh lại: “Cậu ấy sẽ không làm vậy đâu.”

Du Trạc: “?”

Thích Ánh: “Buồn người là phạm pháp đó.”

Du Trạc: “??”

Thích Ánh: “Cậu ấy sẽ không làm mấy chuyện phạm pháp này.”

Du Trạc: “???”

Đang định xù lông nổi điên, Thích Ánh lại nhấn tiếp. Cô kể lại chuyện xảy ra mới nãy ở đầu hành lang cho cậu nghe, Du Trạc biến sắc, lập tức hỏi cô: “Chị có biết mấy người đó không?”

Thích Ánh lắc đầu.

Cậu chửi thề. Không ngờ mình lại sơ sẩy như vậy để mấy tên đó tìm được khe hở kiếm chuyện, nhưng Thích Ánh là học sinh đặc biệt mới chuyển tới, sao có thể chọc đến đám tạp chủng kia?

Chẳng lẽ vì câu nói kia của ba cậu, tụi học sinh quậy phá thích bắt nạt con gái ngoan ngoãn?

Cũng tại cậu sơ suất quá!

Đang ảo não oán trách trong lòng, ánh mắt cậu liếc xéo qua, nhìn thấy Quý Nhượng bộ dạng lười nhác đang ra khỏi cổng trường, cậu vỗ lên vai Thích Ánh, ra hiệu cho cô đứng yên ở đây, sau đó xông qua bên kia.

Quý Nhượng vừa nhìn thấy cậu, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, thấy anh đang muốn nổi giận, Du Trạc giành nói trước: “Chị tôi nói với tôi rồi! Cảm ơn anh hồi nãy đã giải vây giúp chị ấy!”

Quý Nhượng lười nói chuyện với cậu, quay người định đi.

Du Trạc vô thức túm lấy cánh tay của anh: “Đợi một chút, anh có biết mấy người bắt nạt chị tôi là ai không?”

Quý Nhượng cảm thấy đôi này chưa bao giờ mình tốt tính đến vậy: “Con mẹ nó cậu không muốn tay của mình nữa phải không?”

Du Trạc ngại ngừng, xấu hổ thu tay lại: “Xin lỗi...”

Vừa dứt lời, có chiếc xe hơi màu đỏ sang trọng bất ngờ xuất hiện rồi ngừng lại trước cổng trường, kính xe từ từ hạ xuống, cô gái tóc ngắn đeo kính mắt ngồi trên xe, đưa tay kéo cặp kính xuống dưới sống mũi, lộ ra đôi mắt dài tình tể.

Đôi môi đỏ mọng cong lên thành nụ cười mỉm, “Ồ, nhìn không ra đó nha, nam nữ gì em cũng ăn sạch ả.”

Quý Nhượng: “...”

Có phải đôi trước anh đã mắc nợ hai chị em nhà này chưa trả không vậy.

Trực giác Du Trạc mách bảo lão đại có khả năng sẽ đánh người nên vô cùng nhanh chân lui về sau hai bước, “Bái bai, mai gặp lại, tôi đi trước đây.”

Quý Nhượng: “...”

Anh chỉ có thể đẩy hết con tức này lên người phụ nữ ngồi trên xe, “Chị đến đây làm gì?”

Quý Thiên từ tốn tháo kính mắt xuống.

Khuôn mặt cô ấy ngũ quan sâu sắc, đôi mắt phượng kèm theo đôi môi đỏ mọng, đuôi lông mày dài mỏng, nếu chỉ nhìn sơ qua sẽ cảm thấy người này có vẻ quá lạnh lùng, không thể tiếp cận nổi. Nhưng cô ấy vừa lên tiếng lại phá tan hoàn toàn loại ảo giác này, “Chị muốn tới thì tới, chẳng lẽ chỗ này do em xây à?”

Quý Nhượng quay đầu định đi.

Quý Thiên cảm thấy nửa năm không gặp, đứa em họ bên nhà nội này càng ngày càng bất thường, chỉ nói đùa một câu cũng không thêm nghe. Cô ấy nghiêng người qua cửa xe gọi với theo: “Đừng đi đừng đi, chị sai rồi được chưa!”

Thấy Quý Nhượng không có dấu hiệu dừng lại, cô ấy nóng nảy: “Không đứng lại là chị lái xe tông em bây giờ!”

Câu nói này khiến Quý Nhượng bực bội bật cười.

Chỉ là cuối cùng cũng có tác dụng, anh quay người lại, bộ dáng như chỉ cho phép cô ấy mười giây để nói chuyện mình cần nói, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Quý Thiên phẫn nộ: “Không có gì thì không thể tìm em đi ăn chung bữa cơm à?”

Quý Nhượng sững người, trên mặt cũng không còn vẻ lãnh đạm nữa: “Hạng mục trong công ty xảy ra vấn đề?”

Chỉ mỗi khi hạng mục trong công ty xảy ra vấn đề, Quý Thiên bị đám người trong hội đồng quản trị giầy vò, cô ấy mới đến tìm anh đi ăn cơm.

Quý Thiên là con gái của bác cả của anh, sau khi tốt nghiệp chuyên ngành thương nghiệp liền trở về tiếp nhận khách sạn của bác cả, những năm này ở trong nghề hô mưa gọi gió, là nữ tổng giám đốc lạnh lùng nổi danh nhất trong nhóm nhân tài trẻ đồng lứa.

Đương nhiên, cái từ “lạnh lùng” này chỉ được dùng để đối ngoại, còn bản chất thật của cô ấy là gì, chỉ có người trong nhà mới biết.

Hai năm qua cũng không biết Quý Thiên bị trúng gió cái gì, bắt đầu điên cuồng đầu tư vào ngành game, lỗ vốn không ít, hội đồng quản trị vốn đã không phục một lãnh đạo trẻ tuổi như cô ấy, bây giờ đã nắm được điểm thiếu sót này nên cứ hai ba ngày lại kiểm chuyện làm khó.

Quý Nhượng không quan tâm đến mối quan hệ lợi ích trong thế giới của những người trưởng thành, nhưng người duy nhất trong Quý gia có thể khiến anh bình tĩnh hòa nhã nói chuyện mấy câu, cũng chỉ có một mình Quý Thiên.

Quý Thiên bĩu môi, từ chối cho ý kiến. Anh cũng không nói gì, vượt qua đầu xe mở cửa, ngồi vào ghế lái phụ.

Xe từ từ khởi động, lúc quay đầu vừa vận chạy ngang qua Thích Ánh đang đứng bên cạnh Du Trạc. Du Trạc đứng phía ngoài, dáng người cao ráo che bớt ánh mặt trời thay cho chị mình, miệng mở ra khép vào như đang nói gì đó.

Thích Ánh rõ ràng là nghe không được, nhưng vẫn tỏ ra chăm chú nghe cậu nói, trên khóe môi lúc nào cũng giữ nụ cười nhẹ nhàng.

Với ai cô cũng cười như vậy sao?

Quý Nhượng hừ một tiếng.

Quý Thiên liếc mắt sang, “Em thích đứa nhỏ kia à?”

Quý Nhượng như bị gãi phải đuôi: “Ai mà thêm thích?!”

Quý Thiên duỗi tay vỗ nhẹ lên tay anh, “Không sao, chị ủng hộ em. Xã hội bây giờ ngày càng tự do, đứa nhỏ kia cũng đẹp trai, xứng với em lắm.”

Quý Nhượng: “???”

Bà nó.

Năm phút sau, Du Trình chạy xe tới.

Vừa lên xe liền hỏi Du Trạc, “Hôm nay đi học thể nào?”

Du Trạc nghĩ nghĩ: “Cũng tạm được, thật ra cũng không khác sơ trung lắm, chỉ là nhiều bài tập hơn thôi. Chủ nhiệm lớp của con cũng không phải giáo viên mới ra trường, nhìn mặt thì tưởng dễ bị lừa, ai ngờ sáng nay có người đến trễ, bị phạt đứng tới trưa. Quan mới đến liền đốt ba đồng lúa [1].”

[1] ý nói những người mới nhậm chức phải làm vài chuyện có sức ảnh hưởng, tỏ ra uy quyền của mình.

Du Trình: “Ai hỏi con, ba hỏi Ánh Ánh mà.”

Du Trạc: “???”

Đây là ba ruột của mình đó hả trời?

Thích Ánh có lẽ cũng đoán được Du Trình sẽ hỏi gì, liền gửi tin nhắn cho Du Trạc: *Đừng có nói với cậu chuyện chị bị chặn đường, dạo này công việc của cậu bận rộn lắm.*

Du Trạc ngẫm lại thấy cũng đúng, ba của cậu là lập trình viên suốt ngày bận bịu công việc đến mức sắp hỏi đầu rồi, tốt nhất đừng để ông lo lắng thêm thì hơn. Cậu nói đơn giản mấy câu để Du Trình yên tâm trong lòng.

Về đến nhà, Ngô Anh Hoa vẫn chưa đi mua đồ xong. Trong bếp không có đồ ăn, Du Trạc và Thích Ánh làm bài tập trước, Du Trình gọi điện cho vợ mình.

Giọng nói oang oang của Ngô Anh Hoa cách một lớp điện thoại vẫn có thể nghe rõ: “Em đang ở ngoài siêu thị mua đồ ăn đây. Xế chiều hôm nay gặp phải bạn học cũ nên nói chuyện có hơi lâu một chút, anh hỏi Trạc nhì xem muốn ăn cái gì?”

Du Trình đi qua hỏi: “Mẹ hỏi con muốn ăn gì kia.”

Du Trạc vốn muốn nói ăn gì cũng được, đột nhiên nhớ đến Quý Nhượng.

Quả đấm của anh sao có thể vừa cứng vừa mạnh như vậy?!

Du Trạc quay đầu kiên định nói: “Thịt bò!”

Ăn thịt bò, rèn luyện người, đánh bại Quý Nhượng!

Ngô Anh Hoa rất nhanh mang theo nguyên liệu về nhà. Đợi Thích Ánh với Du Trạc làm xong bài tập, đồ ăn cũng đã được dọn lên bàn. Du Trạc vừa ngồi xuống, còn chưa kịp bỏ miếng thịt bò vào miệng, mẹ cậu đã cầm theo một tập hồ sơ thần thần bí bí đi tới.

Tựa như tập hồ sơ đó là đồ quý hiếm, bà đưa qua: “Con trai, xem mẹ mua gì cho con nè!”

Với cái giọng điệu này, y như mẹ của cậu lên mua nhà riêng cho cậu vậy.

Cậu cúi đầu nhìn.

Bảo hiểm XX.

Du Trạc: “...”

Du Trinh cũng cầm lấy nhìn mấy lần, “Sao lại tự nhiên đi mua bảo hiểm vậy? Cái này là gì đây, bảo hiểm tai nạn ngoài ý muốn? Trạc nhi mới bao nhiêu tuổi mà em lại mua cái này cho nó?”

Ngô Anh Hoa trừng mắt: “Anh thì biết cái gì? Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra, không lường trước được, chuyện ngoài ý muốn cũng không cách nào tránh khỏi. Chỉ có cách phải đảm bảo trước một phần đã!”

Du Trạc cảm thấy, bằng trình độ văn hóa của mình, cậu không thể nào phân bác gì nổi.

Quả nhiên, Ngô Anh Hoa nói tiếp: “Hồi chiều em gặp phải người bạn cũ, người ta làm trong ngành bán bảo hiểm mười năm rồi, là dân chuyên nghiệp đó. Trạc nhi bây giờ còn nhỏ, mua càng sớm càng tốt. Quê Chi nói, mua đến lúc thẳng bé bốn mươi tuổi, không những có thể lấy lại tiền mà còn được chia hoa hồng nữa!”

Du Trinh hỏi: “Nghe thì nghe vậy, nhưng mà em mua hết bao nhiêu tiền?”

Ngô Anh Hoa: “Rê lắm, hằng năm đóng ba ngàn thôi.”

Du Trạc vạch lên đầu ngón tay tính một cái, ba mươi năm, mỗi năm ba ngàn, tổng cộng sẽ mất hết chín mươi ngàn, nói nhiều cũng không nhiều, mua bảo hiểm để phòng hờ, không có chuyện gì xảy ra thì còn có thể lấy lại tiền vốn, nghe qua đúng là hoàn toàn không tệ chút nào.

Một nhà ba người đang vui cười hớn hở, Thích Ánh cầm bản hợp đồng lên đọc qua, ánh mắt dừng lại ở một điều khoản, về mặt nghi ngờ ra hiệu cho Du Trạc.

Du Trạc cúi đầu đọc, phía dưới có ghi: Bị tàn tật hoàn toàn hoặc chết mới được bồi thường.

Cậu giật mình hoảng gót: “Mẹ, đây là ý gì!”

Ngô Anh Hoa nhìn nhìn, ngập ngừng nói: “Mẹ cũng không hiểu lắm, nhưng mà Quê Chi có nói, nếu con xảy ra chuyện thì công ty bảo hiểm sẽ bồi thường một triệu.”

Du Trạc lúc này mới phản ứng: “Phải bị tàn tật hoàn toàn hoặc chết mới được bồi thường một triệu. Vậy nếu con chỉ gãy một chân, chẳng lẽ con cũng phải đánh gãy luôn chân còn lại à?”

Ngô Anh Hoa: “???”

*

Tác giả có lời muốn nói:

Trong truyện chỉ là nói đùa thôi, tôi không có ý đá đểu ngành bán bảo hiểm đâu nhé! Dù sao Hân Bảo cũng không mua bảo hiểm tai nạn hàng năm, nếu mọi người muốn mua thì chỉ nên lựa chọn những công ty lớn chuyên nghiệp thôi nha, như vậy mới có thể bảo đảm được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Theo dõi lão tử à?

Edit: Simi

Ngô Ánh Hoa tức đến mức cơm ăn cũng không trôi, đặt đũa xuống gọi điện cho bạn học cũ. Chưa tới mấy giây, bà hùng hổ quay lại bàn ăn: “Em hẹn ngày mai gặp mặt bà ấy nói chuyện rồi! Hợp đồng này có kỳ hạn quá lắt cấn, có thể hủy. Ngày mai em sẽ rút lại ba ngàn kia, để mua máy tính cho Trạc nhi.”

Du Trạc lúc nào cũng mong muốn máy tính có chung mối thù nói: “Rút! Phải rút!”

Sao mẹ không mua bảo hiểm nào sáu bảy ngàn nhì? Nếu rút số tiền này về thì cậu có thể chơi game ngon ơ rồi.

Du Trạc như mở hội trong bụng, cảm thấy đây đều là công lao của chị mình, lúc xuống lầu đổ rác còn chạy đi mua kem cho Thích Ánh, vừa đến phòng cô đã nhìn thấy cô đang tập trung viết tiểu thuyết cổ đại kia của mình.

Du Trạc nghĩ thầm, không chừng mấy năm nữa chị của cậu sẽ trở thành một tác giả nổi tiếng trên mạng.

Đến lúc đó cậu sẽ ném mấy quả địa lôi cho chị mình [1].

[1] Trên các trang mạng như Tấn Giang sẽ có phần bỏ phiếu bằng cách ném địa lôi, lựu đạn, hỏa tiễn... để ủng hộ tác giả.

...

Viết xong nhật ký, Thích Ánh đóng sổ lại, nhớ tới ngày mai sẽ kiểm tra nghe viết từ đơn tiếng Anh, cô lại lấy sách tiếng Anh ra tiếp tục ôn bài. Ôn được một nửa, Nhạc Lê gửi tin nhắn qua Wechat cho cô: *Ánh Anh! Tớ vừa mới nhìn thấy Quý Nhượng nè!*

Thích Ánh còn chưa kịp trả lời, cô ấy đã nhắn thêm tin mới: *Cậu ta cãi nhau với một người phụ nữ đẹp lắm luôn á! Mà nhìn bộ dạng của cậu ta siêu hung dữ! Có phải tớ đang chứng kiến hiện trường của một vụ chia tay không?! Nhưng mà người phụ nữ kia cũng hai lăm hai sáu tuổi rồi, nhìn trưởng thành lắm.*

Thích Ánh xóa hết mấy dòng chữ đang tính trả lời qua rồi đánh lại lần nữa: *Hai lăm hai sáu tuổi cũng đâu lớn lắm.*

Nhạc Lê: *Thì ra Quý Nhượng thích kiểu người chị đại thế này à?! Khó trách Tiết Mạn Thanh không có cửa xen vào.*

Thích Ánh không muốn nói chuyện với cô ấy về đề tài này nữa, hỏi cô ấy: *Cậu không ở nhà ôn từ đơn hả? Sao muộn vậy rồi mà còn ở bên ngoài?*

Nhạc Lê gửi icon phân đầu qua: *Tớ đang ở trung tâm luyện thi, mới tan học ra, bây giờ về nhà nè.*

Thích Ánh lập tức bị tinh thần chăm chỉ học tập của người bạn ngồi cùng bàn này làm cho xúc động.

Cô nhắn lại: *Cố gắng lên!*

Sáng ngày thứ hai đến trường, Nhạc Lê đã ngồi ở chỗ của mình rồi.

Cô ấy gần đây hay đến lớp trễ, tại vì mỗi sáng cô ấy đều phải đi đường vòng đến chợ mua mì thịt bò đặc biệt chỉ bán ở đúng chỗ đó. Theo như cách nói của Nhạc Lê thì “mì thịt bò lão Trần” là động lực sáng sớm của cô ấy, là sức mạnh nguồn suối để cô ấy có thể tập trung học tập cả ngày.

Kết quả hôm nay cô ấy còn đến sớm hơn cả Thích Ánh, vừa ôm bánh chà bông vừa ôn từ đơn.

Nhìn thấy Thích Ánh đi tới, sắc mặt cô ấy lập tức kích động, nhưng nghĩ đến tiết tự học buổi sáng vừa kết thúc sẽ kiểm tra từ đơn ngay thì cô ấy lại kiềm chế sự nhiệt tình muốn tám chuyện lại, tiếp tục dán thân vào đồng từ đơn trước mặt.

Tiết tự học buổi sáng kết thúc, sau khi nghỉ mười phút giữa các tiết, giáo viên tiếng Anh tiến vào lớp, đứng trên bục giảng nói: “Tất cả đóng sách giáo khoa lại, chúng ta sẽ nghe viết từ đơn.”

Thích Ánh không nghe được, nhưng thấy động tác của mọi người, cô cũng ngoan ngoãn cất hết sách vào trong học bàn, lấy tờ đề nghe viết ra bắt đầu viết từ đơn.

Nhạc Lê ở bên cạnh cũng ở trong tư thế tập trung nhìn lên bảng.

Thích Ánh nghĩ thầm, chủ nhiệm lớp thật tốt với mình, sắp xếp một học bá chịu khó và nghiêm túc học hành như vậy để trở thành bạn ngồi cùng bàn của mình. Mình nhất định phải cố gắng hơn mới có thể đuổi kịp tiến độ của mọi người!

Năm phút sau kết thúc bài kiểm tra nghe viết, giáo viên tiếng Anh ra hiệu cho hai bạn cùng bàn trao đổi tờ đề để kiểm tra chéo.

Thích Ánh nhận lấy bài kiểm tra viết từ đơn của Nhạc Lê.

Trời, cái gì thế này? Hai mươi từ đơn nhưng chỉ đúng năm từ?

Nếu không phải thiếu mất một chữ r thì cũng là dư quá nhiều chữ e.

Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Thích Ánh, Nhạc Lê: ...T T

Kết quả như vậy, người ta cũng có muốn đầu chứ!

Tớ chịu khó, tớ chăm chỉ, tớ còn đến trường luyện thi, nhưng tớ chỉ là một đứa học tra thì phải làm sao bây giờ?! Tớ cũng tuyệt vọng lắm chứ bộ!

Nhạc Lê sai mười lăm từ đơn bị phạt phải chép lại mỗi từ đơn hai mươi lần, nộp lại cho giáo viên trước khi tan tiết. Tập mãi cũng thành thói quen, cô ấy căn bản không hề bị đá kích, sau tiết học lại bùng bùng hào hứng theo sát Thích Ánh kể về chuyện bắt gặp Quý Nhượng tối hôm qua.

Cô ấy nhắn tin qua Wechat của Thích Ánh: *Quý Nhượng bước xuống xe, động tác đóng cửa xe mạnh bạo lắm. Chị gái chân dài tóc ngắn kia dừng xe ở ven đường rồi đuổi theo, tớ đứng ở đầu đường lớn nên không nghe được bọn họ nói gì, chỉ loáng thoáng nghe thấy Quý Nhượng mắng một câu “Quan tâm lão từ cái con khi, mấy người yêu ai thì mặc kệ mấy người”. Rồi cậu ta gọi xe bỏ đi!*

Thích Ánh trả lời lại bằng một chuỗi ba chấm.

Nhạc Lê: *Cậu nói thử xem hai người đó có quan hệ thế nào vậy?*

Thích Ánh: *Không biết nữa.*

Nhạc Lê nhìn cô kỳ quái: *Ánh Ánh, sao cậu không có chút tò mò nào vậy? Không phải cậu quan tâm đến cậu ta à!*

Tốc độ gõ chữ của Thích Ánh hơi chậm, hơn mấy nửa phút mới nhắn qua được một câu: *Đó là chuyện riêng của cậu ấy, chắc tụi mình đừng nên dò xét thì hơn.*

Bất kể là ở kiếp trước hay hiện tại, tướng quân vẫn có rất nhiều bí mật cô không hề hay biết.

Ví dụ như tại sao tướng quân lại không hề chọc giận bề hạ khi khéo léo từ chối lời từ hôn, cũng từ chối toàn bộ những thiệp mời mời cô tham dự yến hội của những phu nhân ở trong kinh thành.

Nhưng cô không cần biết rõ mọi thứ, chỉ cần mỗi khi tướng quân cần cô, cô sẽ được ở bên cạnh chàng, chỉ cần chàng luôn được bình an khỏe mạnh, đó chính là tâm nguyện sâu lắng nhất của cô.

Nhạc Lê dõi theo ánh mắt đầy dịu dàng của cô, trong lòng thầm nghĩ, chắc đây là lý do vì sao dù nghe không được nhưng Thích Ánh vẫn có thể viết chính xác tất cả các từ đơn.

Là do người ta tập trung đó! Hai tai không nghe được mấy tin đồn xung quanh nên cô tập trung vào những chuyện quan trọng cần thiết.

Nhạc Lê thể hiện sự kiên quyết, nhắn lại cho cô: *Cậu nói đúng! Sau này tớ sẽ không bao giờ nhiều chuyện nữa, dành hết sức lực cho việc học!*

Thích Ánh nắm tay làm động tác cổ lên.

Nhạc Lê tắt điện thoại nhét vào cặp rồi lấy sách toán ra chuẩn bị bài cho tiết tiếp theo.

Tiết số học diễn ra được một nửa, Thích Ánh đang chăm chú ghi lại bài học bỗng nhận được tờ giấy nhỏ Nhạc Lê lên truyền qua: *Ánh Ánh, tớ hỏi câu cuối cùng này thôi, trưa nay cậu vẫn sẽ ngồi ăn chung bàn với Quý Nhượng chứ?*

Thích Ánh...

Cô lắc đầu.

Đã là chuyện tướng quân không thích, cô sẽ không làm nữa.

Nhạc Lê cười tươi lộ ra lúm đồng tiền nhỏ: *Lát nữa tại mình chạy nhanh một chút, hôm nay phải cướp cho bằng được món sườn xào chua ngọt!*

Thích Ánh cười gật đầu.

Kết quả chưa kịp tan học, chuông tiết thứ hai vừa reo, chủ nhiệm lớp Lư Khánh Hoa đã vào lớp gọi Thích Ánh đi. Lúc đến văn phòng, Du Trạc đã ngồi chờ ở trong, truyền giấy nhắn qua cho cô.

Thì ra vừa nãy cậu Du Trình mới gọi điện thoại cho Lư Khánh Hoa.

Thích Ánh điều trị tại ở bệnh viện thành phố, sáng nay bác sĩ phụ trách mới gọi cho Du Trình, nói rằng có vị bác sĩ nổi tiếng trong ngành mới đến bệnh viện thành phố để tham gia một buổi họp chuyên đề ban sáng, sau khi kết thúc sẽ trở về Bắc Kinh ngay.

Nếu được thì ông ấy hi vọng Du Trình có thể dẫn Thích Ánh đến để vị bác sĩ đó kiểm tra cho Thích Ánh, có khi sẽ giúp cô sớm khỏi phục lại thính giác của mình.

Việc này không nên chậm trễ nên Du Trình nhanh chóng gọi điện cho Lư Khánh Hoa xin phép cho Thích Ánh nghỉ, cũng nhờ thầy phê duyệt giấy xin nghỉ của Thích Ánh.

Lo lắng Thích Ánh chỉ đi một mình không ổn nên ông cũng gọi điện cho cả chủ nhiệm lớp của Du Trạc để xin nghỉ giúp cậu, rồi nhắn cậu và Thích Ánh chờ mình trước cổng trường, ông sẽ tới ngay.

Lư Khánh Hoa giao giấy xin nghỉ cho Du Trạc, dặn dò cậu vài câu rồi để cậu dẫn Thích Ánh ra ngoài.

Chuông vào lớp vang lên, trong sân trường không một bóng người, Du Trạc dẫn Thích Ánh đi thẳng ra cổng trường, giao giấy xin nghỉ học cho bảo vệ.

Ánh mặt trời càng ngày càng nóng, Du Trạc nhìn trái nhìn phải, nắm tay áo của Thích Ánh kéo cô đứng dưới bóng cây, sau đó gọi điện cho Du Trình: “Ba chưa đến nữa hả? Trời nắng quá, tại con đồ mồ hôi này giờ rồi nè.”

Du Trình nói: “Bảy tám phút nữa ba tới ngay, đang bị kẹt xe chút.”

Thích Ánh ngoan ngoãn đứng đó, tò mò nhìn mấy con chim sẽ đang đậu trên vách tường.

Một bàn tay đột nhiên xuất hiện trên vách tường cao. Chim sẽ bị dọa sợ vỗ cánh bay đi, Thích Ánh mở to mắt, một giây sau, có bóng dáng hơi gầy phi thân qua gờ tường, bàn tay chống lên mặt đất, vung vẩy đáp xuống.

Anh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt gần trong gang tấc, sắc mặt vốn lạnh lùng lập tức thay đổi.

Sự tò mò trong ánh mắt của Thích Ánh nhanh chóng chuyển thành vui mừng.

Cô tiến lên hai bước, xem chừng như muốn đỡ anh.

Quý Nhưộng như rơi vào tình huống khó xử, vội vàng lui ra sau, tay giơ lên: “Đừng có tới đây! Đứng yên đó!”

Thích Ánh không nghe được, nhưng có thể hiểu rõ tư thế của anh, dừng bước lại.

Du Trạc vừa tắt điện thoại liền xoay người nhìn lại, vẻ mặt khó tin.

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ, sau mấy giây, Du Trạc nói: “Anh trốn học à.”

Quý Nhưộng: “...”

Du Trạc khó có thể bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của vị giáo bá nổi tiếng, biết rõ Thích Ánh nghe không được còn cố ý chế giễu Quý Nhưộng: “Chị, chị xem đi, đây chính là học sinh hư nè.”

Quý Nhưộng: “...”

Anh từ từ đứng thẳng lại, xem ra muốn đánh nhau tới nơi rồi.

Du Trạc lớn tiếng nói: “Bảo vệ đang ở trong phòng đó! Tôi gọi chú ấy à nha!”

Quý Nhưộng cười như không cười: “Lão tử mắc gì phải sợ.”

Du Trạc: “...”

Cậu trong cái khó ló cái khôn.

Nếu có thua trong lúc đầu khâu cũng không sao, dù sao thì chị của cậu cũng không nghe thấy, không ảnh hưởng quá nhiều đến hình tượng cao ngạo của mình. Còn lúc động tay động chân thì ngàn vạn lần cũng không thể thua được! Nếu để chị mình nhìn thấy mình bị Quý Nhưộng đánh thì sau này còn mặt mũi đâu mà làm người nữa.

Du Trạc lập tức hỏi: “Lão đại, vừa rồi động tác vượt tường của anh đẹp quá, có thể dạy cho tôi không?”

Quý Nhưộng: “?”

Ngữ khí còn rất chân thành tha thiết nữa.

Quý Nhưộng quan sát cậu, phải vết bụi dính góc áo: “Lần sau đừng có chạm vào lão tử nữa.”

Anh xoay người đi, cách đó không xa là chiếc moto màu đỏ thẫm của mình.

Thích Ánh đột nhiên đuổi theo.

Du Trạc sốt ruột hét lớn “Chị”, Thích Ánh đã đuổi theo anh, đầu ngón tay kéo lấy góc áo của anh.

Bước chân Quý Nhượng thoáng khựng lại.

Thích Ánh nhanh chóng rút tay lại, đưa khăn tay qua.

Tối hôm qua vừa mưa, trên mặt đất còn đọng lại vài vũng nước nhỏ, ống quần và tay của anh đều dính phải vết bùn dơ.

Cổ tay trần nồn mịn mần đuổi ra giữa không trung, bởi vì anh vẫn chưa đón lấy nên hơi run run.

Quý Nhượng nhìn một lát rồi đưa tay cầm lấy. Khăn tay mềm mại, ở một góc còn điểm thêm đốm hoa màu xanh, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Thích Ánh cong cong khoe mắt mỉm cười với anh, phất phất tay rồi quay người chạy về phía Du Trạc.

Quý Nhượng cúi đầu, trên mặt không hề có chút biểu cảm dư thừa nào, cầm khăn tay lau sạch sẽ vết bùn dơ rồi đi đến xe moto của mình, chân dài vắt qua ngồi lên xe.

Tiếng nổ xe chói tai vang vọng trong con phố dài.

Du Trình vừa lái xe tới, đứng lúc nhìn thấy chiếc moto vụt chạy ngang qua.

Ông nhủ mảy, đợi Du Trạc với Thích Ánh lên xe rồi mới vừa quay đầu xe vừa hỏi: “Cái cậu mới chạy xe moto đi ngang qua là học sinh trường con à? Giáo viên sao lại mặc kệ vậy? Ảnh hưởng đến học sinh khác học tập quá!”

Du Trạc thừa cơ phóng thích những buồn bực vì bị lão đại trấn áp lúc này: “Đúng vậy! Không thêm quân gì hết! Ảnh hưởng đến sự tập trung của con! Ba, ba không biết đâu, người này quậy phá lắm, hút thuốc, đánh nhau, yêu sớm, làm vô số việc xấu, nghe nói mới vào học đã đánh một đàn anh lớp trên phải nhập viện khu chăm sóc đặc biệt rồi! Haiz, đúng là thói đời ngày càng sa sút.”

Du Trình: “...Con cũng có tốt đẹp gì đâu.”

Du Trạc: “?”

Xe chạy được nửa đường, Du Trình nhận được điện thoại của bác sĩ phụ trách gọi tới, nói rằng vị bác sĩ kia đã kết thúc buổi họp chuyên đề rồi, hiện đang hội chẩn ở một bệnh viện tư nhân, bác sĩ phụ trách đã liên hệ giúp bọn họ, ông ấy đồng ý dành cho bọn họ một tiếng đồng hồ.

Du Trình phải đổi đầu xe, tăng tốc chạy đến bệnh viện tư nhân.

Lúc đến nơi, vị bác sĩ kia đúng lúc kết thúc hội chẩn, thời gian còn lại đều dành cho Thích Ánh.

Vụ nổ đã xảy ra nửa năm, những tổn thương về tai của cô trong thời gian trị liệu đã dần lành lại. Lúc đầu có hơi ù tai, nhưng bây giờ mấy tiếng ù ù đó đã dần biến mất, là dấu hiệu chuyển biến rất tốt.

Bác sĩ làm kiểm tra cho cô, kết hợp với mấy ghi chép trị liệu lúc trước để điều chỉnh lại thuốc thang. Sau khi ra ngoài, bác sĩ thông báo với Du Trình, khoảng bốn năm tháng nữa, Thích Ánh có thể sẽ khôi phục lại thính lực.

Tin tức này khiến Du Trình mừng rỡ hết mức, kích động nói với Du Trạc: “Lát nữa ba sẽ dẫn hai đứa đi ăn nhà hàng Ý mà hồi nãy chúng ta vừa đi ngang qua!”

Bệnh viện tư nhân được xây dựng ở vùng ngoại thành, khu xung quanh cũng được xem là dành cho nhà giàu, mức phí sinh hoạt rất cao, vừa nhìn qua kiến trúc của nhà hàng Ý kia thôi cũng biết giá cả không hề rẻ chút nào, trong lòng Du Trạc thoáng đau lòng chút ít.

Ngay cả thời điểm mình đâm phải cú chóc thi đậu vào trường Nhất Trung Hải thành cũng không nhận được đãi ngộ thế này.

Trước khi đi, Thích Ánh vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh của bệnh viện tư nhân rất đẹp, sạch sẽ, không hề có bất kì mùi khai khó ngửi nào. Lúc Thích Ánh đang rửa tay, đột nhiên ngửi thấy mùi thuốc lá bay trong không khí.

Cô vẩy nước trên tay, đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, ở khu nghỉ ngơi giữa hai phòng vệ sinh nam nữ, Quý Nhượng đang đứng ở một góc hút thuốc.

Bốn mắt nhìn nhau, Quý Nhượng như muốn chết lặng.

Hồi nãy trốn học thi bị cô bắt gặp, bây giờ hút thuốc cũng bị cô nhìn thấy, bộ hôm nay anh lẽ ra không nên ra ngoài à?

Quý Nhượng ném đầu thuốc lá xuống đất, đi di mũi chân tắt hết tàn lửa.

Anh đi đến chỗ Thích Ánh.

Hương thuốc lá cũng áp sát gần cô.

Nhưng cô lại không hề thấy khó ngửi chút nào.

Quý Nhượng dừng lại trước mặt cô, khoảng cách chỉ chừng ba đầu ngón tay, mùi hương thuốc lá trên lớp quần áo của thiếu niên cũng bao phủ lấy cô.

Anh trừng mắt hỏi cô: “Theo dõi lão từ à?”

Thích Ánh hơi ngửa đầu, chớp mắt, đột nhiên giơ tay lau lên gò má bên trái của anh.

Chỗ đó dính phải vết bẩn do nhảy qua tường lúc nãy.

Cơ thể Quý Nhượng cứng lại, không chút suy nghĩ giờ tay chặn tay cô lại.

Bóp một tiếng, vô tình đánh lên mu bàn tay của cô.

Lớp da thịt trắng nõn lập tức ửng đỏ.

Thích Ánh không đoán được tai nạn nhỏ này, quên buông cả tay xuống, sững sờ nhìn anh.

Quý Nhượng:...

Sắc mặt dữ tợn của anh hiện lên vẻ bối rối.

Cô sẽ không khóc chứ?

Thích Ánh còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Quý Nhượng cầm lấy tay cô, đánh lên tay mình một cái.

Lại bóp một tiếng.

Thật ra hồi nãy anh đánh phải tay cô không hề đau chút nào, nhưng lần này thì thật sự rất đau, lòng bàn tay nóng rất không chịu được.

Hốc mắt Thích Ánh ửng đỏ.

Quý Nhượng nhìn cô chăm chăm, hung dữ nói: “Không phải đã cho cậu đánh trả rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em trai nóng nảy chửi thề

Edit: Simi

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân.

Quý Nhượng nghe thấy có giọng đàn ông trung niên hỏi: “Ánh Ánh sao đi lâu vậy rồi mà vẫn chưa quay lại, con vào coi thử xem.”

Du Trạc bực bội đến mức đổi giọng: “Đó là phòng vệ sinh nữ đó! Muốn vào thì ba tự vào đi!”

Quý Nhượng lui về sau hai bước để kéo dài khoảng cách, ngón trỏ đặt lên môi ra chiều muốn cô giữ im lặng. Nhưng chợt ngẫm lại mới thấy mình ngu ngốc thế nào, cô cũng có nói được đâu.

Tiếng bước chân dần dần đến gần hơn.

Quý Nhượng giật giật cổ áo, quay người nhảy qua bệ cửa sổ thông gió rồi đáp xuống dưới.

Thích Ánh không tiếng động há hốc miệng đầy hoảng sợ, chạy vội đến cửa sổ nhìn xuống dưới. Ở độ cao của tầng hai, Quý Nhượng vững vàng đáp xuống đất, đứng dậy phui tay rồi bước nhanh đến chiếc moto đậu gần đó.

Tiếng rò ga gầm rú vang lên, bóng dáng cao lớn dần dần hòa vào con đường phía xa, biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Sau lưng Du Trạc lên lút thò người vào, nhìn thấy Thích Ánh đang đứng ở khu nghỉ ngơi, cậu thờ dài một hơi. Trong lòng cậu sợ hãi lên nhìn qua cửa nhà vệ sinh nữ, quay ra ngoài báo cáo: “Chị của con không sao, đang đứng ngắm cảnh bên cửa sổ đấy nè!”

Cậu cũng tiến đến chỗ cửa sổ nhìn xung quanh, ngoại trừ chút sương khói còn chưa tan trong không khí thì không hề có bất kì thứ gì khác thường, về mặt phiên muộn kéo tay Thích Ánh ra ngoài.

Đi xuống lầu, Du Trình lái xe chở họ đến nhà hàng Ý ăn trưa.

Xem xét thực đơn, giá cả bên trong quả nhiên cao đến mức điếng cả người, Thích Ánh nhìn một lượt, lật qua mấy trang sau rồi chọn một phần salad rau quả. Du Trình nhìn thấu tâm tư của cô, cầm lấy thực đơn xem thử, chợt hốc mắt hơi đau xót.

Ông thấp giọng nói: “Trước kia cô của con có nói với ba, Ánh Ánh thích ăn mì Ý nhất.”

Du Trạc sững người, nghiêng đầu nhìn ba mình.

Khóe mắt Du Trình ửng hồng, lấy có bụi bay vào mắt để lau đi, “Không thể để cô của con đi rồi mà ngay cả món ăn yêu thích nhất của con gái chị ấy cũng không được ăn được.”

Ông gọi phục vụ tới, chọn mấy món ăn nổi bật được in hình bên ngoài bìa thực đơn.

Lúc phục vụ mang thức ăn lên, Thích Ánh ngăn người, ngẩng đầu nhìn Du Trình.

Du Trình nhấn mạnh bằng khẩu hình của mình: “Mau ăn đi.”

Cô mỉm cười gật đầu, cầm chặt nĩa ăn, xoay một vòng mì Ý rồi cho vào miệng. Đây là lần đầu tiên cô ăn món Ý, nhưng mùi vị kia phảng phất rất quen thuộc, y như người bạn cũ đang nồng nhiệt chào đón trên vị lưỡi của cô.

Trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh một người phụ nữ.

Bà ngồi đối diện cô, dịu dàng nói: “Ánh Ánh, mau ăn đi con, ăn xong tụi mình đi đón ba tan tầm.”

Trái tim cô chợt co thắt dữ dội, như bị gai đâm xuyên qua, đau đến mức suýt nữa rơi cả nước mắt.

Cả cơ thể này vẫn như trước không cách nào tiếp nhận được những ký ức liên quan đến ba mẹ mình.

Thích Ánh cắn răng nhịn xuống, ép buộc những hình ảnh vừa quen thuộc lại lặn chìm trong đầu biến mất. Du Trạc cắt thịt bò trong đĩa của mình thành từng miếng nhỏ, xiên mấy miếng bỏ qua đĩa của cô, “Chị, ăn cái này đi.”

Cô hiểu ý của cậu, cười gật đầu.

Ăn cơm trưa xong, Du Trình chờ bọn họ về trường tiếp tục lên lớp.

Tiết đầu tiên buổi chiều của lớp 2 là thể dục.

Đây là tiết thể dục đầu tiên của học kỳ này, nghe nói giáo viên thể dục đã đổi người mới, học sinh trong lớp cũng đang rất mong chờ.

Chuông vào học vẫn chưa reo, tất cả mọi người ở dưới sân hoạt động tự do, Nhạc Lê không thích vận động, đến quầy bán quà vặt mua hai que bánh mì nhân sữa rồi kéo Thích Ánh ngồi xuống bậc thang bên sân bóng rổ ăn chung.

Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện qua Wechat: “Tớ ghét nhất là tiết thể dục, vừa nóng lại vừa mệt, ước gì mấy tiết thể dục này đều bị thầy Toán chiếm hết đi!”

Ăn được nửa que, một quả bóng rổ bay thẳng tới chỗ cả hai đang ngồi, chỉ là lực không mạnh nên vừa tới nửa chừng đã rơi xuống đất, lăn một đường đến chân mấy cô.

Cách đó không xa, một nam sinh bạn áo ba lỗ màu đen đang cười gọi cả hai: “Bạn học nhỏ, ném bóng qua đây giùm tụi tui với.”

Nhạc Lê lên nhìn cơ bắp trên tay người đó, rõ ràng có hơi xấu hổ. Cô ấy cắn que bánh trong miệng, ôm lấy quả bóng rổ rồi lạch bạch lạch bạch chạy tới.

Nam sinh kia dõi theo cô ấy chạy tới, lập tức cười nói: “Chỉ cần đá lại đây là được rồi, thôi mau trở về lớp đi.”

Không biết có phải vì nắng gắt quá hay không mà nụ cười này lại khiến cô ấy cảm thấy chói cả mắt.

Mặt Nhạc Lê ngày càng đỏ, cũng không dám nhìn anh ấy, vội đầu chạy về chỗ mình và Thích Ánh đang ngồi.

Hơn mười phút sau, chuông vào học vang lên, Nhạc Lê kéo Thích Ánh đi tập hợp. Cán sự bộ môn thể dục đang chỉ huy mọi người xếp thành hàng, nam sinh lúc nãy đã thay sang bộ quần áo thể thao màu trắng, ôm bóng rổ đi tới chỗ bọn họ.

Người đó lấy một cái còi màu đỏ trong túi quần rồi đeo lên, cất giọng át đi những tiếng xì xào bàn tán xung quanh: “Chào các bạn, tôi là giáo viên thể dục của mọi người trong học kỳ này, tên Thẩm Ước.”

Nhạc Lê: “!!!”

Cô ấy yêu môn thể dục mất rồi!

Thích Ánh trơ mắt nhìn bạn ngồi cùng bàn lúc nãy còn đang than vãn không thích môn thể dục mà bây giờ lại giống như mới uống máu gà xong, sốt sắng nguyên tiết. Lúc tan học rồi vẫn chưa thỏa mãn, liền tiếp quay đầu lại nhìn.

Nữ sinh trong lớp cũng hưng phấn bàn luận về thầy giáo mới đẹp trai anh tuấn, trong lòng Nhạc Lê thầm cầu nguyện: *Ông trời ơi, tui nữ nguyện không uống trà sữa cả học kỳ này, cầu mong ngài phù hộ giúp con tiết thể dục sẽ không bị thầy Toán chiếm mất a!*

...

Buổi chiều tan học, Thích Ánh vẫn đang thu dọn đồ đạc trên bàn, Du Trạc đã đợi sẵn trước cửa lớp.

Nhạc Lê đã gặp cậu mấy lần, quen thuộc chào hỏi như lúc trước: “Em trai lại đón Ánh Ánh tan học à.”

Du Trạc: “...”

Ai mà muốn bị một tên lùn thế này gọi là em trai?

Về mặt cậu cao ngạo lạnh lùng cầm balo của Thích Ánh ra ngoài, Nhạc Lê kéo tay Thích Ánh ở phía sau, vụng trộm nhắn tin cho Thích Ánh: *Em trai cậu đáng yêu ghê! Tớ cũng muốn có đứa em giống vậy!*

Tin nhắn vừa gửi đi, điện thoại còn chưa kịp cất vào đã nhìn thấy cậu em trai đáng yêu trong miệng cô ấy gât góng xông tới chỗ mấy tên con trai vừa huyt giò với Thích Ánh, lớn tiếng nằng nặc nam sinh huyt sáo kia: “Mẹ mày huyt sáo cái gì? Muốn chết à?”

Nhạc Lê: “...”

Hay là thôi đi.

Hôm nay Du Trình tăng ca, Du Trạc dẫn Thích Ánh về bằng xe buýt. Trên xe đông người, tất cả đều là học sinh đang ra về, đã sớm không còn chỗ ngồi, Du Trạc hướng Thích Ánh đứng dựa vào biển quảng cáo, còn mình thì chống một tay lên lan can, tay còn lại chơi điện thoại.

Xe vừa chuyển bánh, chợt có người lớn tiếng gọi át đi tiếng trò chuyện lủi rủ trên xe: “Bạn học Thích Ánh, cậu ngồi xuống đây đi.”

Du Trạc nghiêng đầu nhìn qua, nữ sinh ở hàng ghế đầu tiên ở phía sau đứng lên khỏi chỗ ngồi, vẻ mặt vui vẻ muốn nhường ghế cho Thích Ánh.

Thích Ánh không nghe được, yên tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, Du Trạc là người từ trước đến giờ không biết khiêm nhường là gì, có người nhường chỗ cho chị của mình, đương nhiên cậu sẽ không từ chối, dắt tay Thích Ánh đi ra sau xe.

Lúc đến trước mặt, cậu cảm ơn nữ sinh đã nhường chỗ cho chị mình, Thích Ánh đang vịn tay vịn định ngồi xuống, nữ sinh kia nói: “Không cần cảm ơn, nhường chỗ cho người tàn tật là chuyện nên làm mà.”

Cô ta vẫn đang mỉm cười, âm thanh cất ra lại du dương, toàn bộ hành khách trên xe đều nhìn qua.

Động tác Du Trạc dừng lại.

Cậu kéo Thích Ánh ra sau lưng, chỉ vào mũi nữ sinh kia: “Mẹ nó, miệng ăn củ ả? Sao nói chuyện thái vậy?”

Mặt nữ sinh kia cứng lại, không thể duy trì vẻ mỉm cười nổi. Bên cạnh có người xen vào: “Cái cậu này bị gì vậy, đã nhường chỗ cho rồi còn chửi người ta nữa?”

Du Trạc hung hăng chỉ tay vào không trung: “Còn để ông đây nghe thấy ba chữ người tàn tật kia thì ông đây sẽ biến cô thành kẻ tàn tật luôn, tin không?”

Nữ sinh thay đổi sắc mặt, muốn nói gì đó nhưng lại không dám, cuối cùng dưới ánh nhìn soi mói của toàn bộ hành khách trên xe, đành ngồi xuống lại chỗ mình vừa nhường.

Du Trạc cười lạnh một tiếng, lấy điện thoại ra chụp hình cô ta lại.

Nữ sinh kia giận dữ: “Cậu làm gì vậy?!”

Du Trạc lạnh lùng nhìn cô ta, “Sau này nếu chị của tôi bị người khác sỉ nhục, tôi sẽ gửi tấm hình này lên hiệu trưởng, nói với ông ấy là do cô xui khiến.”

Nữ sinh kia: “...”

Bộ cậu là học sinh tiểu học à? Học sinh tiểu học thì méc giáo viên, còn cậu thì báo cáo với hiệu trưởng?

Nhưng rốt cuộc cô ta đã bị đá kích quá mạnh, không dám nói gì nữa.

Du Trạc cất điện thoại, lướt mắt nhìn xung quanh hét to: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Học sinh trên xe: “...”

Sao lại có người hung hăng ngang ngược thế này.

Nam sinh phía trước nhỏ giọng nói với bạn học bên cạnh: “Đây là người mới hai ngày trước đã chửi Quý Nhượng là vương bát đần đó. Hôm đó cũng bị Quý Nhượng gọi người tới chặn ngang đường, không ngờ chỉ bị tổn thương chút lông tóc thôi.”

Bạn học: “!!!”

Trâu bò dữ! Không thể đụng vào, không thể đụng vào!

Mọi người xung quanh Du Trạc và Thích Ánh đều tránh xa mười cm, bầu không khí cũng trở nên nặng nề hơn.

Vừa xuống trạm, Du Trạc lấy điện thoại di động ra, gửi hình chụp nữ sinh vừa rồi cho thằng bạn thân từ nhỏ đến lớn của mình, Dương Tâm Viễn, hỏi thăm: “Biết nhỏ này không?”

Dương Tâm Viễn nhanh chóng trả lời lại: “Không biết. Ai vậy? Mày vừa ý à? Anh em sẽ lập tức giúp mày nghe ngóng ngay!”

Du Trạc: “Biến, ông đây không có mù. Hỏi gùm tao nhỏ này là ai, học lớp nào với.”

Dương Tâm Viễn gửi qua một icon mặt cười xấu xa, chưa tới mấy giây đã nhấn lại.

“Lớp 1 khối mười một, tên Hạ Tịnh.”

Du Trạc nhú mày.

Cậu vẫn đang suy tư, Dương Tâm Viễn đã nhấn tiếp: “Bà xã tao nói nữ sinh này cùng nhóm với hoa khôi Tiết Mạn Thanh, cái nhóm gì mà toàn bạch phú mỹ á. Nhưng hình như gia đình cô ta cũng bình thường thôi, không biết bằng cách nào mà lại được chơi chung với đám con ông cháu cha kia nữa.”

Dù Du Trạc mới nhập học Hải Nhất nhưng cũng đã nghe qua mấy tin đồn hoa khôi Tiết Mạn Thanh theo đuổi Quý Nhượng mãi mà không được.

Bà nó, quanh quẩn cả buổi, cuối cùng vẫn liên quan đến Quý Nhượng.

Mà nhìn ra là biết ngay, cứ dính đến Quý Nhượng là chẳng có chuyện gì tốt.

Không được, cậu phải nói rõ với chị mình mới được, tên kia chẳng phải người tốt lành gì, phải bảo chị mình sau này cách Quý Nhượng càng xa càng tốt! Tai nghe chỉ là giả, tận mắt nhìn thấy mới là thật, phải tìm cơ hội để cô thấy rõ bộ mặt thật của Quý Nhượng!

Đồng chí nhỏ Du Trạc với vẻ mặt trầm trọng về nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi cơm chín truyền từ nhà bếp sang.

Trên mặt cậu vui vẻ, lập tức ném hết mọi phiền não ban nãy ra sau đầu, nhanh chóng chạy vào bếp: “Mẹ! Rút tiền về chưa? Khi nào thì đi mua máy tính?”

Ngô Anh Hoa: “Không rút nữa.”

Du Trạc: “?”

Còn có vương pháp nữa hay không đây?

Cậu phẫn nộ nói: “Mẹ gọi cho bạn của mẹ đi, để con nói chuyện cho! Trên hợp đồng đã ghi rõ là nếu do dự thì có thể rút tiền cọc lại mà, sao có thể quỵ lời như vậy chứ!”

Ngô Anh Hoa lau tay bằng tạp dề, “Ai da, con đừng có nóng vội, mẹ cho con xem thứ này.” Bà đi vào phòng ngủ, cầm bản văn kiện ra, lại là vẻ mặt thần thần bí bí nói một cách vui vẻ, “Con nhìn nè.”

Du Trạc ghé mắt qua nhìn.

Bảo hiểm XX, bảo hiểm bệnh tật hiểm nghèo.

Du Trạc: “?”

Ngô Anh Hoa: “Hôm nay mẹ với Quế Chi nói chuyện thật lâu, thì ra là chúng ta đã hiểu lầm ý cô ấy. Thật ra tàn tật nằm trong phạm trù bệnh hiểm nghèo cơ, không nằm trong phạm vi tai nạn ngoài ý muốn, cô ấy đã đề cử cho mẹ bảo hiểm bệnh hiểm nghèo này, bệnh nặng hay nhẹ đều được bao gồm trong đó rồi, vô cùng tiện lợi! Cái bảo hiểm này thì không có bất kì sơ hở nào, từ ung thư cho tới bị mèo cào chó cắn, có thể đảm bảo cho con toàn thân khỏe mạnh!”

Du Trạc: “...Vậy là, mẹ không những không rút tiền về, mà còn mua thêm một phần bảo hiểm nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tớ muốn ăn món đó

Edit: Simi

Du Trạc than khóc gọi điện cho Du Trình vẫn còn đang tăng ca.

Du Trình nghe xong mấy lời lén án của con trai, ông trầm mặc cả buổi, thăm thò dài nói: “Mua cũng mua rồi, thôi kệ đi. Đợi cuối năm ba có thưởng sẽ mua laptop cho con.”

Du Trạc phần nộ không thôi: “Quan trọng ở đây không phải là chuyện máy tính mà là tính nghiêm trọng về nguyên tắc đó ba, hôm nay thì có một người bạn cũ bán bảo hiểm, cái ngày mai tự dưng cũng xuất hiện một người bạn cũ bán dụng cụ chăm sóc sức khỏe, không biết mẹ sẽ bị mắc lừa bao nhiêu lần nữa!”

Du Trình ở đầu dây bên kia chỉ truyền đến tiếng gõ chữ lịch cách, ông vẫn đang tăng ca nên nhỏ giọng khuyên nhủ: “Thì cứ để mẹ con mua một cái cho bà ấy yên tâm. Từ khi cô của con gặp chuyện không may, mẹ lúc nào cũng thấp tha thấp thỏm, tối ngủ không ngon, lo lắng nếu như ba và mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải bỏ con cô độc một mình không nơi nương tựa, khổ cực cả một đời. Mua thêm một phần bảo hiểm cũng rất tốt, nếu như có chuyện gì bất trắc thì ít nhất cũng đảm bảo được một phần cuộc sống sau này của con.”

Du Trạc im lặng.

Cậu còn nhỏ tuổi, tính tình lại trẻ con, cả nhà cô gặp chuyện không may tuy ảnh hưởng rất lớn tới cậu, nhưng ngoại trừ cảm giác đau khổ với lời thề phải chăm sóc chị của mình thật tốt ra thì cũng chẳng còn suy nghĩ nào khác.

Nhưng vợ chồng Du Trình đã trải qua chuyện đã kích này, không thể không xem xét kỹ lại cuộc sống thường ngày của gia đình mình được.

Lúc những chuyện ngoài ý muốn chưa đổ lên đầu mình thì vĩnh viễn bản thân sẽ không thể nào hiểu được nó đáng sợ ra sao, thẳng cho đến khi nó phá hủy cả một gia đình hoàn hảo vốn vô cùng ấm áp hạnh phúc.

Cậu tận mắt chứng kiến Thích Ánh vốn tương lai xán lạn bỗng rơi thẳng từ trên mây xuống vực sâu, từ một thiếu nữ rạng rỡ như ánh mặt trời biến thành một đứa trẻ mồ côi không thể nói cũng không thể nghe.

Không ai biết rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, có thể cô giống như một ngọn núi lửa đang bị dồn nén, rồi cũng sẽ có một ngày bùng nổ thôi.

Du Trạc cúp điện thoại.

Ngô Anh Hoa dọn đồ ăn lên bàn, lớn tiếng gọi cậu đi rửa tay, Thích Ánh ở bên cạnh ngoan ngoãn bày đĩa bày chén. Du Trạc thích vừa ăn cơm vừa húp canh nên cô còn đặc biệt múc một chén canh cho cậu.

Du Trạc nhớ lại lời ba mình vừa nói, lại quay sang nhìn Thích Ánh, trong lòng thầm nắm chặt tay lại.

Chị của cậu là nữ sinh ngoan ngoãn thế này, ngàn vạn lần không thể để tên vương bát đần Quý Nhượng kia đụng tới được!

Cơm nước xong xuôi, mọi người trở về phòng của mình, Du Trạc nhắn tin cho Dương Tâm Viễn, dặn cậu ta để ý đường đi của Quý Nhượng. Biệt danh của Dương Tâm Viễn là Dương Vạn Lý, được xưng là nguồn thông tin dù không bước chân ra khỏi nhà vẫn có thể cập nhật liên tục tin tức xa cả vạn dặm, dù sao thì cậu ta cũng đã gia nhập hơn hai trăm nhóm chat QQ khác nhau.

Dương Tâm Viễn gửi qua một icon nâng trán: *Sao mày gây khó dễ với ông vậy? Người này mày không dễ chọc vào đâu, lần trước mày có thể toàn thân trở về là may mắn lắm rồi đó, bộ mày muốn bị anh ta đánh vào phòng cấp cứu đặc biệt luôn à?*

Du Trạc: *Nói mày để ý thì mày cứ để ý giùm tao đi, có nhiều đó thôi mà sao lại nhài dừ vậy!*

Dương Tâm Viễn: *Người anh em, mày còn nói nữa là tao sẽ nghi ngờ mày hứng thú với Quý Nhượng đó.*

Du Trạc: *Để xem, mày mà dám nghĩ vậy, tao sẽ đánh mày vào phòng cấp cứu đặc biệt luôn bây giờ.*

Dương Tâm Viễn: ...

Ngày mai là thứ sáu, trường học quy định là không cần mặc đồng phục, Ngô Ánh Hoa đã soạn sẵn đồ cho Du Trạc và Thích Ánh.

Mấy ngày trước bà có đi dạo quanh mấy cửa hàng mua nào là váy áo, đầm dài đầm ngắn rồi về nhà ủi thật phẳng phiu, đợi đưa cho Thích Ánh mặc vào để mình xem thử thể nào.

Mép váy thêu hoa trắng li ti, lúc mặc vào để lộ bắp chân vừa trắng lại mảnh khảnh, Thích Ánh mặc vào quả nhiên xinh đẹp y như trong tưởng tượng của bà.

Ngô Anh Hoa còn đang ngồi đó thường thức thì Du Trạc đã đánh răng xong, chợt nhìn thấy đôi chân thon dài trắng nõn cùng vòng eo nhỏ của Thích Ánh, cậu lập tức bắt mắt nói: “Váy

ngắn quá!”

Ngô Anh Hoa trừng mắt nhìn cậu: “Con thì biết cái gì, mau đi ngủ đi!”

Du Trạc vẫn lì lợm nán lại: “Mẹ đổi thành quần cho chị ấy đi, mặc thế này ngắn lắm đó! Bây giờ học sinh cao trung ai lại mặc như vậy nữa, lỗi thời rồi!”

Ngô Anh Hoa bán tín bán nghi, bắt đầu nghi ngờ mắt thẩm mỹ của mình, “Thật ả?”

Du Trạc kiên định gật đầu: “Thật! Bây giờ nữ sinh đều thích mặc áo thun với quần jeans, vừa đơn giản vừa có khí chất!”

Ngô Anh Hoa quay đầu lại nhìn Thích Ánh mấy lần, nghe con trai nói vậy, bà cũng không còn thấy bộ váy này đẹp như trước nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, Du Trạc nhìn thấy Thích Ánh mặc áo thun và quần jeans ra khỏi phòng ngủ, cậu thầm thở hắt ra nhẹ nhõm.

Tối trường học, quả nhiên là trăm hoa đua nhau khoe sắc hồng.

Một tuần chỉ được một ngày thế này nên các nữ sinh đều dồn sức nổi bật chính mình trong phạm vi cho phép của trường học, Thích Ánh ăn mặc có quy củ nhất, chìm ngấm trong hàng tá các bộ cánh xung quanh, cũng chẳng có mấy ánh mắt chú ý đến cô.

Du Trạc vô cùng hài lòng.

Cậu thầm khen mình thật thông minh.

Sau lưng có ai đó gọi một tiếng em trai. Bà vai của Du Trạc bị vỗ một cái, Nhạc Lê mặc váy dài thờ hồng học đứng sau lưng: “Gọi cậu sao không ừ hừ gì vậy.”

Khóe mắt Du Trạc giật giật, không trả lời.

Cũng may Nhạc Lê rất nhanh chuyển sự chú ý sang nơi khác, trợn mắt nhìn Thích Ánh: “Ánh Ánh, sao cậu lại mặc quần chứ! Hôm qua không phải đã thống nhất là mặc váy rồi sao, còn định tan học đi chơi với nhau nữa mà!”

Tuy không nghe được nhưng quan sát vẻ mặt của Nhạc Lê cũng có thể biết ngay cô ấy đang nói gì. Thích Ánh hơi ngại ngùng, tội lỗi nhìn cô ấy, lấy điện thoại ra gõ chữ: “Xin lỗi cậu nha, là đồ mợ của tớ chọn cho tớ, cuối tuần sau tớ nhất định sẽ mặc váy chung với cậu.”

Du Trạc nghiêng đầu nhìn nội dung trên màn hình, liếc mắt sang Nhạc Lê: “Chân thô vậy còn đòi mặc váy.”

Nhạc Lê lập tức bùng nổ: “Cậu nói chân ai thô?!”

Du Trạc: “...”

Nữ sinh khi không muốn đối diện với sự thật thật đáng sợ, trốn thôi trốn thôi.

Nhạc Lê thờ phỉ phò kéo Thích Ánh đến lớp học, vừa đi đến chỗ cầu thang, thầy thể dục điển trai Thẩm Ước bỗng xuất hiện. Nhạc Lê lập tức thay đổi sắc mặt, vừa căng thẳng lại vừa thẹn thùng.

Thẩm Ước nhìn thấy cô ấy liền mỉm cười, rõ ràng là nhận ra em học sinh này, Nhạc Lê nhỏ giọng chào: “Chào thầy Thẩm ạ.”

Thẩm Ước cười gật đầu: “Chào buổi sáng.” Nụ cười của thầy sáng tỏ như ánh mặt trời ban mai, “Mặc váy hai dây dễ thương nhỉ.”

Hai tai Nhạc Lê ửng đỏ, kéo tay Thích Ánh vẫn đang vẫy tay không ngừng với thầy Thẩm lên lớp.

Lúc đến lớp, nữ sinh trong lớp đang vây quanh lớp phó văn thể mỹ Triệu Đô Nam, xôn xao hâm mộ về bộ váy nghe nói là được cô của cô ta mua ở bên Mỹ về.

Nhạc Lê không thích Triệu Đô Nam, cảm thấy cô ta thật giả tạo, trước giờ cô ta vẫn luôn là hoa khôi của lớp, nhưng tới học kỳ này Thích Ánh chuyển đến đây, tất cả mọi người đều nói hoa khôi lớp sắp phải đổi người rồi, Triệu Đô Nam nhiều lần tỏ vẻ trước mặt Thích Ánh, ngửa mặt đến mức Nhạc Lê thật muốn cắn cô ta một cái.

Thấy cô ấy đi tới, ánh mắt Triệu Đô Nam dò xét quét qua người Thích Ánh, quả nhiên trên mặt lộ ra tư thái của kẻ thắng cuộc, nhìn mà phiền muốn chết.

Nhạc Lê thả balo xuống, vừa lấy sách bài tập ra vừa có ý lớn tiếng nói chuyện phiếm với lớp phó học tập Hoàng Bắc Thông ngồi bên sau: “Vừa rồi tớ mới gặp Tiết Mạn Thanh ở trước cổng trường, cậu ta mặc váy phiên bản giới hạn của bộ sưu tập XX đó. Ngay cả mấy cô bạn xoay quanh cậu ta cũng toàn mặc váy lấp lánh có đính logo hàng hiệu, nhìn đẹp lắm luôn.”

Hoàng Bắc Thông ngẩng đầu khỏi tờ đề, đẩy kính gọng đen lên sống mũi: “Hà?”

Triệu Đô Nam cũng nghe thấy, kỳ quái xia xói cô ấy: “Bây giờ có vài học sinh cao trung thành tích học tập không được tốt lắm, nhưng đến lúc ganh đua so sánh thì lợi hại vô cùng, nhìn thấy hàng hiệu là chỉ có thể thè lưỡi ra liếm chứ làm được gì. Hừ, có mua nổi đâu mà đòi.”

Nhạc Lê quay đầu lại cười cười, lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu: “Đương nhiên là mua không nổi rồi, dù sao tôi cũng không có cô mua đồ bình dân của Mỹ cho.”

Triệu Đô Nam: “Cậu!”

Chủ nhiệm lớp Lưu Khánh Hoa đi vào, trong tay ôm một chồng bài thi: “Mau ổn định chỗ ngồi nào, tranh thủ tiết tự học lấy bài ra giải đi.”

Trong lớp rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Nhạc Lê cất sách giáo khoa đi, để ý Thích Ánh vẫn đang chăm chỉ đọc sách.

Cô ấy đột nhiên cảm thấy đôi khi không nghe thấy gì cũng tốt.

Ít nhất là sẽ không phải nghe thấy mấy lời ác ý.

Tiết cuối cùng của buổi sáng là tiết Sinh học. Giáo viên dạy sinh là một thầy giáo mới tốt nghiệp chừng hai mươi tuổi, rất tốt bụng, chỉ cần tiết của thầy là tiết cuối cùng thì thầy sẽ cho tan học sớm hai phút để mọi người có thể chạy xuống căn tin giành lấy món ngon.

Lần này cũng giống vậy, thầy nhìn ra ngoài, thu dọn giáo án rồi nhỏ giọng nói: “Các em, vẫn giống như mấy lần trước nhé, không được ồn ào, chỉ được chạy trong im lặng thôi, đừng để ảnh hưởng đến mấy lớp khác, quan trọng nhất là không được để thầy chủ nhiệm phát hiện! Nếu không thầy sẽ bị trừ tiền lương, và các em cũng sẽ bị phạt đó.”

Bạn học lớp 2 đều đồng lòng gật đầu.

Thầy vung tay lên, tất cả mọi người đều cúi lưng thả nhẹ bước chạy ra khỏi lớp, vừa chạy đến cầu thang thì tiếng chuông tan tiết cũng vang lên, học sinh lớp 2 chạy như điên, kẻ thắng cuộc cười rộ lên ha ha.

Kết quả hôm nay có năm lớp học thẻ đục.

Nhạc Lê tâm tâm niệm niệm muốn ăn sườn xào chua ngọt tro mắt nghe tiếng bác gái căn tin dùng hết nội lực để thông báo: “Chỉ còn một phần sườn xào chua ngọt cuối cùng!”

Mà phía trước cô ấy còn đến tận bảy tám người.

Bộ căn tin không thể nấu nhiều sườn xào chua ngọt hơn được ư! Tại sao lại làm marketing kiểu đói khát thế này chứ!

Mấy nam sinh cao lớn cười đùa ầm ĩ chạy vào căn tin, Khuất Đại Tráng ở phía xa liên cất tiếng: “Sườn xào chua ngọt ơi, tao đến rồi đây!”

Nam sinh đứng đầu hàng vừa gọi món, nghe giọng nói này xong, tay cậu ta run lên, liên tục khoát tay nói với bác gái căn tin: “Con không ăn nữa, con không ăn nữa ạ.”

Bác gái nhìn sang học sinh xếp phía sau.

Học sinh thứ hai cũng nói: “Con cũng không cần, con cũng không cần!”

Trong khoảng thời gian ngắn, bảy tám học sinh đứng trước Nhạc Lê và Thích Ánh đều co giò bỏ chạy, Nhạc Lê nhìn bác gái căn tin một cách sâu sắc.

Bác gái: “Con có muốn ăn không?”

Nhạc Lê: “Không dám ạ...”

Cô ấy vẫn còn nhớ rõ đám người Khuất Đại Tráng kia từng đánh người dám giành lấy món sườn xào chua ngọt của mình đến mức chảy cả máu đầu.

Cô kéo tay Thích Ánh muốn tránh sang chỗ khác.

Thích Ánh không hiểu lắm.

Rõ ràng là còn dư một phần, vì sao mọi người đều bỏ đi hết như vậy? Cô tới trường mấy ngày nay, lúc nào cũng mong chờ được ăn thử, ai ngờ chẳng lần nào mua được, cô tò mò về hương vị của món sườn xào chua ngọt lắm rồi.

Thích Ánh chỉ tay về phía trước, dùng khẩu hình nói với Nhạc Lê: “Tớ muốn ăn món đó.”

Nhạc Lê: “Lần sau nha, lần sau nha, lần sau tụi mình sẽ ăn.”

Đang nói chuyện, đám người Khuất Đại Tráng đã xông tới, xem xét chỉ còn dư một phần, cậu ta lập tức rên rỉ, lớn tiếng gọi: “Nhuộng ca đâu rồi? Mau gọi Nhuộng ca đi, chỉ còn một phần thôi nè.”

Bọn họ vừa đấu bóng rổ xong, toàn thân chỉ toàn là mồ hôi, Quý Nhuộng đi cuối cùng, chiếc áo thun màu đen đã thấm ướt mồ hôi, anh cuộn tay áo lên đầu vai, lộ ra bắp tay săn chắc.

Thích Ánh không nhìn thấy Quý Nhuộng, đôi mắt cô đang trông mong dán chặt vào món sườn xào chua ngọt kia.

Nhạc Lê khóc không ra nước mắt: “Ánh Ánh nghe tớ đi, lần sau tụi mình lại ăn nha.”

Khuất Đại Tráng chuẩn bị quét thẻ, bỗng Quý Nhuộng vỗ lên vai cậu ta một cái: “Hôm nay tao không ăn món này.”

Khuất Đại Tráng nói: “Vậy để em ăn.”

Quý Nhuộng không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Khuất Đại Tráng: “Không ăn, không ăn, chọn món khác thôi.”

Vì vậy Nhạc Lê không thể nào hiểu nổi tại sao cuối cùng mình cũng mua được một phần sườn xào chua ngọt, chuyện này khiến cô ấy không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ mình là đứa con do ông trời tuyển chọn trong truyền thuyết sao?

Lúc này Thích Ánh mới nhìn thấy Quý Nhuộng đã đi ngang qua.

Cô giật giật khoe môi, đôi mắt theo bóng lưng cao gầy của Quý Nhuộng, cuối cùng cũng nuốt hai chữ “tướng quân” vào lòng, kiềm nén bước chân đang muốn tiến về phía anh.

Học sinh trong phòng ăn ngày càng đông hơn, đã đến thời điểm sục sôi nhất trong ngày.

Nhạc Lê và Thích Ánh gọi món xong liền đi tới chỗ lớp mình tụ tập.

Quý Nhuộng đã ngồi ở chỗ mình thường ngồi, trước mặt bày biện một bàn phong phú đồ ăn, đĩa đặt một bên nhưng anh không hề động đến, đang dựa lưng vào ghế chơi điện thoại.

Ánh mắt liếc xéo qua thấy Thích Ánh đang đi tới chỗ mình.

Anh không tự chủ khẽ nhúc nhích, ngồi thẳng người lại.

Sau đó nhìn thấy Thích Ánh cười với anh rồi bưng khay đồ ăn đi ngang qua, ngồi xuống một cái bàn khác.

Quý Nhuộng:...

Mẹ nó.

Anh bức bối cảm đũa lên, bỗng có một khay ăn đặt xuống ở đối diện.

Người vẫn chưa ngồi xuống, chỉ dám đứng ở bên cạnh, trên vẻ mặt câu nệ hiện ra ý cười, nhẹ giọng hỏi anh: “Quý Nhượng, tớ có thể ngồi ở đây không? Tối qua tớ có gặp chú Quý, chú ấy nói với tớ...”

Quý Nhượng không thèm ngẩng đầu lên: “Biến.”

Ánh mắt từ bốn phía bắn tới, Tiết Mạn Thanh thoáng run rẩy, nụ cười trên mặt cũng không thể duy trì nổi: “Quý Nhượng, tớ...”

Anh đập đũa xuống bàn, khiến mấy giọt dầu mỡ tung tóe bắn vào bộ váy màu trắng phiên bản giới hạn của Tiết Mạn Thanh.

Không ai dám lên tiếng.

Tiết Mạn Thanh như sắp khóc, không để ý tới khay ăn, cứ thế cắn răng quay người bỏ chạy.

Quý Nhượng nói: “Cầm đi chỗ khác.”

Toàn thân cô ta cứng đờ, không thể không trở lại lấy đồ được, với đôi mắt rung rung, cô ta bung khay ăn của mình lên. Sau đó cô ta đi thẳng đến khu rửa chén, loảng xoảng ném mạnh cả khay ăn vào trong đó.

Cô ta rất ít khi đến căn tin ăn cơm.

Một là người làm trong nhà sẽ đưa đồ ăn tới, hai là cô ta sẽ ra nhà hàng mắc tiền ăn. Chỉ là hai ngày trước, cô ta nghe nói Quý Nhượng vốn chưa từng ngồi ăn chung cùng ai lại để học sinh đặc biệt kia ngồi ăn đối diện anh.

Tối hôm qua cô ta cùng ba của mình tham dự một bữa tiệc, gặp phải Quý Vĩ Ngan, ba của Quý Nhượng.

Quý Vĩ Ngan biết rõ cô ta học chung trường với Quý Nhượng nên đôi lúc gặp mặt cũng sẽ hỏi thăm hai ba câu về anh, vì thường xuyên qua lại nên cô ta cứ gọi là chú Quý, chú Quý, thành ra cứ nghĩ địa vị của mình không còn giống như trước nữa.

Cô ta kể chuyện về học sinh đặc biệt với Quý Vĩ Ngan, quả nhiên Quý Vĩ Ngan rất vui, cười nói: *A Nhượng vẫn luôn là đứa trẻ ngoan, giống với mẹ của thằng bé, rất dễ mềm lòng.*

Tiết Mạn Thanh tức giận nghĩ, mềm lòng cái con khi.

Chuyện khôi hài trong căn tin bỗng trở thành chủ đề bàn tán suốt một khoảng thời gian dài sau đó của đám học sinh.

Dương Tâm Viễn luôn hết lòng tuân theo lời nhắc nhủ của người anh em, còn thêm mắm thêm muối với Du Trạc không thích ăn cơm ở căn tin.

Du Trạc giật mình: “Anh ta ném nguyên khay ăn vào người Tiết Mạn Thanh?”

Dương Tâm Viễn: “Cũng không hẳn! Chắc chắn, là váy phiên bản giới hạn đó nha, toàn thân đều dính nước canh, Tiết Mạn Thanh còn ném lại một câu ‘Quý Nhượng, cậu chờ đó cho tôi, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu!’ Rồi vừa bùm mặt khóc vừa chạy ra ngoài!”

Du Trạc: “...Sao mày kể nghe giống tình tiết trong bộ phim gì đó mà tao từng xem rồi vậy.”

Dương Tâm Viễn: “Cho nên mày với chị mày là may mắn lắm rồi đó, hai lần chọc phải anh ta đều không bị gì. Đứng rồi, còn chuyện này nữa, lúc tao đi ngang qua Cuồng Long có vô tình nghe thấy đám Tam Trung nói sau khi tan học muốn dẫn người đi chặn đường Quý Nhượng.”

Du Trạc: “Lại là tội Tam Trung? Bộ bọn nó đang huyền hoang khoác lác hả? Nếu chặn đường Quý Nhượng thì có thể toàn thân trở về à? Mỗi lần kiểm soát gây sự đều bị Quý Nhượng đánh cho tơi tả mà còn không biết sợ nữa?”

“Thì trả mối thù cướp vợ đó! Thù đó hình như vẫn chưa trả xong hà?! Hơn nữa lần này tao nghe nói còn tìm cả đám xã hội đen tới, giống như muốn dạy Quý Nhượng một bài học khó quên vậy á!”

Du Trạc trầm tư vài giây, mắt sáng rực.

Cơ hội để chị của cậu thấy rõ chân tướng của Quý Nhượng đã đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô cũng sẽ sợ anh

Edit: Simi

Từ chỗ Dương Tâm Viễn, Du Trạc biết được thời gian cùng địa điểm bọn Tam Trung muốn đánh hội đồng Quý Nhượng.

Chuông tan học vừa reo, cậu nhanh chân chạy đến lớp 2 khối mười một để đón Thích Ánh, kết quả Nhạc Lê kéo tay Thích Ánh nói: “Tụi mình đã hẹn đến Ngân Tượng Thành dạo phố rồi mà.”

Ngân Tượng Thành là trung tâm mua sắm phần hoa nhất mấy năm nay của thành phố, hàng hóa vô cùng đa dạng, hiện tại đã biến thành con phố ăn chơi mua sắm phong phú, có cả KTV, khu trò chơi, bida,... là chỗ vui chơi bậc trung nên rất nhiều học sinh cao trung đến đây chơi và mua sắm.

Đi thì đi, muốn dạo ở đâu thì dạo, dù sao từ giờ đến lúc đánh nhau vẫn còn hơn một tiếng. Du Trạc cầm balo của cả hai cô đi phía sau, mới đầu chỉ đeo mỗi balo của mình, sau đó không biết thế nào lại biến thành cái giá treo đồ, treo trên người đến ba cái balo.

Cuối tuần bài tập lại nhiều, ba cái balo chứa đầy sách giáo khoa nặng muốn chết.

Đi dạo phố mà y như bị lăng trì, không bằng sai cậu đi bốc vác luôn đi.

Nhạc Lê thấy cậu mệt đến mức bờ cả hai tai liền đại phát lòng từ bi nói: “Hay là cậu đến quán trà sữa chờ tụi này đi? Đi thẳng qua ngõ hẻm kia có quán trà sữa Coco, bọn tụi đi dạo quanh khu đó một lát là xong rồi.”

Du Trạc như được đại xá: “Đi đây!”

Ba người đi tắt qua con ngõ nhỏ.

Khu ngõ nhỏ này hơi cũ kỹ, dây điện dây cáp dài ngoằn rắc rối phức tạp, phân chim sê thì rơi đầy đất. Ngoài khung cửa sổ quanh đó chống lên những thân trúc thật dài, mỗi khi có con gió thoảng qua, đung đưa theo đó là những chiếc quần lót đủ mọi màu sắc.

Mấy con ngõ nhỏ ngổn ngang lộn xộn cũng nhiều, chỉ cần không để ý một chút là lạc ngay. Nhạc Lê đi phía trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Lát nữa chị đây sẽ bao cung uống trà sữa.”

Du Trạc xù lông: “Đồ lùn không có tư cách xưng chị đâu nhé!”

Nhạc Lê xoay người lại, chạy đến trước mặt cậu giơ hai ngón tay lên: “Cậu đắc tội tụi hai lần rồi đó nha. Một lần là mắng tụi chân thô, thêm lần này chê tụi lùn.”

Du Trạc: “...”

Mới nhiều đó mà đã mang thù rồi sao?

Cả ba đang dừng chân nói chuyện ở góc hẻm, chợt nhìn thấy ở chỗ cột điện trong con ngõ nhỏ có sáu bảy người đang đứng.

Một trong số đó đang nằm gục mặt xuống đất, bởi vì tóc gáy đang bị thiếu niên bên cạnh túm lấy, người đó không thể ngửa đầu nổi, máu chảy dài trên trán thấm ướt cả mặt mũi, trông thật đáng sợ.

Thiếu niên còn nhếch miệng không thèm đếm xỉa tới, giọng điệu lạnh nhạt đến mức tàn bạo: “Đây là lời cảnh cáo cuối cùng, còn dây dưa nữa là lão tử sẽ không bỏ qua, cũng sẽ không đồ máu đon giản thế này nữa đâu.”

Anh phui tay đứng dậy, giẫm lên mặt người đang nằm dưới đất, hỏi: “Nhớ kỹ chưa?”

Người kia khóc lóc gât đầu.

Anh thỏa mãn mỉm cười rồi tùy ý ngẩng đầu, chợt nhìn thấy ba người đang sững sờ đứng ở đầu ngõ.

Sắc mặt lập tức thay đổi.

Hai chân Nhạc Lê run rẩy, giọng nói cũng run run theo: “Cậu ta... cậu ta sẽ không diệt khẩu tụi mình chứ?”

Du Trạc: “...”

Dương Tâm Viễn đúng là tên không đáng tin chút nào! Mấy tên số má muốn bao vây Quý Nhượng đâu? Tại sao cậu chỉ thấy Quý Nhượng tàn ác nhấn đầu tên kia xuống đất thế này?!

Chỉ là...

Cậu liếc mắt sang nhìn Thích Ánh.

Đánh bậy đánh bạ lại có thể khiến Thích Ánh nhìn thấy bộ mặt này của Quý Nhượng, coi như cũng đã hoàn thành kế hoạch rồi phải không?

Hơn nữa bộ dạng vừa rồi của Quý Nhượng, đến cậu còn sợ nữa là.

Nhạc Lê run rẩy kéo lấy tay áo của cậu, giống như đang khóc: “Tối... Cậu ta tới kia... Tụi không nhúc nhích nổi nữa, hu hu hu, chân mềm oặt luôn rồi, mẹ ơi, con gái xin lỗi, con gái đi trước mẹ một bước đây, hu hu hu...”

Du Trạc lấy hết dũng khí tiến lên che chắn cho cả hai cô gái.

Quý Nhượng đi đến trước mặt cậu.

Ánh mắt anh sượt qua vai Du Trạc, nhìn Thích Ánh đang yên tĩnh đứng ở sau lưng.

Cô nhìn thấy rồi à?

Cô đã nhìn thấy bộ dáng tàn ác, xấu xa kia của anh rồi.

Cô cũng sẽ thấy sợ anh.

Mẹ nó.

Du Trạc cố gắng đứng thẳng lưng, lại đau xót phát hiện mình lùn hơn Quý Nhượng mấy centimet, cậu dang tay bảo vệ hai cô gái ở sau lưng, đề phòng cảnh giác: “Anh làm gì vậy? Tụi này chỉ vô tình đi ngang qua thôi.”

Nhạc Lê đứng bên cạnh gât đầu như gà con mổ thóc: “Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, tụi này không có thấy gì hết.”

Hai người này ra vẻ như thể anh là tội phạm giết người vậy.

Nhưng Thích Ánh lại cười với anh.

Vẫn là ánh mắt dịu dàng vui mừng mỗi khi nhìn thấy anh.

Đôi mắt kia như hai vầng trăng khuyết, không hề ẩn giấu sự sợ hãi và chán ghét như anh tưởng tượng. Chỉ một chút thôi cũng không có.

Quý Nhượng nhất thời sững người tại chỗ, lúc này khí lạnh trên người mới tan đi không ít.

Du Trạc một tay kéo Thích Ánh đi, một tay nắm lấy tay Nhạc Lê, trên người còn đang đeo ba cái balo định bỏ chạy.

Quý Nhượng đột nhiên lên tiếng: “Sau này đừng có đến mấy chỗ thế này nữa.” Anh nhìn Du Trạc, trên mặt không hề có biểu cảm gì, “Không an toàn.”

Dứt lời, anh xoay người bỏ đi. Ngón tay ngoắc một cái, đám thiếu niên hung thần ác khí kia ngoan ngoãn đi theo, chỉ còn lại tên đang rên rỉ nằm trên mặt đất.

Hai chân Nhạc Lê mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngồi sụp xuống, cô ấy hỏi Du Trạc: “Có cần báo cảnh sát không?”

Du Trạc nhìn chằm chằm bóng lưng đang dần đi xa của Quý Nhượng, chần chừ lắc đầu, “Nếu cần thì tên kia sẽ tự tìm, tội mình đi thôi.”

Xuyên qua ngõ nhỏ là đến quán trà sữa Coco.

Nhạc Lê vừa vào quán là co quắp người lại, hai chân mềm nhũn chẳng còn sức lực, Thích Ánh ngồi xuống bàn chung với cô ấy, Du Trạc đi mua trà sữa, lúc trở lại thì nghe thấy tiếng rên rí rí của Nhạc Lê: “Ánh Ánh, sao cậu bình tĩnh dữ vậy? Cảnh tượng hồi này thật sự làm tớ sợ muốn chết, hu hu hu.”

Du Trạc cũng cảm thấy kỳ quái, sau khi ngồi xuống liền lấy điện thoại ra nhắn tin Wechat cho Thích Ánh: *Chị, bộ chị không sợ hả?*

Thích Ánh cắn ống hút: *Sợ gì cơ?*

Du Trạc: *Chị không thấy hồi này Quý Nhượng đánh người kia thế nào à? Ra tay cũng ác quá đi.*

Thích Ánh: *Cũng phải có người trừ ác dương thiên [1] chứ.*

[1] thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là ngăn chặn cái ác, khích lệ cái tốt.

Du Trạc:?

Khoan, khoan, đợi một tý, chị có phải chị dùng thành ngữ lộn chỗ rồi không?

Thích Ánh hút một ngụm trà sữa, nghĩ thầm, không phải mọi người lo sợ mới là kỳ quái à?

Kiếp trước cũng giống thế này, tướng quân chỉ là hồi kinh để chấn chỉnh lại binh doanh buông thả việc luyện quân cùng bầu không khí suy sụp tinh thần, vậy mà đoạn thời gian đó nhóm thể gia công tử cứ thấy chàng là đều đi đường vòng, mỗi khi nghe nhắc tới chàng lại run rẩy sợ hãi.

Thẳng cho đến khi chàng dẫn binh xuất chinh lần nữa, mấy kẻ quần là áo lượt luôn đóng cửa im im trong nhà mới dám xuất đầu lộ diện ngoài phố.

Nghe nói còn có người đợi tướng quân rời kinh liền đốt pháo hoa chúc mừng, thật khiến cô tức chết.

Du Trạc đang đâm ống hút xuống ly trà sữa không thể hiểu nổi cái trùng mắt của chị mình.

Đã trải qua một màn đấm máu thế này, Nhạc Lê cũng không có tâm tình dạo phố nữa, ở giao lộ, cô ấy tạm biệt hai chị em rồi đi taxi về nhà. Du Trạc vốn định dẫn Thích Ánh đến trạm xe buýt, chột đi ngang qua quán đánh bida, tay nghề lại ngứa ngáy.

Hôm nay là thứ sáu nên nhiều trường được nghỉ sớm, quán bida náo nhiệt vô cùng, có nhiều người có kỹ thuật cao cũng sẽ nhảm lúc này để tới đây thể hiện bản thân, khả năng đánh bida của Du Trạc cũng là học từ nơi này ra.

Nhưng bên trong phần lớn đều là nam sinh, hương khí mùi mịt. Cậu xem xét xung quanh, dưới lầu có một quán nước được trang trí rất tinh xảo, cậu dẫn Thích Ánh tới đó, mua cho cô một phần kem dâu.

Cậu nhắn Wechat: *Chị, em đi đánh bóng một lát, chị ngồi đây chờ em nha.*

Thích Ánh gật đầu.

Du Trạc ném balo lên ghế kế bên rồi co giò chạy.

Thích Ánh ngoan ngoãn ngồi ăn kem. Quán nước không có ai, nhân viên cũng chỉ coi cô như một khách hàng bình thường nên chán chường ngồi ở quầy bar chơi điện thoại chờ khách hàng tiếp theo vào quán.

Ngồi được vài phút thì có hai nữ sinh cười cười nói nói đi vào.

Một trong hai người đó nhìn thấy Thích Ánh, vội vàng huyếch khuỷa tay vào bạn mình.

Hạ Tĩnh men theo tín hiệu nhìn sang, nụ cười trên mặt thu lại.

Hai người liếc mắt nhìn nhau. Hạ Tĩnh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tiết Mạn Thanh, rất nhanh nhận được câu trả lời: *Dẫn cô ta tới đây.*

Hạ Tĩnh đi đến trước mặt Thích Ánh, mỉm cười ra chiều ba phần thân thiện, đưa màn hình điện thoại cho cô xem: *Bạn học Thích Ánh, tớ học kế bên lớp của cậu, mấy bạn học của tớ tớ đang chơi ở KTV bên cạnh, biết cậu ở đây nên rủ cậu qua chơi chung luôn.*

Thích Ánh đọc hết nội dung tin nhắn rồi nhìn cô ta lắc đầu. Cô rất cảnh giác, không hề dễ bị lừa gạt như vẻ ngoài chút nào.

Hạ Tĩnh nhìn cô thật lâu, sự thân thiện cũng biến mất, đột ngột thò tay giật lấy hai balo trên ghế salon rồi quay đầu bỏ chạy ra khỏi quán.

Thích Ánh giật mình, mấp máy môi gọi cô ta, mắt thấy cô ta đã ra khỏi cửa nên cô chỉ có thể đuổi theo.

Hạ Tĩnh và bạn học của mình mỗi người cầm một cái balo chạy thật nhanh, Thích Ánh đuổi theo cả buổi cũng không đuổi kịp, cô dứt khoát không đuổi theo nữa, đứng tại chỗ lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Du Trạc: *Balo của tui mình bị người ta cướp mất rồi!*

Hạ Tĩnh thấy cô dừng lại liền bật cười ha hả quơ quơ balo, như thể đang hỏi không cần nữa à?

Cô bước lên trước hai bước, Hạ Tĩnh liền chạy hai bước.

Thích Ánh bị cô ta chọc tức đến mức muốn khóc.

Hạ Tĩnh cười ngặt nghẽo, nói với bạn của mình: “Nhìn cô ta giống chó ghê, đúng không?”

Vừa dứt lời, cánh tay cô ta bị giật ngược ra sau, xem nữa là bị trật khớp, balo thoát cái bị ai đó đoạt mất. Cả hai hét chói tai quay đầu lại, nhìn thấy Quý Nhượng đứng sau lưng, toàn bộ tiếng rên rì bị kẹt trong cổ họng.

Anh mặc áo thun trắng, gót áo còn dính cả vết máu của người khác vì trận đánh nhau hồi nãy, cầm balo bằng một tay, khoe miệng anh hơi nhếch lên, ra vẻ vô cùng “ôn hòa” hỏi cả hai: “Làm gì vậy?”

Hạ Tĩnh bị dọa sợ cứng cả họng.

Mất mấy giây, cô ta mới lắp bắp giải thích: “Tụi tớ... đang giỡn thôi.”

Quý Nhượng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta.

Hạ Tĩnh bị dọa khóc: “Tụi tớ chỉ xách balo giúp bạn học mới thôi... Balo nặng quá, tụi tớ giúp cậu ấy...”

Cuối cùng Quý Nhượng cũng lên tiếng: “Trong balo toàn là bài tập, hai người đã thích giúp đỡ như vậy, không bằng làm hết bài tập trong đó luôn đi.”

Anh đặt hai balo lên bồn hoa bằng sứ trắng ở bên cạnh, lạnh giọng ra lệnh: “Mở ra.”

Hạ Tĩnh và bạn của cô ta không dám do dự, vội vàng chạy qua, ngồi xổm xuống mở balo.

Nhất trung Hải Thành yêu cầu các học sinh phải có một cuốn vở để làm bài tập về nhà mỗi tuần, vở bài tập của Thích Ánh và Du Trạc để ở ngoài cùng, vừa mở ra là thấy ngay.

Hạ Tĩnh run rẩy lấy vở bài tập của Thích Ánh ra, nghe Quý Nhượng nói: “Ngồi ở đó làm cho xong mới được về.”

Cả hai không dám phản bác, lúi búi và vở ra, ngồi xổm bên bồn hoa vừa khóc vừa viết.

Quý Nhượng nói: “Không được sai một bài nào nghe chưa.”

Hai người khóc càng lớn hơn.

Anh xoay người, Thích Ánh đứng yên sau lưng, hốc mắt vẫn còn ửng hồng. Anh nhìn quanh người mình, không có tay áo, thế là anh đưa gót áo của mình qua, khẽ hát cảm nói: “Dẫn cậu đi ăn.”

Thích Ánh ngoan ngoan cầm lấy, đi theo anh.

Ở chỗ rẽ là quán bánh ngọt, anh mua cho cô một phần pudding dâu tây rồi ngồi xuống đối diện cô.

Thích Ánh vẫn chưa ăn qua bánh pudding nên nếm thử một mẫu nhỏ, vừa ngọt vừa mềm, mới bỏ vào miệng là tan ngay lập tức, cô mở to mắt nhìn Quý Nhượng một cách hạnh phúc, lại ăn thêm một muỗng nữa.

Quý Nhượng chống cằm bằng một tay, nhân nhạ hỏi: “Em của cậu sao lại bỏ cậu một mình vậy?”

Cô lén lút đẩy bánh pudding qua phía anh từng chút một, đôi mắt long lanh chớp chớp.

Anh cười: “Lão từ không thích ăn ngọt.”

Nhưng không thể từ chối ý tốt ngọt ngào được.

Anh cầm muỗng nhỏ ở bên cạnh múc một miếng bỏ vào miệng.

Về mặt Thích Ánh mong chờ nhìn anh.

Trong lòng Quý Nhượng chửi thề: *Cái thứ rác rưởi gì thế này, ngọt muốn chết.*

Sau đó thoáng gật đầu với Thích Ánh.

Cô vui vẻ cười rộ lên.

Ăn xong bánh ngọt, hai người cùng trở về chỗ bị cướp balo lúc nãy, Hạ Tĩnh và bạn của mình vẫn đang ngồi xổm ở chỗ bồn hoa kia, chân đã sớm tê rần từ lâu nhưng không dám đứng dậy, thấy anh đã quay lại, Hạ Tĩnh khóc nức nở nhỏ giọng cầu xin: “Tụi tớ đi được chưa?”

Quý Nhượng lạnh giọng: “Làm xong mới được đi.”

Hạ Tĩnh vốn đã ngưng khóc lập tức chảy nước mắt: “Thành tích toán học của tớ không tốt lắm, mấy đề toán này tớ thật sự không biết làm...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hôm nay lão tử làm người tốt

Edit: Simi

Thích Ánh mở ứng dụng ghi chú trên điện thoại ra cho Quý Nhượng xem. Trên đó cô viết: *Mình muốn tự làm bài tập.*

Quý Nhượng liếc mắt sang Hạ Tịnh, thoáng nở nụ cười nham hiểm: “Nếu không phải vì lão tử không đánh con gái thì hai người biết kết cục thế nào rồi chứ?”

Mặt Hạ Tịnh và bạn của cô ta trắng bệch như giấy.

Anh cũng chẳng muốn nói nhiều với cả hai cô ta, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Thu dọn sách vở vào.”

Hạ Tịnh như được đại xá, nhanh chóng cất bài tập vào balo rồi kéo khóa lại, còn cẩn thận vỗ vỗ mấy cái để phui bụi bẩn dính trên balo xuống, khúm núm trả lại cho Thích Ánh.

Thích Ánh định giơ tay ra cầm lấy, không ngờ Quý Nhượng lại nhanh tay hơn một bước.

Hai chân Hạ Tịnh run rẩy, nắm lấy tay bạn mình, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ tụi này đi được chưa?”

Quý Nhượng duỗi một ngón tay ra, gằn giọng nói: “Một lần cuối cùng.”

Hạ Tịnh hiểu rõ ý anh, sắc mặt càng trắng hơn, vội vàng gật đầu rồi kéo bạn của mình bỏ chạy thật nhanh.

Quý Nhượng vác balo của Thích Ánh trên vai, không thèm để ý đến balo của Du Trạc đang nằm dưới đất, Thích Ánh không theo kịp anh, cô quay đầu nhìn lại, nhặt balo của Du Trạc lên, phui cho sạch bụi đất rồi ôm vào lòng.

Quý Nhượng lại nhăn nhó thêm lần nữa, sự ghét bỏ nơi đây mắt gần như sắp tràn ra ngoài, cuối cùng anh cũng nhịn không nổi nữa, đưa tay lấy balo kia qua, thấp giọng chửi: “Mẹ nó, đừng có để lão tử chạm mặt thằng nhóc đó.”

Ở bên kia phố, Khuất Đại Tráng tròn mắt há hốc miệng hỏi Lưu Hải Dương: “Vậy ra vừa rồi Nhượng ca nhảy qua lan can chạy băng qua đường là để xách balo cho người ta hả?”

Lưu Hải Dương cũng á khẩu mấy giây: “Tụi bây có thấy Nhượng ca đối xử với học sinh đặc biệt kia hơi khác không?”

Lạc Băng khó hiểu hỏi lại: “Vừa bị điếc vừa bị câm, không biết anh ấy để ý gì nữa? Dù cũng xinh đó nhưng mà làm được gì? Nếu mà để tao chọn hả, tao sẽ chọn Tiết Mạn Thanh.”

Vừa nói xong, cậu ta bị Khuất Đại Tráng đánh một cái lên gáy: “Chọn con mẹ mày, Tiết Mạn Thanh thêm đề ý mày con khi.” Cậu ta lấy điện thoại ra gọi cho Quý Nhượng, “Nè, Nhượng ca, anh đi đâu vậy? Không phải tụi mình đã quyết định đi chơi game rồi hả?”

Quý Nhượng nhàn nhạt nói: “Tụi bây đi trước đi.”

Cúp điện thoại, cả đám nhìn nhau. Lưu Hải Dương nói: “Tao thấy có vẻ như lần này Nhượng ca bị hạ gục rồi.”

Lạc Băng: “Không thể nào! Tụi mình vĩnh viễn là người quan trọng nhất trong lòng Nhượng ca!”

Khuất Đại Tráng: “Cái thằng ngu này, chờ bị Nhượng ca đánh chết đi nhé.”

Lạc Băng: “...”

Ở bên kia phố, Quý Nhượng cúp điện thoại, sau đó dừng bước chân, vùi đầu đánh chữ. Hai ngón tay của Thích Ánh nắm góc áo của anh, anh ngừng cô cũng ngừng, ngẩng cái đầu nhỏ ngoan ngoãn nhìn anh.

Quý Nhượng chuyển màn hình di động về phía cô, trên đó viết: *Em trai cậu đâu?*

Ngón tay mảnh khảnh của Thích Ánh chỉ chỉ phía trước, Quý Nhượng nghi ngờ nhìn sang, dẫn cô đi tới đó, đến trước quán bida ở tầng trên, Thích Ánh giật nhẹ góc áo của anh, im ắng nói: “Ồ chỗ này.”

Quý Nhượng ngẩng đầu nhìn lên, thăm chửi thề trong lòng, thật chỉ muốn đánh cái thằng nghe con kia như từ mới thôi.

Cái gì mà là thân tình gắn bó, vốn dĩ chẳng đáng tin cậy chút nào, chỉ gái của mình còn không quan trọng bằng bida.

Quán bida ngột ngạt đầy rẫy những thứ xấu xa, anh không muốn dẫn Thích Ánh lên đó, nhưng mà để cô chờ một mình ở dưới lầu còn mình chạy lên đó tìm người thì càng đáng lo hơn, Quý Nhượng trầm mặc vài giây, đầu lười đảo qua hăm rãnh, giọng điệu ra chiều không tình nguyện lắm: “Hôm nay lão tử sẽ làm người tốt đưa cậu về nhà.”

Chiếc moto của anh nghênh ngang đậu ở bên đường.

Ngân Tượng Thành đông người, không bị quản chế về mặt giao thông, chiếc moto màu đỏ thăm chửi chệch giữa dòng xe đạp và xe điện được dựng lộn xộn ngổn ngang, y như hạc giữa bầy gà, thu hút biết bao ánh mắt của mọi người xung quanh.

Cứ như vậy chỉ trong thời gian ngắn, xe của anh đã bị chắn lại ở trong góc.

Trước kia mỗi khi gặp phải tình huống này, anh đều sẽ đạp một cước khiến dòng xe xung quanh đồng thời ngã rạp, chỉ một cú thôi đã có thể mở đường cho xe chạy.

Quý Nhượng nhìn Thích Ánh đang đứng ở sau lưng, kiềm nén cái dúi phải đang không an phận của mình, mặt đen xì li đi tới đi chuyển xe. Sau khi dời hết xe thành một con đường thông thoáng, anh nghĩ nghĩ, mở cốp xe lấy ra một chiếc mũ bảo hiểm màu đen mà anh không hay dùng đến.

Anh ngoác ngoác ngón trò với Thích Ánh, cô ngoan ngoan đi tới, Quý Nhượng đưa mũ bảo hiểm cho cô, giống như đang ngại phiền phức: “Đội lên đi.”

Thích Ánh chưa từng đội qua thứ này, cô ôm vào lòng nhìn trái nhìn phải, sau đó gĩa lên đầu.

Mũ bảo hiểm vừa nặng vừa lớn, y như một khối đá rỗng ruột đè nặng lên cổ của cô, khẽ va vào người cô một cái. Cô cúi đầu, mũ bảo hiểm cũng từ từ trượt xuống phía trước, cô không thể giữ lại nổi.

Cô cuống quýt không biết phải làm sao.

Một tay cô vịn lấy mũ bảo hiểm, còn một tay thì kéo góc áo của Quý Nhượng.

Quý Nhượng vừa leo lên moto đã phải leo xuống, đứng trước mặt cúi người cài mũ lại cho cô.

Dáng người anh cao ráo, khi làm động tác thế này phải khom người cúi đầu mới được. Cả hai cách quá gần, anh có thể ngửi thấy vị ngọt ngào trên người cô.

Giống với vị pudding dâu tây anh đã nếm thử hôm nay, vừa ngọt vừa mềm, chỉ cần một ngụm thôi đã tan chảy trên đầu lưỡi.

Cài mũ xong, anh mặt không cảm xúc gõ lên mũ bảo hiểm một cái: “Cái gì cũng không biết làm.”

Mũ bảo hiểm rất lớn, Thích Ánh phải vịn bằng hai tay, đôi mắt sau lớp kính che phủ phía trước tò mò chớp chớp, đợi Quý Nhượng leo lên xe lại, cô cũng nhanh chân làm theo anh leo lên chỗ ngồi phía sau.

Thân xe hơi nghiêng vượt quá mức quy định.

Quý Nhượng vừa khởi động xe, bỗng cảm giác bên hông có đôi tay đang ôm mình.

Mười ngón tay nhỏ bé cách một tầng vải mỏng, anh gần như có thể cảm nhận được đầu ngón tay mềm mại kia.

Quý Nhượng thiếu chút nữa không thể ngồi vững vàng đến nỗi té khỏi xe.

Anh quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái cô này, sao không rụt rè chút nào hết vậy!”

Thích Ánh đương nhiên không nghe thấy, cô ngoan ngoan ôm vòng eo thon gầy mà săn chắc kia, trong lòng thầm nghĩ, eo của tướng quân vẫn giống như trước, lúc ôm có cảm giác thật an toàn.

Quý Nhượng tức tối rồ ga.

Con đường hơi đông đúc, cộng thêm phía sau có thêm người ngồi nên anh không phóng ga hết cỡ như thường ngày, chỉ dám chạy với tốc độ “cực kỳ” phù hợp với quy định.

Huống chỉ bên hông kia còn có một vòng ôm rất mềm mại khiến anh bị phân tâm.

Nhà của Thích Ánh không xa trường học lắm, bình thường ngồi xe buýt sẽ mất hơn nửa tiếng, còn Quý Nhượng chỉ tốn hơn mười phút là đã đến nơi.

Khu cư xá bên này vừa mới vừa cũ, cả gia đình cậu của cô đã chuyển tới đây ở từ lúc Du Trạc lên sơ trung, kế hoạch xanh hóa cũng không tệ lắm, bên ngoài khu cư xá còn có mấy nhánh hải đường đan xen vào nhau.

Mùa này hoa hải đường đã sớm tàn hết, nhưng cành lá vẫn rất sum suê, che khuất phần lớn ánh nắng đang xuyên qua từng tán cây, chỉ để lại mấy vạt nắng loang lổ dưới mặt đất.

Quý Nhượng dừng xe trước đầu ngõ.

Đuôi ngựa của Thích Ánh bị mũ bảo hiểm che phủ nên hơi rối, có vài sợi tóc hơi vểnh lên bị làn gió nhẹ thoảng qua những chiếc lá treu ghẹo, Quý Nhượng có thể cảm nhận được đầu đó trong không khí còn vờn theo mùi dâu tây.

Anh nhìn chăm chăm vào môi của cô.

Đôi môi khê cong lên thật xinh đẹp, Thích Ánh nói trong im lặng: “Cảm ơn cậu.”

Cô nhẹ nhàng đeo balo của mình lên, sau đó định cầm lấy balo của Du Trạc.

Trong lòng Quý Nhượng tự nhủ, tính toán con mẹ nó, làm chuyện tốt thì thôi làm đến cùng luôn.

Anh một tay xách balo của Du Trạc leo xuống xe rồi ra hiệu cho cô dẫn đường.

Thích Ánh hơi ngẩn người, sau đó đôi mắt ánh lên nét vui vẻ, lấp lánh xinh đẹp.

Quý Nhượng vội vàng nhìn sang chỗ khác, chửi thầm: “Chết tiệt, đã nói không được cười với lão tử rồi mà.”

Nhà của cô nằm ở chỗ ngõ cụt, Quý Nhượng cầm balo đi sau lưng cô một mạch quẹo trái rồi quẹo phải, đến mức đầu anh hơi ong ong chóng mặt, trong lòng than vãn, không biết nhà đầu tư mở đường cái kiểu gì nữa.

Trong lúc đang thất thần, Thích Ánh phía trước bỗng dừng chân lại, giống như đang hoảng sợ xoay người nắm lấy cổ tay của anh rồi kéo tới phía sau căn nhà bên cạnh, một tay chống lên vách tường bên cạnh tai của anh, một tay thì để lên môi ra chiều nhắc anh giữ im lặng.

Cô thờ gập như con thỏ nhỏ bị giật mình, hai má phỉếm hồng. Mấy giây sau, cô cẩn thận thò nửa đầu nhìn ra ngoài.

Du Trạc mang dép lê đã quăng rác xong, xoay người trở vào nhà.

Thích Ánh nhớ lại mà vỗ ngực bùm bụp.

Trời ạ, sao hôm nay cậu lại tan tằm sớm như vậy.

Cô quay sang nhìn Quý Nhượng, ra chiều tội lỗi mở to cả hai mắt.

Quý Nhượng dựa lưng vào vách tường, rũ mắt nhìn cô cả buổi trời mới phì cười thành tiếng: “Cậu đang kabe-don lão tử hả?”

Thích Ánh không hiểu anh nói gì, nghiêng đầu nhìn anh tò mò.

Quý Nhượng nắm tay thật chặt, cuối cùng vẫn thả lỏng, thần sắc khôi phục lại vẻ hờ hững ban đầu, hất cằm về phía nhà của cô: “Về đi.”

Anh đưa balo của Du Trạc qua, Thích Ánh nhận lấy rồi ôm vào lòng, vẫy vẫy tay với anh.

Anh đứng thẳng người, phui vai mình mấy cái rồi dứt tay vào túi quần, bộ dáng biếng nhác đi ra ngoài ngõ. Chưa đi được bao lâu, anh quay đầu lại nhìn thử, Thích Ánh vẫn đang đứng ở đó, ngoan ngoãn dõi theo anh.

Anh mắng: “Cái đồ ngốc này, bộ có thể nhìn đến mức nở hoa à.”

Mắng xong, anh bước nhanh hơn ra khỏi tầm mắt của cô.

Lúc này Thích Ánh mới đi vào nhà.

Vừa về đến nhà, Du Trình ra mở cửa cho cô, thấy cô một mình mang theo hai cái balo, nhìn ra sau lại không thấy Du Trạc đâu, ông kinh ngạc hỏi: “Ánh Ánh, sao con về nhà một mình vậy? Em trai con đâu? Chẳng nhóc thú, còn để con xách balo cho nó nữa!”

Thích Ánh vào nhà bỏ balo xuống ghế, cô lấy điện thoại ra xem thử, Du Trạc vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô.

Cô gửi sang một tin khác: *Chị lấy balo về rồi, bây giờ chị đang ở nhà.*

Hơn mười phút sau cô mới nhận được tin nhắn của Du Trạc: *Chị sao lại chạy về nhà trước vậy? Em tìm chị khắp nơi mà chẳng thấy đâu! Bị giật balo là sao? Ban ngày ban mặt kẻ nào to gan như vậy, dám cướp cả balo nữa? Em lập tức về ngay!*

Đến khi trời tối đen cậu mới về đến nhà, bị Du Trình la cho một trận.

Du Trạc ù xu trở về phòng làm bài tập.

Mở vở ra xem thử.

Cái khi gì đây?

Bộ vờ biết tự giải đề à?

Vờ ơ là vờ, mày là một dụng cụ học tập nên tự giải đề của mình luôn rồi hả?

Nhớ tới chuyện chị của mình nói bị giật balo, Du Trạc cảm thấy mục đích của đối phương có khả năng không phải để cướp mà là vì có tình yêu cháy bỏng với việc giải bài tập mới đúng.

Ngay cả khi cướp được rồi còn làm bài tập giúp cậu nữa, đúng là yêu học tập đến mức cuồng nhiệt luôn rồi!

Du Trạc không khỏi nghiêm túc bày tỏ sự kính nể.

Du Trạc không cần làm bài tập đã trải qua những ngày cuối tuần vô cùng sung sướng.

Thứ hai là ngày bắt đầu một tuần học mới, vừa vào lớp đã nghe thấy tin đồn lan truyền khắp nơi.

Bây giờ lao đại đã thay đổi phương thức tra tấn rồi, không đánh cũng không mắng mày, chỉ ép buộc mày phải làm bài tập bên lề đường thôi.

Làm thi thôi đi, đã vậy còn không được sai một bài nào.

Mấy học tra trong trường lạnh run cả người.

Không bằng anh đánh chết chúng tôi luôn đi.

Thầy chủ nhiệm nghe thấy chuyện này liền vui đến mấy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Thích anh sẽ không có kết cục tốt

Edit: Simi

Phản nghị thức kéo cờ buổi sáng thứ hai do Tiết Mạn Thanh phụ trách.

Cô ta mặc một bộ quân trang nghiêm chỉnh, hòa nhịp cùng bài hát quốc ca để kéo quốc kỳ lên cột cờ thật cao, sau đó tay giơ lên chào theo nghi thức quân đội nghiêm trang, cả người toát ra vẻ hiên ngang tràn trề thanh xuân.

Khó có thể liên tưởng đến cô gái chạt vật vì bị Quý Nhượng tức giận đập bàn khiến chén canh văng lên người ở căn tin ngày đó.

Hiệu trưởng Nhất trung Hải Thành xuất thân từ quân nhân, mỗi khi tiến hành nghi thức kéo cờ đều sẽ làm thật nghiêm trang, ngay cả người được chọn kéo cờ cũng phải là học sinh ưu

tú.

Tiếng hát quốc ca vang dội khắp nơi, đầu đó vẫn có giọng xì xào bàn tán của đám học sinh.

“Không xong rồi, bây giờ mỗi lần nhìn Tiết Mạn Thanh, tao đều nhớ đến cảnh cậu ta bị Quý Nhượng ném nguyên chén canh vào người.”

“Gi mà ném nguyên một chén, không phải chi là bắn mấy giọt thôi à?”

“Vây cũng đủ mất mặt lắm rồi, lúc đó có biết bao nhiêu người chứng kiến, còn thảm hơn cả cảnh đi tỏ tình công khai mà bị từ chối nữa.”

“Rốt cuộc là nữ thần bị trúng độc gì không biết, học sinh đứng nhất toàn trường ở bên cạnh cậu ấy còn tốt hơn Quý Nhượng gấp trăm lần! Làm gì mà cứ phải đeo bám Quý Nhượng như vậy. Ngoại trừ đẹp trai ra thì tính tình cậu ta vừa tàn bạo, thành tích lại lẹt đẹt, hung dữ muốn chết, sau này mà lấy về sẽ thành bạo lực gia đình cho coi!”

“Cái thằng ngu này, bộ mày không biết nhà Quý Nhượng giàu cỡ nào à? Ba của cậu ta chiếm thế độc quyền toàn bộ ngành thông tin điện tử ở Hải Thành này đó, dù có mười học sinh đứng nhất toàn trường cũng không bằng đâu!”

“Không phải năm ngoài còn có tin bên tài chính và kinh tế là ba của cậu ta hợp tác với Apple à? Ngay cả khu thương mại ở trung tâm thành phố đang tu sửa thành công viên giải trí kia cũng là do ba của cậu ta liên kết với tập đoàn Phú Vịnh nhà Tiết Mạn Thanh đầu tư đó. Chắc chắn, bây giờ còn lấn sân vào cả bất động sản nữa.”

“Wow, vậy hai nhà họ sau này sẽ thành thông gia à?”

“Thông gia cái đầu mày, bộ mày không đọc mấy scandal của gia đình giàu có à?”

Nhạc Lê đứng bên cạnh vừa hát quốc ca vừa căng tai ra nghe: “...”

Mấy người rốt cuộc là học sinh cao trung hay đám chó con chuyên hóng tin tám nhảm vậy?

Nghi thức kéo cờ kết thúc, đội thầy chủ nhiệm nói thêm vài lời là bắt đầu đến thông lệ thông báo danh sách các học sinh sai phạm nội quy trường học.

Hầu như tuần nào cũng nghe thấy tên của Quý Nhượng.

Lão đại miễn cưỡng đứng ở cuối hàng, đồng phục còn không thèm mặc ngay ngắn nhìn sang chỗ lớp 2, chợt cảm thấy mình cũng hơi may mắn.

May mà cô không nghe được.

Nhưng không ngờ là trong danh sách vi phạm quy định nhà trường không chỉ không có anh mà thầy chủ nhiệm còn lớn tiếng tuyên dương: “Bây giờ thầy muốn khen ngợi đặc biệt bạn học Quý Nhượng của lớp 9 khối mười một, khi nhìn thấy bạn học gặp khó khăn đã ra tay giúp đỡ, còn giám sát bạn học trong trường hoàn thành bài tập. Bạn học Quý Nhượng đã xem việc giúp đỡ các bạn làm niềm vui, khích lệ tinh thần học tập của tất cả các học sinh trong trường, rất đáng khen thưởng!”

Quý Nhượng: “?”

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay như sấm đánh.

Đám Khuất Đại Tráng bật cười ngặt nghẽo.

Không ngờ Nhượng ca lại trâu bò thế này.

Tất cả mọi người sau này sẽ bị giầy vò thêm rồi, lão đại không những được khen ngợi mà còn được thầy khuyến khích mọi người noi gương nữa kia.

Quý Nhượng đập một cước.

Khuất Đại Tráng đau đến nhe răng, vội vàng che miệng lại, thấy lão đại nổi giận, ánh mắt xung quanh cũng nhanh chóng thu hồi. Cho dù được khen ngợi, lão đại vẫn là lão đại bạo lực tùy hứng đánh người kia.

Không thể trâu vào được!

Sau khi kết thúc buổi chào cờ, các học sinh trở về lớp.

Tranh thủ giáo viên còn chưa lên lớp, Nhạc Lê lấy điện thoại ra chia sẻ tin đồn mà cô ấy đã nghe trong giờ kéo cờ cho Thích Ánh.

Thích Ánh bắt đầu đi nhìn cô ấy, cô ghi lên giấy nháp: *Lê Lê, không phải cậu nói muốn dành hết tình lực hóng tin đồn cho việc học sao?*

Nhạc Lê thè lưỡi, nhét đi động vào balo rồi ghi lên vở trắng: *Hóng tin đồn với học tập đều bằng nhau! Khoa học nghiên cứu cho thấy, nếu ta thả lỏng hợp lý sẽ trợ giúp rất lớn cho sự tập trung đó.*

Thích Ánh...

Cô ấy quay lại với chủ đề ban đầu: *Cậu nói xem, lão đại thật sự sẽ kết hôn với Tiết Mạn Thanh à? Tự nhiên tớ cảm thấy nhà giàu cũng chẳng tốt lành gì, không có chút tự do nào hết.*

Giáp viên Ngữ vẫn tối, gián đoạn cuộc trò chuyện trên giấy trắng.

Thành tích học tập của Nhạc Lê tuy không tốt lắm nhưng mỗi tiết đều sẽ rất tập trung, cô ấy lấy sách giáo khoa ra bắt đầu nghe giảng.

Thích Ánh đọc tác phẩm văn cổ trong sách, yên lặng nói: *Anh sẽ không như vậy.*

Nếu tướng quân đã không thích thì sẽ không làm, ngay cả lời từ hôn của bộ hạ chàng cũng không đồng ý, huống chi là những chuyện này.

Chi là không biết lúc này đây, bản thân mình có bị anh ghét bỏ không.

Nhưng mà ngẫm lại thì, tướng quân có thích mình sao?

Chàng cứu cô khỏi hang ổ của đám thổ phỉ, mang cô về phủ tướng quân, cho cô thân phận cùng cuộc sống mới. Nhưng cho đến lúc chàng qua đời, cô cũng chưa từng nghe thấy một lời thích cô từ chính miệng chàng.

Cô kính dâng cả trái tim mình, không biết thứ mình thu hoạch được là sự thương cảm hay là tình yêu.

Mấy ngày nay cô cố gắng tiếp cận tướng quân, có phải chỉ mang lại phiền phức cho anh không?

Thích Ánh bắt đầu cảm thấy thật mông lung.

Cho tới trưa cô cứ thế thần thờ, ngay cả ghi chép bài học cũng không hề tâm đến. Nhạc Lê phát hiện cô có gì đó không giống thường ngày nhưng lại không biết nguyên nhân là gì, chỉ có thể nghĩ đến cách dẫn Thích Ánh đi ăn đồ ngon.

Tết cuối cùng là tiết toán, giáo viên dạy lớp giờ nên món sườn xào chua ngọt đã bị loại ra khỏi danh sách, cả hai dứt khoát tới quán ăn ngoài trường.

Nhạc Lê hào phóng mời khách: *Cậu cứ chọn tự nhiên! Muốn ăn gì thì ăn!*

Thích Ánh ỉu xiu, giơ tay chọn một tiệm mì.

Mặt tiền của tiệm lấp đầy thiết bị kì quái, nhưng nhìn dòng người ra vào vào thì chắc hương vị cũng phải ngon lắm. Nhạc Lê hào hứng dẫn Thích Ánh vào tiệm, chọn món xong phải đợi thêm vài phút mới có hai món ăn kèm được bung lên.

Hai món ăn kèm này là dưa muối, Nhạc Lê vừa cắn được hai miếng thì bỗng đối diện có người ngồi xuống.

Nhạc Lê thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Thẩm Ước cười tủm tỉm chào cả hai: “Chào hai bạn học nhỏ.”

“Chào... chào thầy Thẩm ạ.” Cô ấy lắp bắp, cảm giác hai má đang dần nóng rần liền vội vàng cúi đầu xuống.

Thẩm Ước hỏi: “Sao hai em không ăn ở căn tin?”

“Tại đông... đông quá ạ...”

Cô ấy cảm nhận được Thẩm Ước đã nhìn thấu bộ dạng quýnh quýnh của mình nên vừa căng thẳng vừa thẹn thùng, cúi đầu gấp dưa muối để nhắm che giấu.

Thẩm Ước đột nhiên túm lấy cổ tay cô ấy.

Nhạc Lê bị giật mình, hai tai ửng hồng, nghe thấy Thẩm Ước nói: “Bạn học nhỏ, em đừng ăn món này nữa.”

Nhạc Lê không dám ngẩng đầu: “Dạ, em thích ăn món này lắm.”

Thẩm Ước ngạc nhiên, chần chừ nói: “Đĩa này... không biết là do ai ăn còn dư để lại đây, lỡ đâu người đó bị bệnh gì lây qua cho em thì sao, tốt nhất là em nên bỏ thói quen này đi...”

Hà, hà, hà?

Nhạc Lê ngẩng đầu lên.

Phát hiện mình đang gấp sắp hết chén dưa muối còn dư của ai đó.

Nhạc Lê:...

Lúc ra khỏi cổng trường thì chỉ có một người ỉu xiu, đến lúc quay về thì cả hai người đều ỉu xiu. Nhạc Lê càng nghĩ càng muốn khóc, ngoại trừ hồi còn đi nhà trẻ tè dầm trước mặt cậu con trai mà mình yêu thầm ra thì cô ấy chưa từng mất mặt thế này bao giờ.

Càng nghĩ càng khổ sở, cô ấy kéo tay Thích Ánh tới bồn hoa nhỏ phía sau thư quán rồi bắt đầu khóc.

Thích Ánh này giờ vẫn đang đắm chìm trong thế giới nhỏ mờ mịt của mình nên không biết đã xảy ra chuyện gì. Thấy Nhạc Lê đột nhiên bật khóc, cô nhanh chóng khôi phục tinh thần, tay chân luống cuống an ủi cô ấy.

Nhưng cô ấy càng khóc to hơn, nước mắt nước mũi lẫn dài trên mặt, Thích Ánh lại không mang theo khăn tay, cô gấp gấp giơ một ngón tay rồi chạy nhanh tới chỗ bán quả vật.

May mà tiền ăn mì còn dư hồi này đều đưa cô giữ, lúc cô mua xong hai bịch khăn giấy, đang trên đường quay lại chỗ Nhạc Lê thì chợt nhìn thấy hai dáng người quen quen.

Là Tiết Mạn Thanh và Quý Nhượng.

Cô không nghe được nên không biết hai người họ đang nói gì, nhưng cô có thể thấy rõ nước mắt trên mặt Tiết Mạn Thanh.

Tướng quân cũng sẽ khiến con gái khóc ư?

Thích Ánh chần chừ không biết có nên đổi đường khác hay không, chợt Quý Nhượng không kiên nhẫn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô.

Mặt anh biến sắc.

Thích Ánh không chút nghĩ ngợi, quay đầu bỏ chạy.

Quý Nhượng đẩy Tiết Mạn Thanh đang chắn trước mặt ra, đuổi theo hai bước, gọi với theo: “Thích Ánh!”

Cô chạy thật nhanh, thoáng cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tiết Mạn Thanh ở đằng sau rút cuộc nhin không nổi nữa: “Cậu thật sự thích cô ta ư? Cậu thích cái con nhỏ tàn tật đó ư?”

Quý Nhượng đột ngột xoay người lại, ánh mắt như lưỡi dao muốn cạo hết lớp da của người đối diện: “Mẹ nó, đừng có để lão tử nghe thấy ba chữ kia lần nữa.”

Anh cất bước định bỏ đi.

Tiết Mạn Thanh không cam lòng khóc thành tiếng: “Cho dù cậu thích thì chú Quý cũng sẽ không chấp nhận cô ta đâu! Nhà họ Quý sẽ không bao giờ chấp nhận cô ta!”

Quý Nhượng giống như đang nghe chuyện hài, ngay cả lửa giận cũng không muốn bộc phát, chỉ mĩa mai nhìn cô ta: “Quý Vĩ Ngạn là cái thá gì?” Anh nhếch môi cười, “Nhà họ Quý là cái thá gì?”

Tiết Mạn Thanh bị sắc lạnh âm trầm trong ánh mắt của thiếu niên dọa sợ đến mức phải cắn chặt răng.

Cô ta đột nhiên cảm thấy hơi hồi hận vì đã chọc giận Quý Nhượng.

Người này ngoại trừ một tầng da mềm thì toàn là răng nanh sắc nhọn. Căn bản anh đã đắm chìm trong vực sâu đến mức không ai và không thứ gì có thể cứu rỗi được nữa, có khi còn xé xác cả người bên cạnh cùng rơi xuống vực sâu đó với mình.

Thích anh sẽ không có kết cục tốt.

Được anh thích, cũng sẽ không có kết cục tốt.

...

Tiết cuối cùng của buổi chiều, Quý Nhượng luôn nằm sấp ngủ tại chỗ ngồi của mình bỗng đập một cước lên ghế của Khuất Đại Tráng ngồi phía trước, lạnh giọng hỏi: “Du Trạc học lớp nào?”

Khuất Đại Tráng mờ mịt: “Du Trạc là ai?”

Sắc mặt Quý Nhượng trầm xuống như muốn giết người, Lưu Hải Dương vội vàng xen vào: “Em họ của bạn học đặc biệt, lớp 7 khối mười.” Cậu ta cẩn thận hỏi lại: “Nhượng ca, tên nhóc kia có phải lại gây chuyện rồi không? Tan học đi tìm nó ả?”

Quý Nhượng lạnh lùng nói: “Tan học tại đây kiểm lý do giữ chân thẳng nhóc đó nửa tiếng cho tao, đừng để nó ra khỏi lớp.”

Cả đám khó hiểu, nhưng thấy tâm tình lão đại tàn bạo nên cả bọn chẳng dám hỏi nhiều, không ngừng đáp lại dạ dạ, vâng vâng.

Chuông tan học còn chưa reo, cả đám học sinh cá biệt ngồi ở hai dãy bàn sau cùng đã tùy tiện đi ra ngoài, giáo viên đã quá quen thuộc với tình huống này nên muốn nổi giận cũng vô dụng, chỉ có thể mang thêm tức vào người, vì thế cứ dửng dưng coi như không thấy luôn.

Khuất Đại Tráng chia người thành hai hướng, chặn đường ở cửa trước và cửa sau của lớp 7 khối mười.

Chuông reo, đội giáo viên vừa ra khỏi lớp là Khuất Đại Tráng dẫn người đi thẳng vào trong phòng học.

Du Trạc vẫn đang thu dọn sách vở, tranh thủ nói chuyện phiếm với bạn cùng bàn.

Lớp trưởng ngồi đầu bàn lớn tiếng hỏi: “Mấy anh học lớp nào đó, đang tính làm gì vậy?”

Du Trạc nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, lập tức nhận ra mấy gương mặt quen thuộc này.

Nhìn là biết không có ý tốt rồi!

Cậu nắm chặt tay, ném mạnh balo xuống đất, đứng dậy, thấp giọng nói với mấy bạn học xung quanh: “Mấy cậu ra ngoài hết đi.”

Khuất Đại Tráng cười ha ha: “Bạn nhỏ, tội này không đến tìm mày để đánh nhau.”

Du Trạc đã không gây chuyện thì thôi, còn nghĩ cậu sợ phiền phức ư, cậu hung hăng cầm một cái ghế lên: “Vậy tới tìm ông đây làm gì? Uống trà tâm sự ả?”

Khuất Đại Tráng lập tức bốc hỏa: “Thằng nhóc kia, mày đừng có con mẹ nó càn quấy, nghĩ tội tao không dám đánh mày ả?”

“Đến đây, ai sợ ai chứ?” Du Trạc hô lớn: “Ông đây là người có bảo hiểm nhé!”

Khuất Đại Tráng: “?”

Mẹ nó thẳng này bị ngu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Không được chần chừ!

Edit: Simi

Chuông tan học vừa vang lên, giáo viên dạy lý cố gắng thêm mấy câu nữa mới thu dọn đồ đạc ra khỏi lớp. Giáo viên vừa đi, lớp 2 liền ồn ào tiếng hoan hô thể hiện lòng vui sướng khi được tan học, có người rủ nhau đi chơi game, có người lại rủ nhau ra quán trà sửa soạn bài tập, học sinh bắt đầu lục đục ra khỏi phòng học.

Quý Nhượng với vẻ mặt u ám đứng ở góc hành lang, mấy bạn học khác nhìn thấy anh cũng không dám đi hướng đó nữa, vòng qua hướng kia đi xuống lầu.

Thích Ánh vẫn chưa ra khỏi lớp, chắc đang ngoan ngoãn ngồi chờ Du Trạc.

Anh nhìn chăm chăm vào cửa lớp, mấy lần định nhấc chân lại thu hồi lại.

Rốt cuộc mình đang làm gì thế này?!

Khởi binh vấn tội? Tại sao vừa nhìn thấy tôi đã bỏ chạy?

Giải thích hiểu lầm? Tôi với Tiết Mạn Thanh không hề có gì cả?

Bộ khờ ăn no rồi việc rồi hay sao lại đi nói với một người không nghe không nói được mấy thứ này? Anh với cô cũng có quan hệ gì đâu! Thậm chí anh còn không có số điện thoại của cô nữa!

Chắc chắn là tại hồi trưa ăn bánh bao nhiều quá rồi!

Anh thầm mắng mình ngu ngốc mấy câu, trầm mặt xoay người định bỏ đi.

Cửa lớp học đang đóng nửa chừng bị đẩy ra, Thích Ánh đeo balo đi ra ngoài, vừa đi vừa vắn về dây đeo balo.

Quý Nhượng bị bất ngờ khi đối mặt với cô, vẻ mặt khó chịu còn chưa kịp thu hồi bỗng cứng lại. Thích Ánh nhìn thấy anh, đôi mắt sáng rực, khóe môi cong cong ngọt ngào, nhưng chỉ sau mấy giây, không biết cô đang nghĩ đến gì đó, đôi chân đang định chạy về phía anh chợt dừng lại.

Cô vẫn cười, nhưng lại mang theo tâm ý dè dặt, y như lúc cả hai mới gặp nhau lần đầu, vừa e sợ vừa cẩn thận.

Quý Nhượng lập tức bốc hỏa phiền muộn trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu lại đây cho lão tử.”

Thích Ánh nhìn anh, có vẻ như tướng quân đang rất giận dữ thì phải.

Là vì mình không hiểu thấu quấy rầy đến anh sao?

Cô khổ sở rũ mắt xuống, đắn đo trong lòng, có khi mình vẫn nên tránh xa tầm mắt của anh để anh đừng tức giận nữa thì hơn.

Quý Nhượng đứng đó, chợt nhìn thấy cô gái nhỏ luôn cười ngọt ngào mím môi, trong ánh mắt long lanh nước, yên lặng quay người đi xuống lầu.

Quý Nhượng sững sờ chôn chân tại chỗ, biểu cảm trên mặt cứng lại, đợi Thích Ánh đi đến đầu bậc thang mới kịp thời phản ứng, chân dài đi lên phía trước tóm lấy tay cô.

Thích Ánh quay đầu lại, khẽ mím môi, bộ dáng tui thân không thể kiềm nén nổi.

Ngón tay của anh lạnh cóng, yết hầu như bị chặn đứng: “Lão tử... tôi không phải đang hung dữ với cậu đâu...” Quý Nhượng cảm giác như thái dương của mình đang nhói lên từng hồi, anh nổi nóng cắn đầu lưỡi, cảm giác đau đớn khiến lòng anh không còn loạn nữa, giọng buồn bực hỏi: “Tôi dẫn cậu đi ăn pudding dâu, chịu không?”

Thích Ánh mờ mịt nhìn anh.

Anh lặp lại bốn chữ: “Pud, ding, dâu, tây.”

Cuối cùng cô cũng hiểu, thoáng cái cười rộ lên, ngoan ngoãn nhẹ gạt đầu.

...

Lần này cả hai đến một tiệm đồ ngọt khác, nằm ở cổng sau trường học, kế bên quán trà sữa Thất Lý Hương.

Anh gọi một phần pudding dâu tây, đang chuẩn bị trả tiền, Thích Ánh đứng bên cạnh cúi đầu nhìn mấy khối bánh ngọt đáng yêu đủ mọi hình dáng, đủ mọi màu sắc trong lớp tủ kính.

Cô vẫn chưa được ăn qua mấy món bánh ngọt này, hấp dẫn quá đi mất.

Lần trước cô đã ăn pudding dâu tây rồi, lần này phải thử vị khác mới được. Cô giật giật góc áo của Quý Nhượng, chỉ chiếc bánh mousse xoài mà mình đã nhìn trúng, ra hiệu cô muốn đổi thành bánh này.

Kết quả Quý Nhượng không đồng ý, còn hung hăng trừng mắt nhìn cô: “Không được chần chừ, thích cái nào thì phải chọn cái đó!” Anh nhét đĩa bánh pudding dâu tây vào tay cô: “Ăn đi!”

Thích Ánh không hề tức giận chút nào, dù sao pudding dâu tây cũng rất ngon.

Cô chỉ cần hai ba miếng là đã ăn xong, lấy tiền tiêu vặt trong balo của mình ra, bịch bịch bịch chạy tới, chỉ vào miếng bánh mousse xoài kia, ra hiệu cho nhân viên cửa hàng lấy giúp cô.

Nhân viên cửa hàng định lấy bánh thì Quý Nhượng đang ngồi trên ghế trầm giọng nói: “Không được bán cho cô ấy.”

Ai mà không biết Quý Nhượng chứ?

Nhân viên không dám làm trái ý anh, nói dối với Thích Ánh: “Bánh này có khách đặt trước rồi, không bán ạ.”

Cô hơi thất vọng, trong tay cầm hai mươi đồng nhìn trái nhìn phải, sau đó vui vẻ chỉ vào miếng bánh matcha, chớp mắt ra hiệu cho nhân viên.

Nhân viên còn chưa kịp nói gì đã nghe lão đại lạnh lẽo cất tiếng: “Nói với cô ấy trong quán này ngoại trừ pudding dâu tây thì mấy thứ khác đều không bán.”

Nhân viên: “...”

Lão đại, anh bắt nạt cô bé bị cảm như vậy, trong lòng có đau không?

Cho dù trong lòng oán thầm nhưng trên mặt cô ấy chỉ có thể tuân theo. Nhân viên áy náy truyền đạt lại lời nói của Quý Nhượng cho Thích Ánh.

Thích Ánh kinh ngạc, không ngờ lại gặp phải tình huống này, nhưng trong lòng cũng đành cam chịu vì bánh ngọt của quán này có vẻ như bán chạy lắm, cô nắm chặt hai mươi đồng trở về chỗ ngồi.

Quý Nhượng lướt lướt điện thoại, thấy cô ngồi xuống, đáy mắt anh ẩn hiện sự vui vẻ, nhưng lại nhanh chóng che giấu đi.

Hai tay Thích Ánh nâng cằm nhìn anh trong chốc lát, thấy anh không nói lời nào, chỉ dựa vào thành ghế chơi điện thoại, cô hơi nghi ngờ lấy điện thoại ra gõ chữ: *Cậu tìm mình có gì không?*

Quý Nhượng liếc mắt nhìn màn hình, không được tự nhiên động dẩy cơ thể, thay đổi tư thế.

Chẳng lẽ lại nói lao tử tới tìm cậu để tính sổ?

Anh trầm mặc mấy giây, dưới ánh mắt hiếu kỳ của Thích Ánh, anh mặt không cảm xúc trả lời lại: *Tìm cậu cùng làm bài tập.*

Thích Ánh cong cong khoe mắt, vui vẻ lấy tờ đề phải làm hôm nay trong balo ra đặt lên bàn, sau đó mong chờ nhìn anh.

Trong lớp, mỗi khi tan học đều có bạn học hẹn nhau ra quán trà sữa cùng làm bài tập, cô vẫn chưa có cơ hội đi cùng ai, không ngờ người đầu tiên rủ cô học chung lại là tướng quân!

Quý Nhượng:...

Anh chậm chạp kéo balo qua, mở khóa kéo ra nhìn.

Bên trong chỉ có một gói thuốc lá, một cái bật lửa, một dây sạc pin, một chai coca uống dở chừng, cộng thêm cuốn sách toán lớp mười không biết đã nằm trong đây từ ngày tháng năm nào.

Anh chỉ có thể lôi cuốn toán học kia ra.

Mở ra xem thử, còn bị xé mất vài trang.

Hàm số sin, hàm số cosin là cái gì gì đây? Cos, sin, tan, f(x) là mấy thứ quý quái gì? Mẹ nó chứ cuốn này là sách toán hay sách tiếng anh vậy?

Lão đại định giả vờ giả vịn giải vài bài tập không thể nào hạ bút nổi.

Quan trọng là anh cũng không có bút để làm.

Thích Ánh ngồi đối diện lấy hộp bút ra, một chiếc hộp bút màu hồng nhạt, ở trên đó thêu một con thỏ nhỏ có đôi tai dài. Những chiếc bút ngăn nắp nằm bên trong, cô chọn cây bút cá voi màu xanh da trời.

Cô đã giải được vài câu hỏi, chợt để ý Quý Nhượng vẫn duy trì tư thế nhìn chăm chăm vào quyển sách kia này giờ, cô tò mò nghiêng đầu.

Quý Nhượng phát giác ánh mắt của cô, cứng nhắc đưa tay qua hộp bút của cô.

Thích Ánh bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng đẩy hộp bút qua phía anh.

Hai ngón tay của anh banh hộp bút ra, nhìn hết một vòng, chọn cây bút cá voi màu hồng nhạt.

Bắt đầu xoạt xoạt vẽ tranh trên cuốn sách toán mới tinh.

Anh vẽ một cô gái nhỏ cột tóc đuôi ngựa, lại vẽ thêm một trái dâu tây ở kề bên, vốn dĩ anh muốn vẽ cô gái nhỏ ăn dâu tây nhưng tiếc là khả năng có hạn nên đành bỏ cuộc.

Lúc giải xong tất cả các câu hỏi trong tờ đề, điện thoại của Thích Ánh đang đặt trên bàn rung lên, là tin nhắn của Du Trạc: *Chị, chị đi đâu rồi? Không phải em đã dặn phải ngồi yên trong lớp chờ em, không được chạy đi đâu cả!*

Thích Ánh biết rõ cậu không thích Quý Nhượng nên không nói thật: *Chị muốn uống trà sữa nên đến Thất Lý Hương rồi.*

Du Trạc nhắn: *À, vậy chị ngồi đó chờ em xíu, em sẽ tới ngay. Mua cho em một ly trà sữa lục trà, bảy phần đường, cho nhiều đá chút.*

Điện thoại Quý Nhượng cũng vang lên, sau khi nhấn nghe, Khuất Đại Tráng hét lớn: “Nhượng ca, hồi nãy chủ nhiệm lớp 7 đột ngột xuất hiện nên tên nhóc Du Trạc kia bỏ chạy rồi. Chị là em xem thời gian thì cũng đã đủ nửa tiếng nên không đuổi theo nó nữa.”

Quý Nhượng lên nhìn sang Thích Ánh đang trả lời tin nhắn, lạnh giọng nói: “Tao biết rồi.”

Cúp điện thoại, anh nhìn thấy Thích Ánh viết mấy chữ lên giấy nháp rồi đẩy qua cho anh xem.

Chữ viết vô cùng xinh đẹp, cũng vô cùng ngay ngắn, mềm mại y như cô: *Em tới tới đón rồi, tớ phải về đây.*

Quý Nhượng nhàn nhạt gật đầu.

Cô lại viết tiếp: *Lần sau tớ còn có thể cùng làm bài tập với cậu không?*

Quý Nhượng tự đào hố chôn chính mình nhếch môi tiếp tục gật đầu.

Thích Ánh mỉm cười ngọt ngào với anh, bắt đầu thu dọn sách vở. Anh nắm chặt cây bút cá voi màu hồng nhạt kia, không chủ động trả lại cho cô, nhét chung với cuốn sách toán vào balo của mình.

Ra khỏi quán bánh ngọt, Thích Ánh vào quán Thất Lý Hương bên cạnh mua trà sữa cho Du Trạc.

Đội nhân viên dọc xong yêu cầu của cô, cô quay lại nhìn thì Quý Nhượng đã đi xa rồi. Balo nghiêng nghiêng vẹo vẹo trên vai, bước chân lười nhác, đồng phục cũng không ngay ngắn chỉnh tề, nhưng bóng lưng của anh lại thẳng tắp.

Thích Ánh ôm ly trà sữa nóng vào lòng, vẫy vẫy tay với bóng lưng của anh.

...

Vì đang là giờ tan học cao điểm nên trước cổng trường xe tới xe đi, muốn chặn lại cũng không được, hầu hết đều là người nhà đến đón con em mình. Du Trạc đeo balo chen lấn qua dòng người chạy theo hướng quán Thất Lý Hương.

Ngay giao lộ phía trước vang lên tiếng còi ô tô rung trời.

Có một chiếc Volkswagen màu trắng chặn ngang ở giữa đại lộ, chủ xe là một gã đàn ông trung niên, thò đầu qua cửa xe hét lớn với cửa hàng nhỏ cách đó không xa: “Làm nhanh lên! Mua có ly nước thôi mà định làm đến bao giờ vậy?”

Anh chàng bán nước hơi mồm mồm đang tính tiền chai nước ngọt có ga, “Xong ngay đây.”

Chiếc xe màu đen bị ông ta chặn đường tiếp tục nhún còi.

Thấy ông ta không động đậy, đầu xe nhanh chóng né qua bên phải, chạy ngang qua máy quay giám sát điện tử mới được lắp đặt. Lúc chạy đến đầu xe của gã đàn ông kia, kính xe từ từ hạ xuống, một giọng nữ lạnh nhạt vang lên: “Không biết đậu xe thì cũng đừng có ló mặt ra đường gây tai nạn cho người khác!”

Gã đàn ông trung niên bị cô ấy mắng mà xấu hổ không thể nói gì, thẳng đến khi chiếc xe màu đen chạy đi mới ló đầu qua cửa xe nhò một bãi nước miếng, mắng: “Là mày thì cũng sẽ dừng như tao thôi! Cũng chung một hàng xe còn bày đặt lên mặt gì chứ.”

Mấy chủ xe bị ông ta chặn đường cũng bất mãn chế nhạo: “Ông bạn đừng có nói bừa nữa, xe của người ta là dòng Phaeton, có thể mua đứt mười chiếc xe của ông đó.”

Gã đàn ông trung niên: “...”

Du Trạc đang đi bộ trên vỉa hè, định rẽ vào hướng tắt thì bỗng nghe thấy ở bên kia đường cái có ai đó gọi: “Nè, nhóc.”

Cậu ngoảnh mặt làm ngơ, vừa mới giờ một chân lên, giọng nói kia lại gọi tiếp: “Nhóc mang giày Adidas đó kia.”

Mang giày Adidas đó? Cái này không phải là mình sao?

Du Trạc nghiêng đầu xem thử, một chiếc xe con màu đen đang đậu ở ven đường, cô gái với mái tóc ngắn xinh đẹp đang ngồi ở ghế lái, ngoắc tay với cậu.

Du Trạc chần chừ chỉ tay vào mình, cô ấy gật đầu.

Cậu nhìn bàn chân đang tính vượt rào của mình, lặng lẽ thu hồi lại, ho khan vài tiếng: “Chúng ta có quen nhau không?”

Cô gái tóc ngắn cười cười, đôi lông mày thanh mảnh, tô điểm cho vẻ đẹp cao ngạo lạ thường, “Chúng ta từng gặp nhau rồi. Cậu biết Quý Nhượng phải không?”

Du Trạc cảm thấy kỳ quái, nhìn cô ấy không nói gì.

Cô ấy mỉm cười, cầm phong thư bên tay lái phụ đưa qua cửa sổ cho cậu, “Có thể phiền cậu chuyển cái này cho Quý Nhượng được không?”

Du Trạc nhíu mày: “Tôi không quen anh ta, sao chị không tự chuyển cho anh ta đi?”

Quý Thiên thẳng vai lại: “Thằng bé chặn số tôi rồi.”

Du Trạc giật mình, liếc mắt qua phong thư kia, nghĩ thầm, bà nó không phải thư tình đấy chứ?

Chị gái nhỏ xinh đẹp cao ngạo như vậy cũng thích Quý Nhượng à?

Cái đạo lý khi gì thế này.

Quý Thiên mỉm cười, giao phong thư trong tay cho cậu: “Nhóc, giúp bà chị đây tí chuyện đi mà.”

Với nụ cười quyến rũ kia thì chỉ cần là đàn ông con trai bình thường sẽ chẳng thể nào từ chối nổi.

Du Trạc đưa tay nhận lấy, lặp lại: “Tôi nói trước là tôi không quen anh ta, không thể hứa với chị là sẽ giao đến tay anh ta đâu nhé, mà cho dù có gặp mặt được anh ta thì có khi anh ta cũng không chịu nhận đâu.”

Quý Thiên mỉm cười ra chiều “Tôi biết rồi”, nói cảm ơn với cậu xong liền rồ ga chạy đi.

Du Trạc cúi đầu nhìn phong thư không được dán kín kia, phẩy phẩy vài cái rồi nhét vào balo của mình. Lúc đến Thất Lý Hương thì Thích Ánh đã cầm ly trà sữa chờ sẵn ở cửa ra vào, nhìn thấy cậu liền vẫy tay.

Du Trạc cầm ly trà sữa hút một hơi, phàn nàn: “Tại sao lại mua nóng chứ, em muốn uống đá mà.” Nhưng mà dù sao cũng đã mua rồi, cậu không có ý định mua ly khác, đành dẫn Thích Ánh đến trạm xe buýt.

Sau khi lên xe, cậu nhắn Wechat với Thích Ánh: *Chị, em nói với chị cái này, Quý Nhượng kia tuyệt đối không đơn giản chút nào đâu.*

Thích Ánh:...

Du Trạc kể cho cô nghe chuyện có cô gái nhờ cậu chuyển thư tình, còn nói: *Quả nhiên là tên cận bã chuyện đùa giỡn tình cảm của người khác!*

Thích Ánh hơi tức giận: *Có khi là chuyện quan trọng gì thì sao, em đừng có suy đoán lung tung.*

Du Trạc: *Vậy sao anh ta còn chặn số người ta nữa? Không phải là không dám đối mặt à!*

Thích Ánh: *Em mà còn nói nữa, chị sẽ mét cậu hôm nay em lại đánh nhau với người ta.*

Du Trạc:?

Thích Ánh chỉ khuỷu tay của cậu.

Chỗ đó là do hồi nãy xảy ra xung đột với tụi Khuất Đại Trắng trong lớp học, chẳng may va vào vách tường nên bị trầy cả da. Du Trạc sợ hãi thán phục đôi mắt tinh của chị mình, im lặng khóa chặt miệng lại.

Sau khi về đến nhà, Ngô Anh Hoa đã nấu xong bữa tối, bà cầm balo cho hai đứa nhỏ, hối thúc cả hai đi rửa tay ăn cơm.

Khóa kéo balo của Du Trạc chỉ kéo một nửa, lúc đặt lên giường có phong thư rơi ra ngoài.

Ngô Anh Hoa tò mò nhặt lên, phong thư không được dán kín, bà mở ra xem thử.

Là một tấm hình.

Trên hình là một người phụ nữ dịu dàng ôm đứa bé chừng một hai tuổi, trong tay đứa bé đó cầm một quả bóng bay chuột Mickey, đang cười rất tươi với máy ảnh.

Dưới góc tấm ảnh có ghi ngày chụp: Chụp vào thiên niên kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Người con gái của lão đại

Edit: Simi

Sáng hôm sau, lúc đi thu vờ lịch sử, Nhạc Lê đi chung với Thích Ánh.

Thật ra cô ấy cũng sợ Long Hải, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện ngày hôm qua Thích Ánh bị tức phải bật khóc là lại giận sôi người, lần át luôn nổi sợ đang chiếm thể thượng phong. Cô ấy biết vì sao Long Hải lại làm khó làm dễ Thích Ánh như vậy.

Long Hải thăm mền Triệu Đô Nam.

Cũng không phải gọi là thăm mền gì, ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm ra thì cả lớp đều biết, ngay cả Triệu Đô Nam cũng biết. Nhưng cô ta chường mắt Long Hải, bình thường không bao giờ thêm nói chuyện với cậu ta, chỉ những khi trực nhật mới ra về tươi cười gọi lại: “Cán sự môn thể dục, cậu có thể giúp tôi đổ nước không? Nặng quá à.”

Chường mắt, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc hưởng thụ sự theo đuổi của người thăm mền mình.

Bất quá đây cũng chỉ là hư vinh của thiếu nữ đang trong thời kỳ trưởng thành thôi.

Nhạc Lê cảm thấy hành vi vì Triệu Đô Nam mà gây khó dễ cho Thích Ánh đúng là quá mất mặt. Cô ấy kéo tay Thích Ánh đi qua lối đi nhỏ đến cửa sau, lấy hết dũng khí lớn tiếng nói: “Long Hải, giao vờ lịch sử ra đây!”

Lúc đầu cô ấy còn tưởng sẽ lại diễn ra một hồi ác chiến, không ngờ kẻ to con một thân đầy cơ bắp kia lại vội vàng lấy cuốn vờ bài tập đặt trên bàn đưa qua, “Ồ đây, ở đây.”

Cậu ta ra về rất phối hợp khiến Nhạc Lê cảnh giác có phải trong vờ bài tập của cậu ta có giấu ám khí gì không!

Cô ấy cẩn thận mở ra kiểm tra, tuy chữ viết ầu tả nhưng cậu ta thật sự đã hoàn thành hết tất cả các câu hỏi ở bên trong.

Cô ấy nghi ngờ liếc nhìn Long Hải đang sợ trước sợ sau rồi kéo tay Thích Ánh về chỗ. Mãi cho đến tiết tự học buổi sáng, cô ấy mới nghe được bạn học ngồi bàn trên nói chiều hôm qua Quý Nhượng dẫn người chặn đường Long Hải, ép cậu ta phải làm xong bài mới được đi.

Nhạc Lê khá nhạy bén với mấy tin đồn nhiều chuyện này, nhanh chóng kết nối chuyện sáng nay lại với nhau, đôi mắt ánh lên vẻ hưng phấn, chụp lấy tay Thích Ánh đang im lặng đọc văn cô bên cạnh, đề nén tiếng hét chói tai xuống: “Ánh Ánh! Cậu trâu bò thật! Lão đại đích thân đứng ra vì cậu kìa! Còn quan tâm đến chuyện thu bài tập còn con này nữa chứ! A a a khi nào thì tớ mới có thể gặp được một lão đại như vậy đây!”

Thích Ánh hoàn toàn không hiểu cô ấy đang nói gì: “...”

Vu Hòa ngồi kế bên lớp phó học tập Hoàng Bác Thông quan hệ không tệ với hai cô, thấy Nhạc Lê nói mấy lời này mới chột đầu bút lên người cô ấy một cái: “Cậu mắc bệnh mê trai à? Nhóm Quý Nhượng đáng sợ như vậy, vừa hung dữ vừa quậy phá, tốt nhất đừng dính líu đến họ thì hơn.”

Nhạc Lê: “Không đáng sợ đâu! Từ nhỏ tớ đã mơ được làm người con gái của lão đại rồi!”

Vu Hòa: “...”

Nhạc Lê lúc sáng sớm vẫn đang đắm chìm trong ảo tưởng tình yêu long lanh của mình, đến khi tan tiết số học, thầy giáo không thu dọn giáo án vào mà đứng trên bục giảng nói: “Tiết sau là thể dục nhưng chúng ta vẫn sẽ học tiếp môn này, cuối tuần là thi tháng rồi, vẫn còn mấy em chưa đạt được điểm tiêu chuẩn nữa.”

Nhạc Lê nhắt thời ừ ừ.

Vu Hòa vẫn còn đang oán hận cùng mấy bạn học xung quanh, chột nghe thấy Nhạc Lê òa lên, vừa khóc vừa nói: “Đều tại tớ...”

Thích Ánh ngồi bên cạnh chân tay luống cuống đưa khăn giấy qua, Vu Hòa chạy tới an ủi: “Sao vậy Nhạc Lê?”

Nhạc Lê thút thít nói: “Đều tại tớ hai ngày trước không nhin được con thêm trà sữa nên ông trời mới cương trực công chính cướp tiết thể dục đi, đều tại tớ hết...”

Không biết cô ấy đang làm nhằm gì nữa, Vu Hòa dờ khóc dờ cười, giống như có chung mối thù phàn nàn: “Vậy thì sao có thể trách cậu được chứ! Đều tại trường sắp xếp thời khóa biểu thế này! Tự đứng lại xếp tiết thể dục sau số học làm chi, không phải là để thầy giáo chiếm à!”

Đúng là âm hiểm hết mức!

...

Kì thi tháng đầu tiên sau khi khai giảng cứ thế ngày càng tiến gần.

Thích Ánh còn căng thẳng hơn cả việc giành hạng nhất của trường.

Đây cũng được coi là lần thi cử chân chính đầu tiên của cô. Ngày xưa chỉ có nam mới được tham gia vào khoa cử, không ngờ cũng có một ngày cô có thể cảm tới cán bút thể này.

Tiết cuối cùng của thứ sáu là môn của chủ nhiệm lớp Lưu Khánh Hoa, chuông tan học vừa vang là thầy bắt đầu nói sang chuyện thi tháng ngay: “Thứ hai là thi rồi, cuối tuần các em phải ở nhà ôn tập thật tốt, cũng cố hết tất cả các kiến thức cần thiết, những chỗ không hiểu thì nhớ gọi điện cho các bạn học giỏi để hỏi, không được chờ đến lúc lên trường mới luống cuống tay chân nghe chưa! Lần đầu tiên thi tháng phải sôi nổi tích cực cho thầy đó!”

Nói xong, thầy kêu ban cán sự lớp ở lại thu dọn bàn và dán số báo danh, Thích Ánh là cán sự bộ môn lịch sử nên cũng nằm trong số đó, Nhạc Lê lo lắng cho cô nên xung phong ở lại phụ giúp.

Nam sinh thì sắp xếp bàn ghế, còn nữ sinh thì dán số báo danh.

Nhưng ban cán sự lớp chỉ có ba nam sinh, còn lại đều là nữ, thu dọn bàn học thì không đủ nhân lực nên lớp trưởng Trần Mộng Khiết đành thu xếp thêm mấy bạn nữ sinh qua đó giúp

đỡ, cuối cùng chỉ còn Thích Ánh, Triệu Đô Nam và Nhạc Lê là ở lại phụ trách phần dán số báo danh.

Dán số báo danh không phải chỉ cần dán giấy lên góc trái của bàn là xong mà còn phải đẩy bàn để tạo thành lối đi nhỏ giữa các dãy nữa. Máy cái bàn ở cuối lớp đã được dọn ra ngoài, tạo thành một khoảng trống lớn.

Triệu Đô Nam dán hết số báo danh liền coi như xong việc, đứng ở hàng ghế phía sau cầm gương nhỏ xoa xoa chùi chùi. Nhạc Lê giúp Thích Ánh kéo lại hai bàn học, tức tối hét lên với cô ta: “Sao cậu lười biếng vậy?”

Triệu Đô Nam quái gờ nói: “Người giỏi thì làm nhiều thôi.”

Nhạc Lê mĩa mai nói trúng tim đen của cô ta: “Soi soi soi, soi nhiều thì được ích gì, dù có soi thế nào đi nữa thì cũng chẳng thể trở thành hoa khôi của trường!”

Triệu Đô Nam nghe vậy liền thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm cả hai mấy lần rồi cười nhạt: “Tôi chỉ cạnh tranh với người bình thường thôi, chứ ai lại đi cạnh tranh chức hoa khôi này với một con nhò tàn tật, điên rồi chắc?”

Suýt chút nữa là Nhạc Lê ném bình nước trong tay vào người cô ta, còn đang định mắng tiếp thì tay áo đã bị Thích Ánh kéo lại. Khóe môi cô cong cong, đôi mắt nhu hòa, lắc đầu.

Nhạc Lê vừa tức vừa đau lòng: “Cậu biết cô ta nói cậu thế nào không?”

Thích Ánh vẫn cười, dường như đang nói: *Không sao.*

Triệu Đô Nam vẫn đang cười khanh khách ở đằng sau, đồ thêm dầu vào lửa: “Cô ta sao mà biết được, có nghe được đâu. Đúng là đáng thương.”

Nhạc Lê quả thật tức sấp điên rồi, chỉ tay về phía cô ta: “Cậu có tin tôi gọi Quý Nhượng đến đánh cậu không?”

Cái tên Quý Nhượng này vừa ném ra ngoài đã như lựu đạn sập nổ. Nụ cười trên mặt Triệu Đô Nam lập tức thu liễm lại, nhưng không hề bị cô ấy hù dọa, Quý Nhượng ngang tàng thế kia, con nhò này có tư cách gì mà quen được lão đại?

Cô ta dựa người vào tường, nhìn cô ấy như đang coi phim hài: “Cứ tự nhiên.”

Nhạc Lê cắn răng, tức giận lấy điện thoại ra giả vờ như đang tìm số điện thoại của Quý Nhượng, thật chất là đang nhắn tin cho Thích Ánh: *A a a Ánh Ánh, cậu có số điện thoại của lão đại không? Mau gọi cậu ấy qua giúp đi!*

Thích Ánh: *Tớ không có.*

Nhạc Lê:...

Cô ấy không khỏi nghi ngờ suy đoán sáng nay của mình. Bộ lão đại thật sự thích Thích Ánh há? Đã đến mức vì cô mà ép buộc người ta làm bài tập rồi, sao ngay cả số điện thoại cũng không có thể này?!

Triệu Đô Nam nhìn ra vẻ mặt quần bách của cô ấy liền bật cười vui vẻ, châm chọc hỏi: “Quý Nhượng đâu? Mau gọi cậu ấy tới đi.”

Vừa mới nói xong, cửa sau đang khép hờ bỗng rầm một tiếng bị đá văng, hai người giật mình đồng loạt quay đầu lại.

Quý Nhượng đeo balo đứng ở cửa, áo khoác đồng phục khoác hờ trên vai, mặt không cảm xúc nhìn Triệu Đô Nam hỏi: “Tìm tôi?”

Triệu Đô Nam:...

Nhạc Lê:!

Chẳng lẽ lão đại là thần long à? Chỉ cần triệu hồi là xuất hiện ngay?

Anh đi tới, khóe miệng kéo căng, xách một cái ghế qua ngồi xuống, “Vừa rồi ở ngoài hình như có nghe cô nói hai chữ tàn tật phải không?”

Giọng anh âm trầm khiến Triệu Đô Nam bị dọa sợ, lập tức thè thốt phủ nhận: “Không có! Tớ không có nói!”

Nhạc Lê đứng bên cạnh lên tiếng: “Cô ta có nói! Tớ có thể làm chứng!”

Quý Nhượng cảm thán giống như đang cười, rõ ràng là đang cười nhưng giọng nói lại khiến người ta lạnh gáy: “Mấy người đều cho rằng lão tử không đánh con gái à!?”

Sắc mặt Triệu Đô Nam trắng bệch, ngay cả cái gương nhỏ trong tay cũng không cầm chặt nổi.

Cô ta thật sự sợ Quý Nhượng sẽ đánh mình. Cô ta từng chứng kiến Quý Nhượng đánh người một lần, ngay con ngõ nhỏ gần trường, anh đập liên tục lên mặt người kia, trên đầu đầy máu, nếu không phải có người ở phía sau kéo lại thì Quý Nhượng đã có thể giẫm nát óc người kia luôn rồi.

Người đó phải nhập viện vào phòng chăm sóc đặc biệt, nghe nói là đàn anh lớp 12, nhưng cuối cùng Quý Nhượng chỉ bị phạt cảnh cáo.

Trước đây cô ta cũng từng thăm mền Quý Nhượng, nhưng sau lần đó thì chỉ còn nỗi sợ hãi mà thôi.

Triệu Đô Nam nhanh chóng bị dọa khóc.

Khóe mắt nhìn thấy có người đang đứng ở ngay cửa, cô ta nhìn sang cầu cứu, chợt để ý thấy Long Hải cao to đang trốn ở bên ngoài nhìn thẳng vào mắt cô ta, sau đó chợt dạ xoay người bỏ chạy.

Triệu Đô Nam:!

Đàn ông đúng là toàn mấy tên đáng chết!

Tuy lúc này Nhạc Lê có hung hăng nhưng cũng sợ Quý Nhượng sẽ thật sự đánh cô ta, đang định nói gì đó thì Thích Ánh bỏ đồ đạc trong tay xuống, vui vẻ chạy đến trước mặt Quý Nhượng.

Anh đang ngồi, cuối cùng cô cũng không cần phải ngửa đầu nhìn anh nữa, hai tay nhỏ bé chắp sau lưng, cô nghiêng đầu cười ngọt ngào với anh.

Tư thế ngồi phách lối của Quý Nhượng nhất thời thu liễm lại, không được tự nhiên chỉnh cái ghế dùng để gác chân, thấy vẫn chưa đủ, anh lại đứng lên, nhìn một vòng hỏi Nhạc Lê: “Có cần phụ một tay không?”

Nhạc Lê: “Cần chứ!”

Sau đó Quý Nhượng bắt đầu sắp xếp lại bàn ghế.

Sức của anh mạnh nên động tác rất nhanh, cứ thế kéo hai bàn một lượt, chỉ tích tắc đã sắp xếp xong.

Lúc Long Hải vội vàng gọi thầy giáo lên tới lớp thì chỉ thấy học sinh cá biệt lớp 9 Quý Nhượng đang giúp ba nữ sinh sắp xếp lại bàn.

Thầy giáo vô cùng bất mãn trừng mắt với Long Hải: “Tuy Quý Nhượng quả thực có hơi quá khích với các em học sinh bình thường, nhưng em cũng không được nói xấu em ấy chứ! Vu oan hãm hại người khác là không được! Cuối tuần ở nhà viết bản kiểm điểm một ngàn chữ cho tôi!”

Long Hải: “...”

Long Long oan ức, Long Long đau khổ vô cùng.

Sắp xếp lớp học xong, Quý Nhượng xách balo của Thích Ánh rồi ra ngoài, Nhạc Lê kích động trong lòng kéo tay Thích Ánh đi theo phía sau, tiếp xúc lão đại gần thế này mới thấy lão đại cao to đẹp trai quá đi!

Mặc dù mình không thể nào trở thành người con gái của lão đại, nhưng được làm bạn thân của người con gái của lão đại cũng coi như giấc mơ thành hiện thực rồi!

Đi tới cửa, Quý Nhượng chợt nhớ đến gì đó, quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Đô Nam vẫn đang đứng ngây người ở sau lưng.

Ánh mắt anh mang theo ý tức cảnh cáo rõ ràng, cả người Triệu Đô Nam run lên, vùi đầu xuống đất.

Gần đây bác sĩ tâm lý đề nghị nói lòng sự chăm sóc và giám thị đối với Thích Ánh để cô nhanh chóng trở nên độc lập, vì thế tan học Du trạc không chờ cô nữa, tựa như con ngựa hoang được tháo dây cương, chạy đi đánh bida với bạn học rồi.

Xe moto phân khối lớn của Quý Nhượng được dựng trước cổng trường.

Anh mang balo đi thẳng tới chỗ xe đang đậu, Thích Ánh chần chừ vài giây, nắm lấy góc áo của anh, chỉ tay về phía trạm xe buýt bên kia.

Sắc mặt Quý Nhượng trầm xuống.

Cô không muốn ngồi xe của anh.

Thích Ánh nhớ tới lần trước anh chở cô về nhà suýt nữa bị cậu bắt gặp, thêm lần kia trời mưa bị em trai gặp phải, mỗi lần đều rất nguy hiểm, cô không dám mạo hiểm nữa.

Quý Nhượng nhìn cô chằm chằm, cổ áo lệch sang một bên để lộ xương quai xanh, anh cúi đầu hung dữ hỏi: “Sao, ghét bỏ xe lão tử à?”

Cô chớp mắt mấy cái, lông mi dài cựa động theo.

Mất mấy phút, cuối cùng anh cũng đầu hàng.

Anh bức bối xoay người đi nhanh tới trạm xe buýt. Thích Ánh chạy bước nhỏ đuổi theo anh, cô biết anh không ngồi xe buýt nên vừa đến nơi là đưa tay tự cầm lấy balo của mình.

Quý Nhượng tức giận đến mức đau cả quai hàm: “Chỉ vậy thôi đã ghét lão tử rồi.”

Anh buông tay, xoay người định rời đi.

Thích Ánh vội vàng nắm lấy góc áo của anh.

Quý Nhượng cắn răng, sột ruột hỏi: “Gì nữa?”

Cô vươn tay trước mặt anh, lòng bàn tay ngửa lên trên, để lộ mấy đường vân tay nhỏ nho.

Cô muốn kẹ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đáng vẻ tức tối của cô cũng thật ngoan quá đi mất

Edit: Simi

Hôm nay Quý Nhượng mặc quần thể thao màu đen.

Quần này lại không có túi.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên khó xử. Thiếu niên vừa rồi còn đang hung dữ chột lúng túng tay chân, trước ánh mắt mong chờ của Thích Ánh đành phải chần chừ nói: “Ngày mai tôi cho được không?”

Cô cũng nhìn ra là hôm nay anh không mang theo kẹo, ngoan ngoãn gật đầu.

Xe buýt dừng trước trạm chờ, đám học sinh xung quanh như ong vỡ tổ chạy ủa lên, Thích Ánh vẫy tay với anh rồi xoay người lên xe. Quý Nhượng ngửi thoảng qua mùi hương không quen trên xe, che mũi lùi ra sau hai bước.

Nhìn Thích Ánh cả thê, dùng sức nhón chân nắm lấy tay vịn.

Một giây trước khi cửa xe buýt đóng lại, anh bước một bước dài nhảy lên xe.

Trong xe vốn đã chật chội nay càng chật hơn, bởi vì mọi người đều đồng loạt lùi về phía sau, vị trí quanh cửa xe trong nháy mắt trống trải. Thích Ánh bị dòng người xô đẩy phải lùi vào chính giữa xe.

Anh nhíu mày định đi ra phía sau, tài xế lên tiếng: “Cà thê trước đã.”

Bước chân Quý Nhượng dừng lại, quét mắt qua đám người rồi nhìn Thích Ánh, muốn cười nhưng lại thôi, “Ai lên cà thê giúp tôi?”

Đám học sinh trên xe hai mắt nhìn nhau, lão đại đã lên tiếng rồi, không thể làm ngơ được, mấy học sinh ở hàng đầu yên lặng vươn thê xe buýt ra.

Quý Nhượng không nhận lấy, chỉ dõi theo Thích Ánh.

Rất cuộc cô cũng xuyên qua khe hở để ý thấy anh, khuôn mặt nhô hẳn đang nhíu lại vì phải chen lấn chột mồm rồi mình bạch đứng thẳng lại, khó khăn len qua đám đông, cầm chặt thê xe buýt trên tay lao đảo đi tới trước mặt anh.

Cô tích thê mua vé học sinh.

Xe chuyển bánh, thân xe hơi nghiêng, cô cuống quýt nắm lấy tay vịn, Quý Nhượng nhanh chóng vòng tay ra sau lưng cô để giữ cô đứng vững, gần như ôm trọn cô vào lòng.

Cơ thể đang lay động của cô dựa vào tay anh, cuối cùng cũng vững chân lại.

Cô đắn đo chốc lát, nắm lấy tay áo của anh làm tay vịn, hai bàn tay gắt gao niu lấy.

Chiếc áo thun trên người Quý Nhượng bị cô kéo lệch sang một bên.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng cong cong.

Đám học sinh yên lặng nhìn một màn này ở trong xe: “...”

Không phải cậu lên đây để cưa em gái nhỏ à? Làm bộ làm tịch kêu tội này cà thê xe buýt làm gì nữa?

Thích Ánh đi xe chừng nửa tiếng, phải đứng suốt chuyến đi nên mỗi khi xe buýt ghé trạm thì mặt Quý Nhượng lại trắng bệch thêm một phần.

Lão đại trước giờ chưa từng ngồi xe buýt bị say xe rồi.

Bạn học gần độ không biết chân tướng sự việc, chỉ thấy sắc mặt lão đại ngày càng khó coi, chân mày nhíu càng ngày càng chặt, tưởng anh đang bất mãn vì không có chỗ ngồi liền cầm balo lên, lắp bắp: “Bạn... bạn học Quý, mau... mau... mau ngồi đi...”

Quý Nhượng cắn răng, nỗ lực ép xuống cơn buồn nôn trong dạ dày, đưa tay đề vai Thích Ánh đang loạng choạng trong lòng mình ngồi xuống ghế.

Anh có cảm giác mình sắp ói tới nơi rồi.

Không thể để Thích Ánh thấy được.

Xe vừa dừng lại ở trạm kế tiếp, anh liền vọt xuống từ cửa trước.

Thích Ánh bị bất ngờ, không tiếng động ơ một tiếng, bàn tay bé nhỏ chạm lên cửa kính nhìn ra ngoài, Quý Nhượng cứng ngắc đứng bên dưới, mặt không đổi sắc phất tay với cô.

Thích Ánh cũng vẫy theo.

Xe buýt dần dần đi xa, thẳng đến khi anh chắc chắn Thích Ánh không nhìn thấy mình nữa mới xoay người chạy tới thùng rác cách đó không xa, chống tay vào thân cây bên cạnh ói sạch sẽ.

Con mẹ nó.

Suýt chút nữa là ói luôn dịch mật ra ngoài.

Có hai nữ sinh mặc đồng phục Tứ Trung đi ngang qua, vừa nhìn anh vừa to nhỏ với nhau, chờ anh ói xong, cô nữ sinh thanh tú nhất lập tức bước tới, đưa tờ khăn giấy và chai nước cho anh, dịu dàng hỏi: “Bạn học, cậu không sao chứ?”

Quý Nhượng cúi người, mấy sợi tóc mảnh quét qua mí mắt, anh quệt mu bàn tay lên khóe miệng, “Biến.”

Nữ sinh kia sững người, xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, cắn giận xoay người chạy về phía bạn mình.

Quý Nhượng đứng thẳng người lại, không hề thay đổi sắc mặt đi đến chỗ cửa hàng tiện lợi. Đi xa rồi mà còn có thể nghe thấy nữ sinh kia khóc lóc với bạn mình: “Người gì kì cục! Đúng là đáng chết!”

...

Hai ngày cuối tuần, Thích Ánh không hề ra khỏi cửa, chăm chỉ ôn lại các kiến thức mới một lần nữa. Tuy không thể nghe giáo viên giảng bài nhưng nhờ có lớp phó học tập ngồi sau lưng, cộng thêm Nhạc Lê ngồi cùng bàn cũng siêng năng chịu khó nên mỗi khi tan học cô đều sẽ mượn vở của bọn họ để sắp xếp lại kiến thức của mình, vì thế chương trình học trên lớp cũng không khó khăn lắm.

Trong khi Thích Ánh đã sẵn sàng tự thể để chào đón kì thi sắp tới thì Du Trạc lại không thêm đề kì thi tháng nho nhỏ này vào mắt, vừa làm xong bài tập về nhà cuối tuần là lập tức chạy đi chơi ngay. Mỗi khi Ngô Anh Hoa nhìn thấy là bắt đầu la mắng, Du Trạc phiền chết đi được, trốn vào phòng Thích Ánh rồi nằm dài trên giường chơi game.

Lúc cảm gối nằm lên, cậu phát hiện có viên kẹo dâu được giấu bên dưới.

Cậu tiện tay lột ra ăn luôn.

Mãi cho đến bữa cơm chiều, Thích Ánh đã đọc xong sách chợt phát hiện vỏ kẹo màu hồng ở trong thùng rác.

Cô chạy nhanh tới bên giường, ôm gối nằm lên kiểm tra thử.

Trống rỗng.

Suýt nữa đã bị tức bật khóc rồi.

Ngày hôm sau Du Trạc muốn chui vào phòng cô trốn tiếp thì Thích Ánh không thêm mở cửa nữa.

Thứ hai, cô lẻ là vì sau khi tiết tự học buổi sáng kết thúc sẽ bắt đầu thi nên học sinh có phần ỉu rù hơn mọi khi. Thích Ánh cũng lo lắng đồ cả mồ hôi, lúc đến lớp, cô để ý có viên kẹo đang nằm trên bàn của mình.

Về mặt mấy bạn học xung quanh đều như mọi ngày.

Nhất định là anh đã đến lớp trước mọi người, đặt kẹo lên bàn của cô.

Viên kẹo này xoa dịu không ít căng thẳng trong cô, Thích Ánh cẩn thận đặt viên kẹo dâu vào trong hộp bút của mình, tiết tự học vừa kết thúc, cô liền ôm hộp bút đến phòng thi.

Số báo danh ở Hải Nhất được sắp xếp dựa theo thành tích và số thứ tự của từng cấp lớp, càng về cuối danh sách thi thành tích càng kém. Vì Thích Ánh là học sinh chuyển trường nên điểm số của cô bằng không, cô được xếp số báo danh cuối cùng toàn trường.

Phòng thi của cô nằm bên dãy phòng học cũ nhất ở phía bắc, tuần trước Nhạc Lê đã dẫn cô qua xem trước nên lúc này cô mới có thể thuận lợi tìm đến đúng nơi. Lúc vào phòng thi, bên trong chỉ có thừa thớt bốn năm người đang ngồi ra chiều chán nản, không hề có tinh thần thi cử chút nào.

Chỗ ngồi của Thích Ánh ở hàng cuối cùng gần thùng rác.

Cô tìm được chỗ của mình rồi ngồi xuống, sau khi cất hết hộp bút cùng giấy tờ thì lấy sách ngữ văn ra ôn lại.

Lục đục có vài ba người đến nữa.

Tất cả các học sinh yếu kém của trường đều tập trung ở phòng thi này, hờ một tí là nhảy nhót ồn ào, không hề giống đang đi thi chút nào.

Có nam sinh mang giày AJ's ngồi cách cô một lối đi giờ chân đã lên ghế cô, cười mím hỏi: “Ê, học sinh chuyển trường, tí nữa nhớ dựng thẳng bài thi lên để tôi chép trác nghiệm nha.”

Ghế của Thích Ánh bị tên đó đá trật qua một bên, cô phải đứng dậy chỉnh lại cho ngay ngắn.

Vừa mới ngồi xuống, tên kia lại đá tiếp một cước, “Ê, đừng có ngó lơ người ta chứ.”

Nữ sinh ngồi phía trước nhin không nổi nữa: “Cậu ấy là bạn học đặc biệt, không nghe được đâu, cậu la hét cái gì!”

Nam sinh kia bưng tỉnh đại ngộ: “À, à, ra là nhỏ cầm điếu kia hà.” Hắn ta lấy tờ giấy nháp bị vứt trong học bàn ra, ngoáy ngoáy vài chữ rồi truyền cho Thích Ánh: *Bạn học, tí nữa nhớ cho tôi chép bài đó nha.*

Thích Ánh liếc nhìn tờ giấy, mím môi lại, nghiêm túc lắc đầu với hắn ta.

Nam sinh kia bị cô từ chối liền bực bội nở nụ cười, đá tiếp vào ghế của cô: “Mẹ nó còn cố tỏ ra thanh cao nữa à.”

Ghế của Thích Ánh bị hắn ta đá ba lần, dù có tốt tính thế nào cũng không thể nhịn nổi nữa. Nhưng vì cô không nói được nên không thể nào mắng hắn ta, chỉ có thể tức tối đứng bật dậy, nhấc chân đá vào ghế hắn ta một cái.

Nhưng nam sinh kia không hề hấn gì, bị động tác của cô chọc cười: “Dám đá ông đây à?” Hắn vỗ vỗ bắp đùi của mình, “Lại đây, đá lên đây nè.”

Vừa dứt lời, lối đi nhỏ chợt có bóng người vọt tới, bay lên đá một cước vào đùi hắn, khiến hắn ngã nhào xuống đất.

Đá xong vẫn chưa thỏa mãn, người đó lại giẫm tiếp lên đầu gối của hắn.

Nam sinh kia la hét như heo bị chọc tiết, sợ hãi nhìn Quý Nhượng mặt không đổi sắc đứng bên trên, chân vẫn không ngừng đá lên người mình.

Hắn ta cảm giác như đầu gối sắp nát rồi, liên tục cầu xin tha thứ: “Nhượng ca, em sai rồi Nhượng ca, Nhượng ca...”

Thầy giám thị đi vào, hô to: “Làm gì vậy! Ổn định chỗ ngồi mau! Vào giờ thi rồi!”

Thích Ánh cũng bị Quý Nhượng bất thành linh xuất hiện dọa sợ, cô cảm nhận được ánh mắt tàn bạo của anh, run run kéo lấy góc áo của anh.

Quý Nhượng quay sang nhìn cô, lúc này mới thu hồi chân lại, đi tới giúp cô dựng ghế lên, sau đó trở về chỗ ngồi của mình. Thật ra chỗ ngồi của anh ở ngay phía trên cô.

Vừa nãy đang lười biếng đi tới cửa, chợt nhìn thấy cô nên mới không dám vào.

Hết bị cô bắt gặp đang đánh nhau, hút thuốc, bây giờ chuyện mình đứng nhất từ dưới đếm lên toàn trường cũng đã bị cô phát hiện ra.

Quý Nhượng đứng ở cửa nghỉ, mẹ nó cứ thẳng thắn bỏ thi cho xong, không thể để cô thấy mình xuất hiện ở phòng thi rác rưởi này được.

Kết quả lại nhìn thấy tên khốn kiếp kia bắt nạt cô.

Dáng vẻ tức tối của cô cũng thật ngoan quá đi mất.

Mà cũng ngốc thật, còn đá ghế của tên kia nữa.

Chuông vào thi vang lên, loa phát thanh bắt đầu phổ biến quy tắc trước khi thi, thầy giám thị đứng trên bục giảng tháo hồ sơ đựng đề thi ra, phát xuống dưới theo từng dãy, sau đó bàn trên truyền xuống bàn dưới.

Quý Nhượng nhận hai tờ đề thi cuối cùng, xoay người đưa một tờ cho Thích Ảnh.

Chợt để ý thấy trên bài thi của cô có một viên kẹo.

Là viên kẹo sáng sớm anh đã chạy đến lớp 2 đặt lên bàn của cô.

Đồ ngốc, sao không ăn đi?

Chẳng lẽ để tặng lại cho anh?

Anh có hơi buồn cười trong lòng.

Thích Ảnh nhận đề thi xong, ngọt ngào cười với anh, sau đó vui đầu bắt đầu làm bài, dùng cây bút cá voi màu xanh nhạt.

Anh quay người lại, móc cây bút cá voi màu hồng trong túi ra, tháo nắp bút, lần đầu tiên chăm chú tuân theo quy tắc mà viết tên của mình lên bài thi.

Lớp 9 khối mười một, Quý Nhượng.

Viết xong tên và lớp, anh cũng chẳng viết thêm chữ nào nữa.

Chết tiệt anh hoàn toàn không biết phải viết gì cả.

“Khán vận sơn hồng biến, tăng lâm tận nhiễm”, sau đó là cái gì? Anh chỉ biết có , sao lại còn gọi là nữa? Chẳng lẽ còn có , nữa à?

“Ngư chu xướng văn, hường cùng bành lĩ chi tân” là cái quái gì? Cái chữ phía sau đọc thế nào vậy?

Quên đi, xuống coi thử đề trắc nghiệm thế nào đã!

Đọc đoạn văn ngắn ở trên để chọn câu trả lời đúng.

Quý Nhượng:...

Thôi quên đi, chọn C hết!

Ngày xưa mỗi khi thi cử đều thấy thời gian trôi qua thật lâu thật nhàm chán, bây giờ khi đã chăm chú làm bài thế này mới thấy thời gian sao lại nhanh đến vậy. Anh còn chưa bắt đầu đụng đến phần nghị luận văn học thì thầy giám thị đã thông báo: Từ đây đến khi hết giờ làm bài còn hai mươi phút.

Ở phòng thi đếm ngược từ dưới lên của trường này, dù có canh gác thì cũng chẳng cần thiết, vì vậy thầy giám thị cứ thể thoải mái lấy báo ra ngồi đọc.

Khuất Đại Tráng ném tờ giấy vo tròn qua cho Lư Hải Dương, Lư Hải Dương còn tưởng là đáp án, hứng khởi mở ra xem, bên trong vẽ một cái mặt hoảng sợ, dưới đó viết: *Mày có thấy Nhượng ca không? Anh ấy đang nghiêm túc làm bài kìa? Có phải anh lên học bài sau lưng tụi mình không?*

Lư Hải Dương: *Làm gì có, chắc anh đang viết bài văn chữ giáo viên thôi.*

Sau hai mươi phút, tiếng chuông vang lên, buổi thi kết thúc, Quý Nhượng nhìn bài văn viết kín các ô vuông của mình, mỉm cười đầy hài lòng.

Khuất Đại Tráng chạy tới, tràn đầy hào hứng hỏi: “Nhượng ca, anh viết gì trong bài văn vậy?”

Quý Nhượng: “Ước mơ của tao.”

Lạc Băng mờ mịt xoay người lại: “Cái gì mà ước mơ của anh? Đề văn kì này không phải yêu cầu viết về ước mơ ngàn năm của Trung Quốc à?”

Quý Nhượng: “?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nhượng ca quả nhiên lên cả bọn học bài

Edit: Simi

Lão đại lạc đề mặt vô cảm ra khỏi phòng thi.

Những ngày thi sau đó, anh đều đến sớm, còn già vờ cầm sách ra vẻ chăm chú ôn bài. Chỉ là nếu môn thi kế tiếp là Số học thì anh lại cầm sách tiếng Anh, còn nếu thi tiếng Anh thì anh lại cầm sách Hóa.

Khuất Đại Tráng tỏ ra tường tận, trước khi phát đề thi anh căn bản cũng chẳng biết mình sắp thi cái gì.

Cậu ta than thở truyền giấy cho Lưu Hải Dương: *Lần này Nhượng ca thất bại thảm hại rồi, mà chính bản thân anh ấy còn không nhận ra nữa.*

Lưu Hải Dương: *Ngoại trừ đáp án, mẹ nó cầm máy truyền giấy cho tao trong giờ thi nữa.*

Sau khi kết thúc tất cả các môn thi, cuối cùng Quý Nhượng cũng hiểu rõ vì sao học sinh giỏi bình thường đều tỏ ra uể oải đến vậy. Chăm chú thì cử động là hao tổn tâm trí và sức lực quá độ, tuy anh chủ yếu cũng chẳng biết giải đề thế nào, mấy câu trắc nghiệm thì đều chọn C, nhưng mà...

Chỉ cần biết mới nhiều đó thôi cũng đã hao tổn tinh thần đến mức nào là được rồi.

Môn thi cuối cùng, anh nộp bài sớm trước khi hết giờ, Thích Ánh đang tập trung làm bài nên không phát hiện ra anh đã ra khỏi phòng thi từ lúc nào, thẳng đến khi chuông vang hết giờ, cô mới đứng bút ngẩng đầu dậy, phát hiện chỗ ngồi phía trước đã trống trơn.

Nộp bài thi xong, cô thu dọn hộp bút rồi cầm lấy đồ của mình ra ngoài, vừa ra tới cửa lớp đã nhìn thấy Quý Nhượng đang dựa lưng vào hành lang, thấy cô đi ra, anh đưa cho cô một chai nước.

Thích Ánh cúi đầu nhìn.

Sáu quả hạch đào [1].

[1] Tên một hãng sữa hạch đào, còn gọi là sữa óc chó của Trung Quốc.

Có tác dụng bồi bổ não.

Lão đại nghiêm túc nghĩ.

Hai người mỗi người một hộp vừa hút vừa trở về lớp.

Khuất Đại Tráng trầm mồi vẫn không thể giải thích nổi: “Học sinh giỏi vì hao hụt tinh thần mới cần bổ não, còn Nhượng ca hao hụt cái gì mà cũng phải bồi bổ?”

Không phải anh toàn chọn C à?

...

Trở về lớp, bạn học xung quanh đều tập trung dò đáp án với nhau, Nhạc Lê nhủ mầy lo lắng hỏi lớp phó học tập Hoàng Bắc Thông: “Kết quả cuối cùng của câu một môn số học thật sự bằng 1 hả?”

Hoàng Bắc Thông gật đầu.

Thành tích của cậu cao, đứng trong top 3 học sinh giỏi nhất trường, đáp án của cậu cơ bản đều là đáp án tiêu chuẩn của khối.

Nhạc Lê rên rỉ gục mặt xuống bàn.

Hoàng Bắc Thông an ủi cô ấy: “Chỉ sai một câu thôi mà, không sao đâu, cũng chẳng mất bao nhiêu điểm cả.”

Nhạc Lê: “Tớ chỉ chắc chắn được câu này thôi! Vậy mà còn làm sai nữa, hu hu...” Cô ấy nhìn thấy Thích Ánh đang cầm hộp Sáu quả hạch đào vào lớp liền nhanh chân cầm bàn nhấp mà mình vừa dùng để đối chiếu với đáp án chuẩn ở trên bàn cho cô xem.

Thích Ánh vừa uống sữa vừa xem, cô gật đầu, ý là: *Ừ đúng rồi! Chính là đáp án này nè!*

Nhạc Lê: *Hu hu hu, toàn thế giới này chỉ có mình tớ làm sai thôi.*

Kì thi tháng vừa kết thúc, các lớp lại lục tục đi học bình thường. Đến thứ sáu, thành tích các khối được công bố.

Tiết tự học buổi sáng vừa kết thúc, cả nhóm học sinh khối mười một chen chúc nhau trước bảng thông báo. Top 10 đứng đầu hầu như không thay đổi gì, người nên đứng ở vị trí nào thì đứng ở đó, Nhạc Lê cố chen lên trước, tìm thứ hạng giúp đám bạn đứng phía sau không chen vào nổi: “Quao, Hoàng Bắc Thông cậu đứng thứ hai nè, còn cao điểm hơn cả hồi thi cuối kì năm ngoái nữa! Vu Hòa cậu đứng hạng 103, sao lại rơi khỏi top 100 nữa rồi? Đề tớ tìm Ánh Ánh, Ánh Ánh... Trời ơi, Ánh Ánh cậu đứng hạng 27 lận kìa!”

Bởi vì tai bị thương tổn nên lúc thi nghe môn tiếng Anh cô đành phải bó tay, ngồi không cả ba mươi phút, không ngờ thiếu mất nhiều điểm như vậy mà cô vẫn có thể thi được hạng 27, vậy nếu cộng thêm ba mươi phút này thì có phải cô sẽ nằm trong top 10 luôn không?!

Nhạc Lê xếp hạng hơn ba trăm cảm nhận sâu sắc chỉ số thông minh của mình bị mọi người chèn ép thê thảm.

Lớp 9, Quý Nhượng mặt bình bình hỏi Khuất Đại Tráng: “Xem thành tích ở đâu?”

Khuất Đại Tráng suýt tí nữa té khỏi ghế.

Lão đại không hề học một chữ nào từ lúc nhập học tới giờ bắt đầu quan tâm đến thành tích của mình rồi?

Nhưng dù có quan tâm hay không quan tâm thì thành tích của anh vẫn luôn là hạng nhất từ dưới đếm lên thôi.

Lưu Hải Dương dùng nhãn thần ra hiệu cho cậu ta đừng nói linh tinh. Tốt xấu gì lần này lão đại còn viết được một bài văn về <Ước mơ của tôi>, dù có lạc đề thì cũng phải được một hai điểm để an ủi chứ!?

Cả đám dẫn lão đại xuống bảng thông báo coi thành tích.

Khuất Đại Tráng dò từ hàng cuối cùng của bảng thành tích.

Hạng nhất từ dưới lên, Khuất Bằng.

Hạng hai từ dưới lên, Lưu Hải Dương.

Hạng ba từ dưới lên, Quý Nhượng.

Khuất Đại Tráng: “?”

Nhượng ca quả nhiên lên cả bọn học bài!

Từ hạng nhất từ dưới lên trở thành hạng ba từ dưới lên!

Lúc Quý Nhượng nhìn thấy vị trí tên mình, đuôi lông mày ản ản run lên, anh dò từ hàng dưới cùng lên trên, trong lòng lặng lẽ cầu mong, tên của đồ ngốc đừng ở thứ hạng cao quá.

Khi đó cô tập trung làm bài như vậy, nếu như kết quả thi quá cao thì đau lòng anh chết mất.

Đầu rồi, đầu rồi, mẹ nó sao lại nhiều tên như vậy.

Rốt cuộc là cô ở đâu?!

Dò lên trên một hồi lâu, cuối cùng anh cũng nhìn thấy tên của cô ở cột thứ hạng đầu tiên.

Đứng hạng 27 toàn trường.

Quý Nhượng:!

Chết tiệt, sao cô không nghe được mà có thể thi điểm cao đến vậy?

Làm sao bây giờ? Cô sẽ xuống xem bảng thành tích này sao? Cô có để ý thấy tên của mình ở dưới cùng không?

Lão đại như bị kích động vì điểm số thi cử.

Khuất Đại Tráng không phải kẻ biết nhìn sắc mặt hoặc nghe giọng nói lên tiếng: “Quào, Nhượng ca, tiểu tiên nữ của anh thi tốt lắm nè, không ngờ điểm thi của cô ấy lại cao dữ vậy luôn á. Sớm biết vậy em đã chép bài trắc nghiệm của cô ấy rồi.”

Bị ánh mắt hung tợn của Quý Nhượng cảnh cáo, cậu ta liền im bặt.

Lúc trở về lớp thi chuông vào học đã vang được năm phút rồi. Giáo viên dạy văn đang cho lớp trưởng phát bài thi, nhìn thấy đám Quý Nhượng từ cửa sau chạy vào, nếu là ngày thường cô sẽ la rầy vài câu, nhưng hôm nay cô lại kì lạ cười híp cả mắt, đứng trên bục giảng nói: “Kì thi lần này, cô muốn dành lời khen cho bạn học Quý Nhượng.”

Các học sinh khác: “?”

Đứng hạng ba từ dưới đếm lên toàn trường thi có gì để khen ngợi?

Giáo viên dạy văn: “Các em, cô đã luôn dặn dò các em rằng, học tập quan trọng nhất là gì? Đó chính là thái độ! Thành tích dù có tốt đến mấy mà thái độ không đúng đắn thì cũng không được! Ngược lại, thành tích dù kém, nhưng chỉ cần thái độ học tập đoàn chính thì nhất định sẽ có ngày các em thu hoạch được thành công! Cũng giống như trong kì thi lần này, bạn học Quý Nhượng đã hết sức chuyên chú hoàn thành bài thi ngữ văn, viết được hơn tám trăm chữ! Khụ, khụ, tuy là lạc đề nhưng với tinh thần nghiêm túc thế này, còn đáng giá hơn điểm số cả ngàn lần!”

Quý Nhượng: “...”

Rốt cuộc là cô đang khen hay đang phê bình em vậy?

Giáo viên dạy văn: “Sau khi các em nhận được bài thi của mình rồi thì nhớ xem thử coi mình bị trừ điểm ở đâu đấy.”

Quý Nhượng nhận được bài thi của mình: Toàn bộ đều bị gạch bỏ.

Ok, fine.

Lần đầu tiên Quý Nhượng thử lắng nghe giáo viên giảng bài.

Giáo viên dạy văn bắt đầu từ câu đầu tiên.

Thì ra câu điền vào chỗ trống ở câu thơ này bắt buộc phải phân tích, chỉ cần đã đọc qua sách là có thể giải ra. là có thật, còn là sai.

Trước mỗi câu hỏi đều có một đoạn văn mà anh không hiểu, thì ra phải chú tâm đọc các chú thích trong sách ngữ văn mới có thể giải hết mấy câu trắc nghiệm trong đề.

Ra là đơn giản như vậy.

Lão đại chăm chú nghe giảng cả một tiết ngữ văn đột nhiên cảm thấy thì ra mình cũng có thiên phú học tập thế này.

Một lần nữa anh bắt đầu góp nhặt được chút lòng tin.

Tiết thứ hai là môn số học.

Như thường lệ là phát bài thi trước tiên. Thành tích số học tổng thể của lớp 9 rất kém, sắc mặt thầy số học không tốt lắm, ngay cả một câu thừa thái cũng không có, vừa phát bài thi xong là bắt đầu giải đề ngay.

Quý Nhượng nỗ lực lắng nghe.

Sau năm phút anh liền bại trận.

Chết tiệt thật, tại sao ngay cả một chữ anh cũng không hiểu thế này.

Vất vả lắm mới dâng lên chút nhiệt huyết với việc học, vậy mà cứ thế đã bị môn số học vô tình bóp chết từ trong trứng nước rồi.

Cả ngày hôm đó lão đại sầu não vô cùng.

Sau khi tan học anh cũng chẳng muốn đi chơi game với tụi Khuất Đại Trắng, cầm balo ìu xiu đi về. Vừa ra tới hành lang liền nhìn thấy Thích Ánh đeo balo chạy tới chỗ anh.

Chết rồi, có khi nào cô tới hỏi anh điểm thi tháng không?!

Anh sợ lắm, sợ vô cùng.

Quý Nhượng quay đầu bỏ chạy, gần như hai ba bước nhảy xuống khỏi mấy bậc thang liền, nhanh như chớp không thấy hình bóng đâu.

Thích Ánh?

Ờ ơ sao tướng quân lại bắt đầu trốn tránh cô rồi.

Lần này anh có đưa một viên kẹo dỗ cô, cô cũng sẽ không tha thứ cho anh đâu!

Nhất định phải hai viên mới được!

Thích Ánh rầu rĩ về nhà. Du Trình biết hôm nay bọn họ phát điểm thi nên cô vừa vào nhà là ông hỏi ngay, Thích Ánh đưa phiếu điểm qua cho ông, cô đứng hạng 27 cả khối, trong lớp đứng hạng 7, Du Trình vừa nhìn thấy thành tích này thì ngay lập tức cả khuôn mặt đều rạn rở.

Ánh Ánh nhà bọn họ dù không nghe được cũng lợi hại hơn những người khác rất nhiều!

Ngô Anh Hoa lo lắng: “Không biết cái thằng nhóc thúi kia thi thế nào nữa, mới vừa rồi còn gọi điện nói không về ăn tối, cá chắc là do thi không được nên chẳng còn mặt mũi để về nhà đây mà!”

Chín giờ Du Trạc mới về.

Ngô Anh Hoa ngồi trên ghế sofa xem tivi, chờ cậu vào nhà liền hỏi: “Thi sao rồi? Đưa phiếu điểm đây mẹ coi thử.”

Du Trạc cực kì hào phóng đưa phiếu điểm qua.

Hạng hơn ba trăm toàn khối, trong lớp thì đứng từ hạng ba mươi trở xuống.

Ngô Anh Hoa tức giận nhéo tai cậu: “Con còn mặt mũi để cười với mẹ à? Biết chị của con thi bao nhiêu không?”

Du Trạc la oai oái dậm chân cố gắng thoát khỏi bàn tay của bà, chạy tới tủ lạnh lục đồ ăn vặt.

Ngô Anh Hoa cầm phiếu điểm đọc lại một lần nữa, sau đó lục tìm bài thi trong balo của cậu. Bà không học cao lắm nên có xem mấy môn khác cũng chẳng thể nào hiểu nổi, môn duy nhất có thể hiểu chỉ có mình ngữ văn.

Mà điểm thi môn văn của Du Trạc cũng không lý tưởng lắm.

Ngô Anh Hoa đọc một hồi lâu, quả thật cũng bị đáp án của cậu chọc cho vừa tức vừa buồn cười.

“Lão Du, anh mau ra xem con trai anh làm bài thế nào nè. Giáo viên người ta muốn nó đặt câu cho ‘Tôi như cây đại thụ ôm lấy vầng thái dương, tôi như con gió mát ôm lấy hương hoa thơm’, anh đoán thử xem nó viết gì?”

Du Trình đang đánh răng, miệng đầy bọt ló đầu ra.

“Nó viết gì?”

“Nó như con thiêu thân ôm lấy bóng đèn.”

Du Trình: “Phụt...”

Ngô Anh Hoa kéo Du Trạc đang uống coca tới ngồi xuống sofa, chỉ mục quảng cáo trên TV đang tuyển sinh cho chương trình: “Con chăm chỉ học hành chút đi, học theo cô mình tính này nè. Người ta cũng chỉ mới tốt nghiệp sơ trung thôi, con nghe thử người ta đặt câu thế nào! Cái gì mà ánh trắng sáng rực, tuyết trắng, mặt trời, dù có thổi phồng cũng không hề lặp lại ý nhé!”

Du Trạc: “Toàn là sắp đặt trước không! Mấy chương trình này hầu hết đều tra baidu trước rồi! Nếu đi thi mà được tra baidu thì con cũng đã tra rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Trạc trong thanh liêm chứ không phải trong nghĩa gian ác mê hoặc lòng người

Edit: Simi

Cuối tuần, Du Trình dẫn Thích Ánh tới bệnh viện thành phố để điều trị như thường lệ. Du Trạc không muốn ở nhà nghe Ngô Anh Hoa lải nhải nên cũng tò tò đi theo.

Bệnh viện bất luận lúc nào cũng đông người, lúc cả ba đến nơi vẫn còn hai bệnh nhân đang chờ khám, bác sĩ dặn bọn họ ngồi chờ bên ngoài.

Sáng sớm Du Trình muốn để hai đứa nhỏ ngủ thêm một lúc cho thẳng giấc nên kêu dậy trễ, cũng không kịp ăn sáng đã chạy đến đây, lúc đầu định khi nào khám xong sẽ đi ăn nhưng

bây giờ không biết phải đợi đến bao giờ nữa, ông đành bảo Du Trạc ngồi đây với Thích Ánh, còn mình thì xuống lầu mua đồ ăn sáng.

Đẩy ghế ngoài hành lang chỉ còn một chỗ trống, Du Trạc dẫn Thích Ánh tới rồi kêu cô ngồi xuống, còn mình thì đứng bên cạnh dựa lưng vào tường chơi game.

Đang chém giết nhau trong tình thế nguy cấp, bỗng có nhóm người ồn ào tiến vào khu hành lang, phía trước là bác sĩ y tá vây quanh cáng cứu thương, có một người đàn ông trung niên ôm đầu đầy máu nằm trên băng ca, đuổi theo phía sau là một bà mẹ già yếu, một người thanh niên và trẻ con, nguyên đoạn đường gào khóc cầu mong ông trời phù hộ.

Tiếng ồn quá lớn, ngay cả Du Trạc đang tập trung chơi game cũng bị phân tâm, tò mò nhìn qua.

Sau đó nhìn thấy một dáng người quen thuộc đi sau cùng đoàn người kia.

Người đó mặc bộ tây trang màu trắng sọc đen, tóc ngắn môi đỏ mọng, chân mang giày cao gót, vừa cao sang lại lạnh lùng, không hề hợp với khung cảnh bệnh viện chút nào.

Bên cạnh cô ấy có một nữ trợ lý vừa đi vừa báo cáo gì đó, vẻ mặt cô ấy vẫn giữ nguyên sự nghiêm túc, chỉ thỉnh thoảng gật đầu ra chiều đang lắng nghe, giày cao gót giẫm xuống nền đất, cộp, cộp, cộp, lạnh nhạt mà uyển chuyển.

Đoàn người rất nhanh đi ngang qua chỗ cậu, biến mất sau góc cửa.

Thích Ánh ngoan ngoãn ngồi trên ghế cũng nghiêng đầu nhìn theo, Du Trạc ngạc nhiên nói: “Ồ, đây không phải là cái cô... cô...” Chợt nhớ tới chuyện mình vì người này mới bị hiểu lầm là lén gửi thư tình cho Quý Nhượng nên đành nuốt lời định nói vào bụng lại.

Rất nhanh sau đó, Du Trạc trở về, trên tay còn cầm theo bánh bao, bánh quẩy và sữa đậu nành, vì ngại mùi đồ ăn ảnh hưởng đến mọi người xung quanh nên bảo Du Trạc và Thích Ánh lên sân thượng ăn.

Trời đã vào thu, con gió buổi sáng mang theo hương mát lạnh, ba người ngồi xuống ghế dài, Du Trạc thúc giục cả hai ăn nhanh lên, không thì đồ ăn bị nguội mất.

Du Trạc cắn một miếng bánh bao rồi hút một hộp sữa đậu nành, nhàm chán nhìn đông ngó tây, vừa nghiêng đầu nhìn sang chỗ rẽ của bậc đài gần đó, bỗng cậu để ý có một bóng lưng cao gầy đang gọi điện thoại.

Thật ra lúc đầu cậu cũng không biết cô ấy đang nói gì, sau đó có lẽ đang tranh cãi với người ở đầu dây bên kia nên thanh âm lớn dần, từng tiếng đứt quãng theo gió bay vào tai cậu.

“Chuyện của công ty... Không đến phiên mấy người khoa tay múa chân...”

“Tôi không có đụng vào ông ta! Mà nếu đánh ông ta thì sao, cái hạng mục ở Thành Bắc kia bị ông ta ăn hết bao nhiêu rồi...”

“Đừng có nhắc đến mẹ tôi, mẹ tôi chết lâu rồi!”

Câu cuối cùng đó tựa hồ như được hét lớn.

Cô ấy hét xong liền cúp điện thoại, hùng hổ xoay người quay vào trong.

Đi được nửa đường mới nhận ra ghế dài bên này có ba người đang ngồi ăn sáng. Du Trạc tự giác được nghe trộm người khác gọi điện thoại không phải chuyện về vang gì, nhưng ông không hề cổ ý! Ông xấu hổ cúi đầu nói với Du Trạc: “Ăn nhanh lên!”

Nét lạnh băng cùng phần nộ trên mặt Quý Thiên như đám sương đang dần tan trước ánh mặt trời, trong nháy mắt liền biến mất.

Cô ấy gượng cười, đuôi lông mày dài mảnh, xinh đẹp lại không hề đánh mất phong độ, chân mang giày cao gót đi tới: “Là cậu à, nhóc.”

Sực chút nữa là Du Trạc bị miếng bánh bao làm nghẹn chết.

Vội vàng húp hai ngụm sữa đậu nành, cậu không được tự nhiên gật đầu.

Du Trạc tò mò nhìn cậu: “Cả hai quen nhau à?”

Quý Thiên gật đầu: “Em trai của tôi học cùng trường với cả hai em ấy.”

Du Trạc hiểu ra: “À à, chào cô, chào cô.”

Quý Thiên cười đáp lại, nhìn sang Du Trạc: “Lần trước cảm ơn cậu đã giúp.”

Du Trạc có hơi bối rối: “Không cần khách sáo, chỉ là... tiện tay thôi.”

Quý Thiên bật cười, cô ấy đã chinh chiến trên thương trường nhiều năm, lúc đối nhân xử thế đều có phương thức của riêng mình, dù lúc này đang mặc tây trang lạnh lẽo cô độc thì khi đối mặt với Du Trạc, cả hai vẫn có thể tỏ ra thân thiết ôn hòa với nhau.

Cô ấy nhìn sang Thích Ánh vẫn đang an tĩnh uống sữa đậu nành, cười hỏi Du Trạc: “Đây là em gái cậu à?”

Du Trạc nói: “Chị của tôi.” Cậu sợ Quý Thiên hiểu lầm Thích Ánh không lễ phép, lại giải thích thêm: “Chị của tôi không nói, không nghe được.”

Ánh mắt Quý Thiên sượt qua vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó khôi phục lại bình thường, nhìn về phía Du Trạc: “Chú dẫn em ấy tới đây khám bệnh à?”

Du Trạc gật đầu.

Nụ cười của Quý Thiên ân cần hơn: “Chúc em gái nhỏ nhanh chóng bình phục nhé. Chị còn việc phải làm nên đi trước đây.”

Cô ấy vẫy vẫy tay, Thích Ánh hơi ngại ngừng cười với cô ấy một cái.

Trong lòng Quý Thiên thầm nghĩ, cô gái nhỏ này lúc cười lên thật dễ thương, mềm mại, muốn ôm quá đi.

Chờ Quý Thiên xuống lầu rồi, Du Trạc mới nói với Du Trạc: “Phụ huynh học sinh trường con cũng tốt quá ha, tuy nhà giàu nhưng mà cũng lịch sự lễ phép ghê, không giống mấy kẻ mới có chút tiền đã ra vẻ ta đây. Em trai của cô gái đó chắc cũng không tồi đâu nhì.”

Du Trạc: “...”

Tốt nhất cậu không nên cho ba của mình biết rõ em trai của cô ấy là ai thì hơn.

Ba người ăn xong bữa sáng liền quay vào hành lang, đúng lúc có bệnh nhân vừa ra khỏi phòng khám, bác sĩ chủ trị họ Phùng mỉm cười vẫy tay với Thích Ánh: “Ánh Ánh, đến lượt con rồi, mau vào đi.”

Từ lần trước đến khám với bác sĩ chuyên gia, bác sĩ Phùng cũng đã nói chuyện với bác sĩ chuyên gia hai lần, cùng bàn với nhau để thay đổi phương pháp điều trị cho Thích Ánh sao cho phù hợp hơn. Từ những lần tái khám thường lệ, ông phát hiện ra cô đã có chút cảm giác với những âm thanh có mức decibel cao.

Bác sĩ Phùng viết toa thuốc mới rồi đưa cho Du Trình, cười nói: “Tình trạng của cô bé đã cải thiện tốt hơn nhiều so với dự tính của chúng tôi, hồi trước còn tương ít nhất phải bốn năm tháng nữa, nhưng dựa theo tình huống hiện tại thì chắc khoảng một hai tháng nữa thôi là cô bé có thể nghe được những âm thanh ở mức decibel bình thường rồi.”

Du Trình vui mừng không kiềm chế nổi, nắm lấy tay bác sĩ liên tục nói cảm ơn, Du Trạc đứng bên cạnh nhắc lại mấy lời bác sĩ vừa nói cho Thích Ánh, hỏi cô: “Chị, chị sắp có thể nghe lại được rồi, bây giờ đang vui lắm đúng không?”

Thích Ánh gật đầu, trả lời: “Nghe giảng cũng thuận tiện hơn rất nhiều.”

Bây giờ mỗi khi tan tiết, cô đều phải dựa vào bạn học để hỏi về những chỗ khó trong sách, nhờ họ giải đáp các vấn đề mà mình chưa hiểu, Thích Ánh cảm thấy mình đã làm phiền bạn họ nhiều quá rồi.

Nếu như có thể nghe thì sẽ tiện hơn.

Có thể nói chuyện với bạn bè mà không cần họ phải mất thời gian để viết thành lời, còn có thể...

Còn có thể nghe thấy giọng của tướng quân.

Không biết có giống như trước kia hay không, giọng nói mang theo sự trầm thấp khàn khàn vì luyện binh quanh năm?

Đến lúc gọi tên cô, hai chữ “Ánh Ánh” cũng như bao lần đất cát, không hề có nửa phần mềm mại.

Nhưng vẫn êm tai vô cùng.

Khắc sâu mãi mãi trong trái tim cô.

...

Du Trình cầm toa khám đi lấy thuốc, dẫn Du Trạc dẫn Thích Ánh đi chậm thôi. Hai người họ không muốn phải chen lấn trong thang máy nên đi cầu thang bộ xuống. Thích Ánh lấy điện thoại ra nhắn với Nhạc Lê, chia sẻ tin tốt mình sẽ rất nhanh có thể nghe lại cho cô ấy, đột nhiên ở hành lang phía sau nhốn nháo xuất hiện một nhóm người.

Du Trạc vội vàng kéo Thích Ánh tránh sang một bên, đám người kia vừa chạy vừa hô: “Nhanh lên! Cô ta đi thang máy sắp đến giữa tầng rồi, mau chạy tới bãi đậu xe chặn cô ta lại!”

Du Trạc nhú mày.

Cậu nhận ra những người này, là người nhà bệnh nhân đã đập đầu xuống đất gào khóc phía trước Quý Thiên trong hành lang.

Vậy người mà bọn họ muốn chặn đường không biết có phải là Quý Thiên hay không?

Mãi đi xuống tầng một, tìm được Du Trình đang lấy thuốc ở chỗ phát rồi, Du Trạc vẫn còn nhú mày.

Lấy thuốc xong, Du Trình liền dẫn bọn họ xuống bãi đậu xe, chuẩn bị lái xe về nhà. Xe của bọn họ đậu gần chỗ lối ra, lúc lên xe, Du Trạc còn liếc nhìn ra phía sau vài lần.

Thấy mấy bóng người thấp thoáng gần đó, đang như có như không tranh cãi với nhau.

Du Trình ngồi vào ghế lái, gọi cậu: “Lên xe đi.”

Du Trạc bỏ điện thoại vào túi quần, “Ba, con chợt nhớ mình có hẹn bạn học ở gần đây, đúng lúc phải chạy qua gặp cậu ta, không về với ba được rồi.”

Nói xong không đợi Du Trình lên tiếng đã quay đầu bỏ đi.

Du Trình gọi hai tiếng, nhưng mà vì đã quen cuối tuần cậu lang thang ở bên ngoài nên chỉ mắng cậu vài câu thẳng thót con rồi cho xe chạy về nhà.

Ở đầu bên kia, Du Trạc chạy đến chỗ đám người đang tranh cãi với nhau.

Cậu cũng không hiểu tại sao mình lại phải đề tâm đến mấy chuyện không liên quan gì tới mình này, tính ra cậu với Quý Thiên cũng chỉ gặp nhau có ba lần, không hề có giao tình gì, đã vậy có khi người ta cũng không cần cậu giúp nữa.

Nhưng mà cậu vẫn luôn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó, nếu lơ đi thì không tốt lắm.

Dù sao Quý Nhượng cũng từng giúp chị của cậu mà.

Vậy thì cậu giúp chị của Quý Nhượng một lần, coi như đáp lại ân tình.

Lúc cậu chạy tới gần mới thấy đúng là đám người kia đang bao vây Quý Thiên.

Hôm nay cô chạy chiếc Ferrari màu đỏ, chìa khóa xe đang cầm trên tay nhưng không mở cửa xe được. Bởi vì có gã đàn ông trung niên đang chắn trước cửa, không cho phép cô lên xe.

Mấy người khác cả nam lẫn nữ vây quanh cô ấy, lớn tiếng nói gì đó.

Gặp tình huống như vậy, Quý Thiên vẫn rất tỉnh táo, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, cười lạnh hỏi: “Muốn tôi báo cảnh sát phải không?”

Gã thanh niên cầm đầu chỉ tay vào mũi cô mắng: “Cô đánh người còn báo cảnh sát à? Báo đi, xem cảnh sát đến bắt ai!”

Quý Thiên bộp một phát vung mạnh tay đánh vào tay gã ta khiến gã phải rút tay lại: “Anh nên tôn trọng tôi chút đi! Không biết con rệp ở cống ngầm nào dám chui lên đứng trước mặt tôi còn chỉ trỏ này nọ.”

Gã thanh niên giận dữ, con nhò này còn nhỏ tuổi hơn cả mình mà dám kiêu căng làm càng trước mặt các dì các bác của mình như thế, nhưng gã đã cam đoan sẽ lật mặt nó trước mặt các trưởng bối rồi, nhất định phải giúp họ đòi được tiền bồi thường.

Huống chi dựa theo bối phận mà nói, con nhò này còn phải tôn kính gọi mình một tiếng cậu họ nữa.

Gã đưa tay đẩy Quý Thiên, bắt đầu mở miệng mắng chửi.

Hôm nay Quý Thiên mang đôi giày cao gót cao bảy tấc, bị gã đẩy đột ngột nên nhất thời không đứng vững, chân loạn choạng hơi lù lại mấy bước.

Cô nghiêng người, cố gắng với lấy thứ gì đó để ổn định cơ thể nhưng dù có làm gì cũng phí công, đành chuẩn bị tinh thần ngã xuống đất.

Kết quả lại ngã vào một lồng ngực không tính là rộng lớn lắm.

Du Trạc hầu như phải chạy thật nhanh mới có thể tiếp được cô.

Cũng may mặc dù cơ thể cậu không rắn chắc nhưng được cái cao ráo, lúc ôm lấy Quý Thiên cũng không theo quán tính khiến cả hai bị ngã.

Quý Thiên thấy rõ là cậu, chột ngây người ra.

Du Trạc đồ cô đứng vững mới xoay người đá gã thanh niên đã động tay kia một cước: “Mẹ nó cho mày đẩy người ta nè!”

Một cước kia xém nữa đá gã ta quỵ xuống đất. Mấy người xung quanh nhìn hai bên xung đột với nhau nhưng không ngờ lại động tay động chân thật sự, mắt thấy thiếu niên không biết từ đâu xuất hiện này đến đây gây rối, lập tức cả đám không cam lòng yếu thế mà vây xung quanh.

Một người trong số đó giận dữ nói: “Mày là ai?”

Du Trạc: “Ông đây là cha mấy người đó!”

Hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn. Nhưng sức chiến đấu của mấy ông chú bà dì sức yếu cộng thêm gã thanh niên trực tiếp ăn trọn cú đá của Du Trạc sao có thể chống lại đối thủ là một thiếu niên đang tuổi ăn tuổi lớn như cậu?

Chưa tới hai lượt cậu đã hạ gục được đám người này.

Thật ra cậu còn chưa kịp động tay động chân, đám người này không rành đánh nhau nhưng lại rất am hiểu giả vờ khóc lóc om sòm, còn chưa đụng tới cậu đã nằm thẳng xuống đất, bắt đầu dấm ngực giã chân kêu la.

Rất nhanh chỉ còn Du Trạc và Quý Thiên là đứng thẳng.

Xung quanh nằm gục cả một nhóm người.

Bảo vệ bệnh viện vội vàng chạy tới, xem xét tình huống xong, không chút nghi ngại gọi cảnh sát.

Chỉ vài phút sau cảnh sát đã tới, bác sĩ cũng nhanh chóng có mặt, phát hiện đám người này nằm dưới đất gào thét thì to nhưng lại không hề bị thương, toàn bộ bị áp giải lên xe cảnh sát về đồn.

Trong xe, Du trạc và Quý Thiên ngồi đối mặt nhau.

Quý Thiên có chút không nói nên lời, vừa buồn cười lại vừa cảm động, còn có chút kinh ngạc với cái nhìn không giống lúc trước nữa.

Ánh mắt dường như đang nói: *Không ngờ nhóc cũng đánh nhau lợi hại ghê.*

Du Trạc: “...”

Đến đồn cảnh sát, cả đám người bị áp giải vào phòng phỏng vấn. Từng người đứng ngay ngắn, khai báo đầu đuôi câu chuyện.

Mấy ông bác bà dì kia bắt đầu gào hét.

Cảnh sát bị tiếng rên la làm cho đau đầu, vỗ bàn nói: “Im hết cho tôi! Một người gào, hai người gào, đang thi xem ai gào to hơn phải không!” Anh ta quay đầu nhìn một vòng, cảm thấy thiếu niên đẹp trai ở trong góc vẫn dễ nói chuyện hơn, chỉ tay nói: “Cậu qua đây.”

Du Trạc ngẩng đầu, mím mím môi, ánh mắt vô cùng thành khẩn lẫn nghiêm túc: “Chú cảnh sát, con tên là Du Trạc. Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, là Trạc trong thanh liêm chứ không phải trong nghĩa gian ác mê hoặc lòng người. Các bạn của con thường hay gọi con là Bạch Liên, bởi vì nhân phẩm của con giống với đóa hoa sen, vô cùng cao thượng. Con là đứa trẻ ngoan, chưa từng đánh nhau với ai bao giờ.”

Mấy người khác: “?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Phim kinh dị vườn trường đáng sợ

Edit: Simi

Về mặt nghiêm túc của Du Trạc y như miếng dán bảo vệ dưới đáy cầu vượt.

Tướng mạo cậu tuấn tú, không giống với vẻ ngoại điển trai mà hoang dã của Quý Nhượng, lúc không nói mấy lời thô tục hoặc đánh nhau thì rất giống một đứa trẻ ngoan.

Hơn nữa hiện giờ cậu vẫn là trẻ vị thành niên, trong túi còn đang nhét thẻ học sinh mà sáng sớm đã quên bỏ ở nhà trước khi ra khỏi cửa.

Nhất Trung Hải Thành, ồ, trường cao trung trọng điểm.

Nhìn sang đám nam nữ già trẻ đang khóc rống la lối bát nháo kia, cảnh sát không khỏi càng thiên về phía lời nói của Du Trạc hơn. Nhưng tin thì tin, mọi việc vẫn cần có chứng cứ, anh ta hỏi Du Trạc và Quý Thiên trước, sau đó để họ ngồi bên cạnh nghỉ ngơi rồi quay sang thẩm vấn những người khác.

Mấy kẻ bên kia bắt đầu gào khóc, một hồi thì nói Du Trạc đánh người, một hồi lại nói Quý Thiên đánh người, bảy mồm tám miệng chen nhau nói, quả thật nghe rồi não muốn chết.

Quý Thiên ngồi trên ghế chống tay lên trán, lắng nghe xong liền phụt một tiếng bật cười.

Lúc đầu Du Trạc vẫn còn đang kiềm nén lại, cố gắng duy trì vẻ bạch liên hoa của mình, chợt nghe cô cười thành tiếng cũng không nhịn được, cười khuấy chửi thề: “Bọn này ngu thật.”

Quý Thiên ghé sát cậu hơn, hạ giọng nói: “Nhóc, già vờ tốt lắm”

Du Trạc hơi ngượng ngùng: “Tình thế ép buộc thôi.”

Quý Thiên cười đến nỗi không nói được gì, dù vậy vẫn ung dung quan sát cậu nửa ngày, hỏi nhỏ: “Sao cậu lại giúp tôi? Vì Quý Nhượng à?”

Du Trạc cảm thấy mấy lời này cũng không sai lắm, gật đầu.

Nụ cười của Quý Thiên càng sâu hơn, ra vẻ “Tôi hiểu” rồi vỗ vỗ đầu cậu, “Ngao lắm”

Du Trạc: “?”

Không phải, sao cậu cảm giác có gì đó sai sai thế này?

Thẩm vấn xong tất cả mọi người, gã thanh niên bị Du Trạc đập còng oan ức vén áo lên cho cảnh sát xem: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi thật sự không có lừa anh, anh xem đi, nhìn đi, nó đá tôi bầm đen luôn rồi nè.”

Du Trạc đứng bên cạnh lớn tiếng nói: “Do anh ra tay trước! Dám sờ ngực chị của tôi!”

Quý Thiên: “?”

Gã thanh niên kia lên giọng thề thốt: “Ai sờ ngực cô ta? Đừng có vu oan cho tao!”

Mắt thấy lại sắp xảy ra cãi nhau, cảnh sát nghiêm khắc đập bàn: “Tất cả im miệng lại cho tôi! Bộ coi đây là chợ cá hả mà nhao nhao ầm ĩ vậy? Bãi đậu xe có camera, muốn biết chuyện gì xảy ra thì đợi có chứng cứ rồi nói!”

Đám người kia liền thay đổi sắc mặt, hai mắt nhìn nhau, chột dạ cúi thấp đầu, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Chưa tới mấy phút, có đồng chí cảnh sát mang ổ nhớ camera ở bãi đậu xe bệnh viện tới.

Hình ảnh 360 độ không góc chết quay lại cảnh đám nam nữ già trẻ này đi thẳng từ cửa ra vào đến chỗ đậu xe của Quý Thiên, bao vây cô rồi đẩy đẩy nhón nháo hiện lên rõ ràng, trong video quả nhiên là gã thanh niên ra tay trước, Du Trạc mới nhào tới đập gã một cái.

Cảnh sát ở bên cạnh lớn tiếng nói: “Bây giờ vẫn mở to mắt nói loạn à? Rốt cuộc là ai ra tay trước? Há?”

Du Trạc phụ họa theo: “Đúng vậy!”

Cảnh sát trừng mắt liếc mắt sang cậu: “Tên nhóc này, cậu cũng im lặng cho tôi!” Anh ta chỉ vào Du Trạc trong video đang bay lên đập người ta: “Nhìn thân thủ thế này chắc đã tham gia đánh nhau không ít hả? Còn gân bunn mà chẳng hỏi tanh mùi bunn? Thanh liêm là để cậu dùng như thế à?”

Du Trạc: “...”

Có video rồi, ai đúng ai sai là biết ngay lập tức, Hai bên không bị thương, hơn nữa Quý Thiên cũng không muốn dây dưa với đám người này, bọn họ lại là kẻ động thủ trước cũng sợ phải gánh trách nhiệm nên khi được cảnh sát đề ra hướng hòa giải, cả hai bên đã quyết định giải quyết riêng.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Quý Thiên và Du Trạc đi phía trước, đám người kia đi theo sau lưng, ở trước cửa ra vào của đồn cảnh sát còn thành thành thật thật, vừa ra khỏi phạm vi liền nhanh chân xông lên vây quanh hai người họ ở chỗ đón xe.

Có một bà trung niên về mặt chanh chua chỉ tay vào Quý Thiên: “Con nhỏ có lương tâm bị chó ăn kia! Mấy đối xử với tui tao như vậy, bộ không sợ... mẹ mày thất vọng à?”

Quý Thiên giờ tay bắt taxi, quay đầu mỉm cười lạnh nhạt với bà ta: “Vậy bà đi cáo trạng với mẹ tôi đi.”

Thẳng đến khi Quý Thiên và Du Trạc lên xe rồi, bà ta mới nhận ra Quý Thiên đang trù ềo mình, tức giận mắng chửi rồi lại giậm chân.

Bên trong xe, tài xế hỏi: “Hai người đi đâu?”

Quý Thiên cười hỏi Du Trạc: “Nhóc, nhà cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về trước.”

Không gian trong xe nhỏ, cậu có thể ngửi được hương nước hoa ngát trên người Quý Thiên, không được tự nhiên ngồi nhích ra gần cửa sổ mấy phân, chỉ tay về phía trước: “Tôi xuống quảng trường bên kia là được rồi, tôi có hẹn với bạn ở đó.”

Quý Thiên gật đầu nói với tài xế.

Sau đó lại báo địa chỉ của bệnh viện. Cô còn phải quay về đó lấy xe.

Xong xuôi mọi chuyện, cô dựa đầu lên ghế, hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, xoa xoa trán mình.

Chưa tới một phút sau, điện thoại liền vang lên, bên trong xe yên tĩnh, Du Trạc có thể nghe được giọng nói lo lắng trong điện thoại: “Quý tổng, cô thế nào rồi? Tôi vừa lấy được thứ mà cô cần trong công ty, bọn họ nói cô bị cảnh sát áp giải đi, tôi đã gọi điện cho luật sư rồi, cô vẫn ở đồn cảnh sát à?”

Quý Thiên khôi phục lại khí chất cao sang của mình: “Không sao, đã giải quyết ổn thỏa rồi. Cô cất thứ đó đi giúp tôi, thông báo với ban giám đốc ngày mai sẽ bắt đầu họp.” Dừng lại vài giây, cô lại nói lớn tiếng hơn: “Nói với bọn họ, không ai được phép vắng mặt! Người nào không tới thì vĩnh viễn đừng mơ là mình được tới nữa!”

Cúp điện thoại, cô còn chưa kịp cất đi thì đã có cuộc khác gọi tới.

“Quý tổng, sao cô lại hủy dự án mảnh đất bên thành Bắc vậy? Bây giờ toàn thể công nhân đang làm ầm lên kia, thậm chí còn tung tin vịt là công ty phá sản nữa, quân đốc bỏ chạy rồi, một mình tiểu Lâm không thể trấn áp được, tôi và lão Dương đang chạy qua đó đây!”

Quý Thiên lạnh như băng nói: “Tay tên Vương Chấn Dương đó dài quá nhỉ, tôi vừa kêu ngừng thì bên kia đã cho người tun tin vịt để gây náo loạn rồi.”

Đầu điện thoại bên kia im lặng mấy giây, cô nói tiếp: “Mẹ nó mặc kệ gã, gã cũng đã đến rồi, các anh không cần đi nữa. Trờ về công ty trước đã, tôi sẽ tới ngay.”

Kết thúc cuộc gọi, cô phiền não ném đi động xuống chỗ ngồi bên cạnh, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, lực càng ngày càng tăng.

Du Trạc mím môi, chần chừ nói: “Hay là chị dừng lại đâu đó rồi nghỉ ngơi chút đi!”

Động tác Quý Thiên dừng lại, cười với cậu: “Nhóc, thế giới người lớn không hề có hai từ nghỉ ngơi này đâu.”

Vừa nói xong, xe chạy qua đèn xanh đèn đỏ, dừng lại ở góc đường bên cạnh, tài xế nói: “Đến trung tâm thương mại rồi.”

Du Trạc cúi đầu: “Tôi đi trước đây.”

Quý Thiên cười phất tay.

Cậu đẩy cửa xuống xe, lúc sắp đóng cửa lại, giống như chợt nhớ ra gì đó, cậu quay đầu, nghiêm túc nói: “Người trưởng thành cũng cần nghỉ ngơi chứ, dù sao cũng có phải là người máy đâu.”

Quý Thiên ngăn người, cậu nhanh chóng đóng cửa xe lại, vẫy tay với cô rồi xoay người đi.

Trên quảng trường có mấy thiếu niên đang chơi ván trượt, cậu nhanh chân chạy tới, cùng mọi người trong nhóm vỗ tay cổ vũ cho một nam sinh đang làm động tác nhảy lên không chung, thiếu niên kia tiếp đất không đứng vững, bị trượt ngã té thật xa.

Du Trạc cười to: “Tập lâu vậy rồi mà mày vẫn không làm được, cùi mía quá!”

Trần ngập hơi thở thanh xuân.

Quý Thiên không tự chủ bật cười, điện thoại trong túi xách lại rung lên.

Haiz, mau trở lại thôi.

...

Du Trạc chơi đến chiều tối mới về nhà, cũng không dám kể với mọi người chuyện mình được vinh dự mời đến đồn cảnh sát, ăn cơm xong liền chui vào phòng Thích Ánh.

Thích Ánh không ngăn cản được cậu, chỉ có thể để cậu vào phòng, sau đó xông thẳng đến bên giường, lấy viên kẹo dầu dưới gối ra rồi đem đi cất.

Ngược lại Du Trạc ngồi xuống giường của cô, ôm điện thoại nhắn tin cho cô, *Chị, người hôm nay tại mình gặp ở bệnh viện là chị của Quý Nhượng đó, lần trước chính chị ấy đã nhờ em đi chuyển đồ giúp.*

Thích Ánh vẫn đang làm bài, nhìn thấy tin nhắn chỉ đáp lại: “À.”

Du Trạc đổi sang tư thế khác, nói tiếp: *Em cảm thấy quan hệ giữa Quý Nhượng với gia đình hình như không tốt lắm thì phải, chị của anh ta tốt bụng vô cùng, vậy mà anh ta còn chặn số của chị ấy, có muốn đưa cái gì cũng phải nhờ em giúp, nhất định là bên trong có vấn đề gì rồi.*

Thích Ánh: *Em với Lê Lê nhiều chuyện y chang nhau, bởi vậy mới thi điểm thấp.*

Du Trạc:?

Nhiều chuyện với thành tích có liên quan gì à?

Đã vậy còn công kích chính người thân của mình nữa?

Du Trạc bực bội chạy ra khỏi phòng chị mình.

Thứ hai vào học, Thích Ánh thức dậy sớm hơn mọi ngày, cũng không thèm ăn sáng ở nhà mà chỉ cầm một lát bánh mì và sữa bò rồi chạy đến trường ngay.

Ngô Anh Hoa gõ cửa phòng Du Trạc: “Chị của con đi học rồi mà sao con còn chưa dậy nữa! Hôm nay trường tại con có hoạt động gì à, sao con bé đi sớm vậy?”

Đương nhiên là trường không hề có hoạt động gì rồi.

Thích Ánh chỉ muốn đi tóm Quý Nhượng thôi.

Thứ sáu tuần trước vừa tan học là Quý Nhượng lại bắt đầu tránh né cô, Thích Ánh đã lĩnh giáo qua một lần rồi, bị anh tránh né cả một tuần liền không nhìn thấy bóng dáng anh đâu.

Cô nghĩ, nếu hôm nay anh có ghé qua lớp cô đề đưa kẹo thì nhất định sẽ đến trường rất sớm.

Cô sẽ trốn trong lớp chờ anh! Sẽ hỏi rõ anh rốt cuộc là tại sao lại bắt đầu tránh né mình!

Lúc tới trường, trời còn chưa sáng hẳn, khu kí túc xá bên kia vẫn mờ đèn sáng trưng, đang phát nhạc báo thức. Cô đeo balo chạy từng bước nhỏ đến lớp, cửa còn chưa mở.

Chìa khóa lớp 2 do lớp phó học tập Hoàng Bắc Thông giữ, bình thường cậu sẽ là người đến sớm nhất.

Thích Ánh đứng chờ trước cửa ra vào vài giây đã thấy Hoàng Bắc Thông ôm balo tới, nhìn thấy cô thì hơi kinh ngạc, kéo mắt kính xuống, vẫy tay chào cô.

Mở cửa xong, cả hai đi vào lớp, Hoàng Bắc Thông tìm sách tiếng Anh của mình, ra hiệu cho Thích Ánh cậu phải ra ngoài đọc diễn cảm bài tiếng Anh.

Đây là thói quen mỗi ngày của cậu.

Có thể Quý Nhượng tranh thủ khoảng thời gian để lên vào lớp.

Thích Ánh gật đầu.

Hoàng Bắc Thông vừa đi, ngay lập tức trong lớp chỉ còn mình cô. Cô sắp xếp lại sách giáo khoa, suy nghĩ vài giây rồi kéo ghế ra ngoài mấy phân, sau đó ngồi xồm xuống dưới gầm bàn, cô còn tiện tay mở sách Lịch sử ra xem.

Vừa mới đọc xong ý nghĩa về văn hóa phục hưng, xuyên qua mấy chân bàn, chợt có người đi tới.

Người đó mang một đôi giày thể thao màu trắng, quần thể thao hơi ôm, lộ ra một phần mắt cá chân rõ ràng. Bước chân vừa lớn vừa nhanh, chưa gì đã tới gần chỗ cô, đang cúi người định đặt viên kẹo trong tay lên bàn của cô.

Thích Ánh cọ cọ chui từ dưới bàn lên.

Trong nháy mắt Quý Nhượng bị dọa sợ đến mức hồn lìa khỏi xác.

Sáng sớm yên tĩnh, sắc trời lơ mờ, trong lớp học vắng lặng đột nhiên xuất hiện đầu người.

Mẹ nó đây là phim kinh dị vườn trường đáng sợ gì vậy?

Suýt chút nữa là anh đã kéo cái ghế bên cạnh ném qua rồi.

Sợ quá mức, đại não dĩ nhiên không thể nhận ra Thích Ánh trong thời gian ngắn.

Chừng một giây, hay là hai giây? Anh cũng không biết nữa, chỉ là trong nháy mắt đó anh đã sợ hãi tột cùng khiến đầu óc trống rỗng hoàn toàn. Đến lúc lấy lại tinh thần thì suýt nữa đã sụp đổ.

Quý Nhượng quả thật hận không thể kéo cô qua đây đánh cho một trận: “Mẹ nó cậu trốn chỗ này làm gì vậy?!”

Thích Ánh chớp mắt, trên mặt mừng rỡ, ánh mắt sáng rực, phảng phất như đang hào hứng nói với anh:

Bắt được cậu rồi!

*

Simi: Lão đại hung tợn vậy mà lại sợ ma nha:))))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đừng có hỏi, hỏi là bị bắt học đó

Edit: Simi

Giáo bá không sợ trời không sợ đất có cảm giác mặt mũi từ trước đến giờ của mình đã bay mất hết từ thời khắc này rồi. Mà giờ có thể làm gì? Chẳng lẽ đánh cô một trận?

Quý Nhượng sụp đổ suy tính, ít nhất trong vòng nửa năm này không được xuất hiện trước mặt cô, xem thử có thể để cô quên hết cảnh vừa rồi không.

Anh nhét kẹo vào lòng bàn tay của cô rồi quay đầu định bỏ chạy.

Thích Ánh vội vàng kéo cổ tay anh lại.

Ngón tay của cô thanh mảnh nhỏ nhắn, mềm mại như nhung, giống y như bông vải uốn lượn quanh tay anh, chỉ cần nhẹ nhàng cử động là có thể đứt gãy.

Quý Nhượng dừng chân. Lưng căng cứng, anh nghiêng đầu, môi mím chặt lại không nói gì, như thể đang hỏi: *Lại gì nữa đây?*

Thích Ánh đưa cuốn ghi chép đã sớm chuẩn bị từ trước đến trước mặt anh, Quý Nhượng cúi đầu đọc, trên đó viết: *Sao lại trốn đó?*

Những con chữ ngay ngắn xinh đẹp tựa hồ như toát lên cảm giác tội thân.

Anh mím môi, không thể nào trả lời được, Thích Ánh lại lật sang trang mới, trên đó viết: *Sau này tớ sẽ ngoan, không chọc cậu giận nữa.*

Trái tim Quý Nhượng nhói đau.

Thích Ánh lại lật sang trang khác: *Tớ mời cậu ăn bánh pudding dâu tây nhé?*

Anh vừa không nở lại vừa buồn cười.

Bộ ông đây là con nít à?

Anh thả lỏng khoe môi, chậm rãi nói bằng khẩu hình: *Là tôi không tốt, sẽ không né tránh cậu nữa.*

Cô chớp mắt, lông mi di chuyển lên xuống y như cánh bướm đang vỗ, khoe miệng lại cong lên nhẹ nhàng.

Anh cũng cười, nhìn sang viên kẹo dâu đang được cô nắm chặt trong tay, anh vươn tay ra chọc nhẹ lên trán cô: “Nhớ phải ăn đó, biết không?”

Đừng có mẹ nó lại cắt đi như vậy.

...

Sáng sớm thứ hai, một khởi đầu mới.

Khuất Đại Tráng đeo ba lô nghiêng nghiêng vẹo vẹo phờ phạc đi vào lớp, vừa tùy ý giương mắt nhìn xung quanh thì suýt chút nữa trượt chân té xuống mặt đất bằng phẳng.

May mà có Lưu Hải Dương nhanh tay lẹ mắt đỡ cậu ta, mở miệng chửi: “Mẹ nó mày bị thoái hóa xương à, mặt đất bằng phẳng thế này còn té được.”

Ngón tay Khuất Đại Tráng run run chỉ đến vị trí ở hàng cuối cùng gần cửa sổ: “Đồng chí Hải Dương, tao không có nằm mơ đúng không!? Đó là Nhượng ca à? Sao anh ấy lại đọc sách tiếng Anh?”

Cơ thể như hồ dũ của Lưu Hải Dương chấn động, định thần nhìn lại cũng y như vừa thấy ma.

Không sai, không chỉ xem sách tiếng Anh, mà trong tay anh còn đang cầm một tờ nháp, vừa xem sách vừa ghi từ mới.

Hai người nhanh chân chạy vọt tới.

Quý Nhượng không biết phải tìm mấy tờ đơn này ở đâu nên đã viết kín cả tờ giấy nháp. Nhìn kỹ miệng của anh hình như còn đang học thuộc lòng nữa.

Hai mắt của Khuất Đại Tráng trừng lớn như chuông đồng: “Nhượng ca! Anh đang làm gì vậy!”

Sắc mặt Quý Nhượng nhàn nhạt: “Không có mắt à?”

Nói xong cũng không thèm để ý đến cậu ta, cây bút cá voi màu hồng trong tay di chuyển cực nhanh, vừa nhớ vừa chép lại.

Khuất Đại Tráng cảm thấy cuộc đời của mình đã bị đánh quật, ngỡ ngác ngồi vào chỗ của mình, lâu lâu lại liếc mắt sang nhìn anh. Lão đại thường xuyên chơi game hoặc ngủ say đang thật sự nghiêm túc học.từ đơn trong tiết tự học buổi sáng!

Sau khi tan tiết, Quý Nhượng vào nhà vệ sinh.

Khuất Đại Tráng lén lút chạy đến chỗ ngồi của anh lấy tờ giấy nháp viết kín từ đơn kia ra.

Đúng vậy, là từ đơn nghiêm chỉnh chứ không phải là *fuck* hay *shit* gì cả.

Khuất Đại Tráng mếu máo cầm tay Lưu Hải Dương: “Xong rồi, xong rồi, Nhượng ca nhất định bị người ta nhập hồn rồi.”

Lưu Hải Dương đánh một cái lên đầu cậu ta: “Mẹ mày, suốt ngày cứ đọc mấy cuốn tiểu thuyết tào lao đó!”

Cả ngày hôm đó, Quý Nhượng đều nghiêm túc nghe giảng bài.

Ở môn số học thì khiến anh hoài nghi đời người, đến tiết vật lí, địa lý, hóa học thì liên tục hạ gục lão đại.

Mẹ nó cái này có còn là người nữa không?

Là do anh đã lâu không học bài nghiêm chỉnh hay vì việc học ngày càng khó thế này?

Lão đại nóng nảy trong lòng.

Lão đại khiến đám đàn em yên lặng run cả người.

Chuyện gì cũng không biết, chuyện gì cũng không dám hỏi.

Mà đừng có hỏi, hỏi là bị bắt học đó.

Tan học, Quý Nhượng mặt không biểu tình thu dọn balo, thật ra cũng không có gì để dọn cả, khai giảng rồi nhưng anh cũng chẳng thèm đi nhận sách mới, Khuất Đại Tráng giúp anh nhận xong, đảo mắt một cái lại chẳng biết biến đâu mất rồi.

Sách dùng để nghe giảng ngày hôm nay đều là của Lưu Hải Dương.

Hôm qua cả bọn có hẹn nhau hôm nay tan học sẽ qua Nhị Trung sát vách chơi bóng rổ.

Cả đám Khuất Đại Tráng bắt đầu sôi nổi thảo luận tí nữa sẽ đánh bại nhóm Nhị Trung trên sân bóng rổ thế nào. Kết quả Quý Nhượng đeo balo lên nói: “Tao không đi.”

Khuất Đại Tráng ra về cầu xin: “Đừng mà Nhượng ca! Anh không đi thi tại em sẽ là mấy đứa bị đánh bại mất!”

Cả đám đeo bám sát đuôi, tận tình khuyên bảo: “Có chuyện gì hả? Tại em sẽ phụ anh một tay, xong việc cả đám chạy qua Nhị Trung cũng kịp mà!”

Quý Nhượng đá một cước lên người đứng gần mình nhất: “Cám bám theo ông nữa!”

Một khi anh đã phát hỏa thì cả đám cũng chẳng dám bén mảng tới gần nữa.

Khuất Đại Tráng nhìn bóng lưng đang dần đi xa của anh, cắn răng nghiêng lợi nói: “Không nhìn được nữa! Phải đoán vị thôi! Tao muốn đoán vị!”

Lạc Băng: “Tao ghi âm lại rồi nhé.”

Khuất Đại Tráng: “?”

Quý Nhượng ra khỏi cổng trường, sai bước đến chiếc moto của mình, anh lái xe thẳng một đường đến trung tâm thương mại gần đó.

Dừng xe, anh đi thẳng vào cửa hàng mắt kính.

Anh không nhìn rõ bảng.

Vì hồi trước không nghe giảng nên dù có cận thị cũng chẳng ảnh hưởng gì, cứ qua loa đại cho xong chuyện, nhưng mà hôm nay anh mới phát hiện ra bảng đen lại cách mình xa như vậy, mẹ nó ngay cả mặt giáo viên anh còn không thấy rõ nữa là.

Sau khi vào cửa hàng, rất nhanh có nhân viên ra chào đón, nhiệt tình hỏi anh: “Bạn học, muốn mua mắt kính à?”

Anh gật đầu, nhân viên cửa hàng hỏi tiếp: “Là kính áp tròng hay là gọng kính?”

Quý Nhượng nói: “Cả hai.”

Nhân viên cửa hàng dẫn anh đi kiểm tra thị lực.

Sau khi kiểm tra xong, kết quả là mắt trái một độ, mắt phải một độ rưỡi, hèn gì mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo.

Nhân viên cửa hàng dẫn anh đi chọn tròng và gọng kính: “Đây là tròng kính chống ánh sáng xanh, lúc xem máy tính cũng sẽ không bị ảnh hưởng đến mắt, chỉ là giá hơi cao hơn một chút. Ở đây chúng tôi cũng có loại tròng kính phổ thông...”

Quý Nhượng không kiên nhẫn cắt ngang: “Lấy loại tốt nhất đi.”

Nhân viên cửa hàng ngay lập tức cười tươi rạng rỡ: “Được ạ!”

Chọn xong tròng kính lại chuyển sang chọn gọng, nhân viên cửa hàng không kiềm được nói: “Bạn học, đáng đáp cậu diễn trai thế này, dù có mang kính gì cũng đẹp. Cậu xem mẫu này thử, gọng kính màu đen rất phù hợp với khí chất của cậu. Còn mẫu mạ vàng này cũng rất đẹp, cậu có muốn đeo thử không?”

Quý Nhượng nghĩ thầm, chọn có cái mắt kính thôi mà cũng phiền phức thế này, anh lười thử, chọn đại một cặp: “Lấy cái này đi.”

Chọn xong xuôi rồi đi thanh toán, Quý Nhượng buồn chán đứng chờ một bên, chợt nhìn thấy ở quầy hàng kế bên có nam sinh mặc đồng phục Nhất Trung đeo balo thật lớn cũng đang chọn gọng kính.

Cả một hàng mười mấy cái đều bị cậu ta thử qua một lần.

Dường như cậu ta vẫn chưa hài lòng lắm, lại xoay người đi tới quầy hàng chỗ Quý Nhượng đang đứng, đi chưa được hai bước đã để ý thấy Quý Nhượng đang dựa vào quầy, khuôn mặt đang ngẩng người bỗng hiện lên vẻ kinh hoàng.

Cậu ta nhanh chân quay đầu bỏ đi.

Lúc nam sinh kia sắp ra tới cửa thì Quý Nhượng mới nhớ ra cậu ta là ai.

Ngô Duệ lớp 1 khối mười một, là cái tên đứng đầu toàn trường mà thứ hai nào cũng sẽ lộ mặt trong buổi lễ chào cờ.

Quý Nhượng dõi theo bóng lưng cậu ta, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, bước hai bước đuổi theo, gọi cậu ta: “Đứng lại.”

Cơ thể Ngô Duệ căng cứng, không thể nào không nghe theo, cậu ta nuốt nước miếng xoay người lại, dè dặt hỏi: “Bạn... bạn học Quý, có chuyện gì không?”

Quý Nhượng đi tới trước mặt cậu ta, quan sát cậu ta từ trên xuống dưới, nhìn thấy bộ dáng run lẩy bẩy của cậu ta, anh nhú mày nói: “Ông đây có đánh cậu đâu, chỉ muốn hỏi cậu chuyện này thôi.”

Ngô Duệ thở hắt ra, kéo kéo quai balo, thử hỏi dò: “Cậu cần hỏi gì?”

Quý Nhượng nói: “Có muốn kiểm chút tiền không?”

Ngô Duệ hoảng sợ lắc đầu liên tục: “Bạn... bạn học Quý! Tôi không làm chuyện phạm pháp! Không đụng vào ma... ma túy!”

Quý Nhượng nuốt chút nữa không nhìn được đánh người ngay tại chỗ.

Mẹ nó rớt cuộc mấy tên này ở trong trường đã đồn bao nhiêu thứ về anh vậy?!

Quý Nhượng hít sâu hai cái, tận lực hạ giọng xuống cho có vẻ không hề đáng sợ như vậy: “Tôi định hỏi cậu có muốn kiểm chút tiền dạy thêm không? Mỗi khóa bao nhiêu thì tùy cậu quyết định.”

Cuối cùng Ngô Duệ cũng hiểu ý của anh, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ: “Ra là dạy thêm! Được chứ!”

Cậu là học sinh nhận được học bổng đặc biệt hằng năm, tuy hiện giờ nhiệm vụ quan trọng nhất là học, nhưng nếu như có thể kiếm được chút tiền phụ giúp gia đình trong khả năng của mình thì cũng tốt.

Đột nhiên cậu lại có cảm tình với vị giáo bá hung thần sát khí trong truyền thuyết này rồi nha.

Thân thiện thật! Còn giới thiệu việc làm thêm cho mình nữa!

Ngô Duệ đẩy gọng kính sắp bị gãy của mình, mừng rỡ nói: “Không cần nhiều tiền lắm đâu, cứ dựa theo phân nửa tiền phụ đạo của giáo viên trên lớp là được. Mà cho tôi hỏi là phụ đạo cho ai vậy?”

Quý Nhượng: “Tôi.”

Ngô Duệ: “...”

Bây giờ từ chối có kịp không?

Không kịp nữa rồi, Quý Nhượng nắm quai balo của cậu đi thẳng đến quán cà phê ở lầu một.

Quán cà phê xa hoa thế này, Ngô Duệ chưa từng bước chân vào. Cậu có hơi không được tự nhiên ngồi trên ghế, nhỏ giọng hỏi: “Bạn học Quý, cậu không nói đùa chứ?”

Quý Nhượng cầm menu của quán, liếc mắt nhìn cậu: “Cậu thấy ông đây có giống như đang nói đùa không? Uống gì?”

Ngô Duệ: “Gi... gì cũng được.”

Quý Nhượng nói với nhân viên: “Hai ly Americano.”

Gọi món xong, anh lấy vở ghi chép trong balo rồi ném qua cho Ngô Duệ: “Đây là những gì tôi đã ghi chép lại trong buổi học ngày hôm nay, cậu xem có đúng chỗ nào không, nói cho tôi nghe thử.”

Ngô Duệ hốt hoảng mở vở của anh ra, nhìn sơ qua một vòng: “Cái này... toàn bộ đều không đúng.”

Quý Nhượng biến sắc, chợt đứng lên đi qua. Mặt mày anh ngang tàng, lúc cau lại càng ra vẻ hung dữ hơn, Ngô Duệ quả thật cũng bị dọa sợ muốn bật khóc.

Chợt thấy giáo bá đặt móng ngồi xuống kế bên mình, nhíu mày móc trong balo cây bút cá voi màu hồng nhạt hoàn toàn chẳng phù hợp với khí chất của anh chút nào.

“Cậu nói đi, tôi sẽ sửa lại.”

Lúc này Ngô Duệ mới tỉnh táo lại.

Giáo bá hình như không hề nói chơi chút nào, anh thật sự đang ra sức học tập.

Ngô Duệ cúi đầu nhìn xuống vở ghi chép của anh.

Đâu phải chỉ là vô cùng thâm hiểm.

Trong lòng Ngô Duệ đột nhiên nổi lên một ý thức trách nhiệm vô cùng lớn lao, cậu đóng vở lại, lần đầu tiên lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào người thiếu niên mà trước đây chỉ cần thấy bóng lưng thôi là đã run sợ.

“Bạn học Quý, cậu bị mất gốc trầm trọng rồi, học như vậy cũng không được ích lợi gì. Chúng ta nên bắt đầu từ từ thôi, cậu gửi hết các bài thi cùng phiếu điểm từ năm lớp mười cho tôi, tôi sẽ căn cứ theo khả năng của cậu để lập ra kế hoạch học tập cho cậu, bắt đầu từ ngày mai sẽ chính thức học bổ túc, cậu thấy thế nào?”

Quý Nhượng đột nhiên cảm thấy là người thì không nên bị vế bề ngoài che mờ cả hai mắt.

Tên một sách này cũng khiến người ta kính nể đấy chứ.

Chỉ là...

Quý Nhượng mặt không đổi sắc nói: “Không có bài thi, từ lớp mười tới giờ, mỗi lần thi tôi đều nộp giấy trắng.”

Ngô Duệ: “?”

Sau nửa tiếng trao đổi, hạng nhất toàn trường cuối cùng cũng hiểu vấn đề nan giải là như thế nào.

Cậu khẩn cầu lão đại: “Ngày mai cậu có thể giải hết mấy phần bài tập cơ bản nhất không?”

Lão đại nghiêm túc gật đầu.

Ra khỏi quán cà phê, ấn tượng về Quý Nhượng đã nhanh chóng thay đổi theo chiều hướng tích cực, Ngô Duệ tò mò hỏi: “Bạn học Quý, sao cậu đột nhiên lại muốn học tập chăm chỉ vậy?”

Cậu muốn nghe lí do của anh, để xem lão đại có phải chỉ đang nhất thời đùa giỡn mình hay không.

Quý Nhượng nhìn cậu: “Muốn thi muốn thôi, còn cần lí do lí trấu gì nữa.”

Dứt lời, anh cúi đầu nhìn cây bút cá voi màu hồng nhạt trong tay, nhếch môi cười.

Anh chỉ muốn trên bảng thành tích, tên của anh có thể gần cô hơn một chút thôi.

*

Simi: Lâu rồi mới đăng chương mới, tui đã quay trở lại rồi nè, mọi người có nhớ tui không Hi vọng sau này sẽ ra đều chương hơn, hehe.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thật mẹ nó ngoan quá đi mất

Edit: Simi

Hôm sau tới trường, Quý Nhượng phá lệ thu dọn lại bàn học của mình.

Cái bàn học này trước giờ vẫn bị anh dùng làm thùng rác. Ngoại trừ sách giáo khoa thì cái gì cũng có. Quý Nhượng kiên nhẫn móc hết đồ trong học bàn ra, nào là chai coca rỗng, mấy tờ giấy nháp vò thành cục, hai quyển tạp chí xe cộ, một bao thuốc lá, tai nghe điện thoại đã bị hư và một khối rubik.

Anh kéo ghế lùi lại dựa vào tường, cầm khối rubik lên xoay mấy cái, nhanh chóng phục hồi lại như ban đầu.

Suy nghĩ mấy giây, anh bỏ lại khối rubik vào ngăn bàn, còn những thứ khác thì ném đi.

Khuất Đại Tráng vừa vào lớp đã bị Quý Nhượng gọi lại, thấy anh nhíu mày, cậu ta nhất thời nghiêm trọng hỏi: “Nhượng ca, bộ có thằng nào ngứa da hả? Anh nói đi, đánh ai!”

Quý Nhượng phang quyển vở ghi chép lên đầu cậu ta: “Đánh cái con khỉ!” Khuất Đại Tráng oan ức ôm đầu, chợt nghe Quý Nhượng lạnh giọng ra lệnh: “Đi lấy sách giáo khoa cho tao. Từ lớp mười đến lớp mười một, mỗi khối một bộ.”

Khuất Đại Tráng không tin được mở to mắt.

Quý Nhượng đợi nửa ngày cũng không thấy cậu ta phản ứng, bực bội đá một cước: “Mẹ mày, có nghe thấy không?”

Khuất Đại Tráng đứng vững trước uy nghiêm của lão đại, nắm lấy tay của Quý Nhượng, vẻ mặt cầu xin: “Nhượng ca, có phải anh gặp phiền toái gì không? Anh cứ nói với tụi em, dù có lên núi đao hay lao xuống biển lửa, tụi em cũng nhất định sẽ cứu anh!”

“Luu Hải Dương!” Quý Nhượng hét lớn, toàn bộ lớp 9 đều im thin thít, “Lời thằng ngu này ra ngoài đánh chết cho tao! Trong vòng một tuần không được để nó xuất hiện trước mặt tao!”

...

Tan học buổi sáng, sách mà Quý Nhượng cần được đưa tới.

Cũ mới đều có, hơn tận mười cuốn, Luu Hải Dương thở hồng hộc, rầm một tiếng ném xuống đất khiến bụi bay đầy trời.

Quý Nhượng nhìn đồng sách chất cao thành núi dưới chân, khoe mắt hung hăng giật giật.

Bà nó, anh phải học xong cái đồng này đến khi nào đây?

Cho đến trưa lão đại vẫn còn hoài nghi và tự động viên mình cố gắng vượt qua, chuông tan học vừa vang lên, anh liền gửi tin nhắn cho Ngô Duệ, báo cậu tới lớp 9.

Bình thường Ngô Duệ không hay đến căn tin ăn, hàng ngày đều tự mang cơm theo. Trong phòng nghỉ của giáo viên có lò vi sóng, vì cậu đứng hạng nhất toàn trường nên có thể tùy ý sử dụng.

Không bao lâu sau, Ngô Duệ ôm cả mên chạy tới.

Lớp 9 là khu đất cấm đối với nhóm học sinh giỏi, trước kia dù có đi ngang qua cậu cũng không dám, bây giờ đi vào lớp từ cửa sau, trong lòng cậu vẫn cảm thấy có chút kích thích.

Trong lớp chỉ có mỗi Quý Nhượng sắc mặt khó coi ngồi ở hàng cuối cùng, đang nhìn đồng sách dưới đất như kẻ thù giết cha.

Nhìn thấy cậu dáo dác đi vào, anh liền đưa chân kéo ghế cho cậu ngồi.

Ngô Duệ cảm thấy mình nên khen anh một câu: “Bạn học Quý, lực của cậu mạnh thật!”

Quý Nhượng đá đồng sách cao ngất kia, tuyệt vọng hỏi: “Tôi phải học hết tất cả mấy cuốn này à?”

Thật ra anh không hề có chút hy vọng nào.

Không ngờ Ngô Duệ lại nói: “Không cần đâu, chỉ học sáu môn là được rồi.”

Trong nháy mắt, Quý Nhượng như cá mắc cạn bỗng dưng được tưới nước mát, cả người lập tức sống lại: “Thật à?”

“Đương nhiên, thi tốt nghiệp chỉ thi sáu môn thôi. Ngoại trừ ba môn chính thì cậu chỉ cần chọn thêm ba môn trong sáu môn còn lại là được.”

Quý Nhượng kiểm lại sự kích động trong lòng: “Vậy tôi không chọn môn toán!”

Ngô Duệ đẩy mắt kính: “À, vậy thì không được, toán là một trong ba môn quan trọng, bắt buộc phải thi.”

Quý Nhượng: “?”

Chết tiệt.

Ngô Duệ đoán chắc vị giáo bá ngay từ những ngày đầu đã nộp giấy trắng này hẳn cũng không biết sau kì thi tháng vừa rồi, nhà trường đã bắt đầu tổ chức các lớp bổ túc.

Cậu giải thích vắn tắt với anh: “Ba môn quan trọng là văn, toán, anh. Ba môn này bắt buộc phải thi, chỉ cần chuyên cần đi học trên lớp là được.”

“Ba môn phụ là lý, sinh, hóa, chính trị, sử, địa, cậu sẽ chọn ba môn mà mình học chuyên nhất, ba môn này sẽ được nhà trường sắp xếp lớp riêng.”

Quý Nhượng giờ mới hiểu, thì ra bọn họ đã sớm không còn phân biệt thành các lớp tự nhiên và xã hội nữa.

Lưu Nghiêu chắc đã thông báo tin này từ sớm rồi, chỉ là trước giờ anh không thèm nghe giảng, hoàn toàn không hề hay biết gì về tính hình học tập xung quanh mình.

Trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ, giống như đóm lửa bùng một phát, bất chợt lóe sáng.

Quý Nhượng cúi đầu nhìn cây bút cá voi màu hồng đặt trên bàn, cổ họng siết lại: “Cậu nói ba môn phụ là do học sinh các lớp tự chọn, sau đó sẽ học chung một lớp tùy theo các môn?”

Ngô Duệ gật đầu: “Ừ.”

Đóm lửa trong đầu anh nổ tung như pháo hoa.

Vậy không phải anh có thể học chung một lớp với Thích Ánh à?

Lão đại mới rồi còn đang than thở việc học thật vô vọng chợt cảm thấy ngay cả môn toán cũng vừa mắt: “Các lớp bồ túc đã bắt đầu chưa? Bây giờ đăng kí còn kịp không?”

Ngô Duệ cười nói: “Nhà trường đã bắt đầu xếp lớp dựa theo thành tích của kì thi tháng này rồi, cậu đăng kí lúc nào cũng được. Nếu ban đầu cậu chọn môn lý mà học được một thời gian rồi phát hiện mình không hợp thì có thể lên gặp giáo viên đổi sang môn khác.”

Ngô Duệ nghiêm túc hỏi anh: “Bạn học Quý, cậu tính chọn ba môn nào? Cá nhân tôi góp ý xiu nhé, cậu nên tìm hiểu sơ qua sáu môn một lần trước đã, xem thử độ khó dễ với nội dung của từng môn để dựa theo từng trường hợp mà đưa ra lựa chọn phù hợp.”

Tâm tình đau xót sáng sớm nay của Quý Nhượng giống như đợt ngọt nở hoa tràn đầy sức sống.

Anh xoay cây bút một vòng, giữ chặt đầu cá voi trong lòng bàn tay: “Không cần, tôi chọn xong rồi.”

...

Ăn trưa xong, Nhạc Lê lôi kéo Thích Ánh trở về lớp, cô ấy vừa xoa bụng nhỏ vừa ngồi xuống ghế, bỗng có nữ sinh gọi cô ấy ở cửa: “Nhạc Lê, có người tìm.”

Cô ấy đứng dậy hỏi: “Ai vậy?”

“Không biết, ở lớp khác.”

Đi ra ngoài, quả nhiên có nữ sinh cao gầy đứng một bên cửa ra vào, thấy cô ấy đi ra, cô bạn đó còn thân thiện mỉm cười: “Bạn học Nhạc Lê, tớ có chút chuyện cần nói với cậu, cậu có thể theo tớ ra đây một lát không?”

Cô bạn đó chỉ đến chỗ góc quẹo hành lang.

Đang là ban ngày, với lại đây là trường học nên Nhạc Lê không hề nghi ngờ gì, gật đầu đi theo cô ấy.

Sau đó nhìn thấy Quý Nhượng đang dựa lưng vào tường chờ mình.

Nữ sinh cao gầy dẫn cô tới nhanh chân quay đầu bỏ chạy.

Nhạc Lê nhất thời căng thẳng. Lão đại đã lưu lại cho cô ấy ấn tượng vô cùng bạo lực tàn ác, tuy lần trước ở trong lớp có giúp các cô sắp xếp lại bàn, nhưng khi đứng trước mặt lão đại một mình thế này, cô ấy vẫn hơi sợ.

Cô ấy lắp bắp: “Bạn... bạn học Quý, cậu tìm tớ có gì không?”

Về mặt Quý Nhượng trước sau vẫn lãnh đạm như cũ, đưa ly trà sữa trong tay qua.

Nhạc Lê tròn tròn hai mắt: “Cho... cho tớ há?”

Anh gật đầu.

Nhạc Lê có nỗi khổ không nói nên lời.

Cô ấy đã thề với ông trời rằng học kì này sẽ không đụng đến một giọt trà sữa để lời cầu nguyện tiết thể dục không bị chiếm lấy trở thành sự thật. Lần trước vì nhịn không nổi mà uống một ly, không ngờ chưa tới mấy ngày tiết thể dục quả nhiên đã bị thầy dạy Toán chiếm mất. Cô ấy sợ đến mức nghiêm khắc kiểm chế bản thân ngay lập tức, dù có là sữa cũng chẳng dám rờ tới.

Lão đại không có việc gì tự dưng lại đưa trà sữa chi vậy trời!

Quý Nhượng đuôi tay nửa ngày cũng không thấy cô ấy cầm ly trà sữa, về mặt dần dần không còn kiên nhẫn nữa, Nhạc Lê co người lại, nhanh chóng nhận lấy.

Lúc này Quý Nhượng mới lên tiếng: “Hỏi cậu chuyện này.”

Nhạc Lê trầm nghĩ, từ khi nào mà lão đại lại trở nên khách sáo như vậy? Trước khi hỏi thăm còn tặng quà trước?

Chợt nghe Quý Nhượng có hơi ngập ngừng hỏi: “Thích Ánh chọn ba môn phụ nào vậy?”

Nhạc Lê không rõ tại sao anh lại muốn hỏi chuyện này, nhưng mà nhìn lão đại không giống như người đang có ý định học tập chăm chỉ nên cô ấy thuận miệng đáp: “Cậu ấy chọn sử, địa với hóa.”

Khóe môi Quý Nhượng hơi xụ xuống, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ thờ ơ ban đầu: “Được rồi, cậu về lớp đi.” Dừng một giây, anh lại cố ý lạnh giọng dọa Nhạc Lê: “Chuyện tôi

hỏi cậu không được nói với cô ấy, nếu không...”

Nhạc Lê lắc đầu như trống bỏi: “Không nói, không nói, không nói, chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, cậu biết, tớ biết thôi.”

Anh phát tay, Nhạc Lê nhanh chân chạy đi.

Trở về lớp, nhìn Thích Ánh đang chú tâm đọc sách, lại nhìn sang ly trà sữa trong tay, Nhạc Lê âm thầm khẩn: “Ông trời ạ, ông thấy rồi đó, không phải là con cố ý muốn uống đâu, là lão đại ép buộc con. Nếu con không uống thì phải chịu đòn, ông nhất định sẽ không trách con, đúng không?”

Sau đó cô ấy vui vẻ húp một ngụm.

Quao, uống ngon thật.

Buổi chiều trước khi vào học, phòng làm việc của Luru Nghiêu đón chào vị khách không mời mà tới.

Thầy đang cầm ly nước pha trà, chợt nghe thiếu niên sau lưng nói chuyện, suýt chút nữa đánh đổ cả ly nước trên tay, thầy khiếp sợ quay đầu lại: “Em nói em muốn làm gì?”

Quý Nhượng: “Em muốn đăng kí ba môn phụ.”

Luru Nghiêu nhìn anh như thể đang gặp quỷ.

Cũng khó trách, hơn một năm nay, việc Quý Nhượng không thích học chưa bao giờ làm thầy thất vọng. Đột nhiên lại nói mình muốn học hành chăm chỉ thế này, dù là ai cũng không thể nào tiếp nhận nổi.

Luru Nghiêu ngồi xuống bàn của mình, quan sát anh hết mấy phút, như thể muốn nhìn thấu anh, suy đoán xem có phải anh lại định bày trò gì không.

Quý Nhượng nói tiếp: “Em muốn đăng kí sử, địa, hóa với hóa.”

Luru Nghiêu càng không thể tin nổi.

Ngay cả môn học cũng đã chọn xong rồi?

Quý Nhượng nhún mày: “Không được à?”

Học sinh cá biệt nguyên ý hoàn lương, nào có chuyện không được chứ. Luru Nghiêu nhanh chóng nói: “Được chứ, đương nhiên là được! Sử, địa, hóa đúng không, thầy sẽ lập tức đăng kí giúp em ngay. Chỉ là tên nhóc này, mấy lớp này không giống lớp chúng ta, sẽ có các học sinh của lớp khác nữa, nếu em dám gây chuyện thì để coi thầy xử em thế nào!”

Quý Nhượng không nhịn được gật đầu với thầy.

Hiện giờ đăng kí lớp học đều dùng phần mềm trên máy tính, Luru Nghiêu điền tên Quý Nhượng vào ba môn tự chọn là xong. Tiết thứ hai buổi chiều sẽ có lớp lịch sử ở lầu bốn tòa nhà giáo dục đạo đức.

Sau khi tan tiết một, Quý Nhượng tìm sách lịch sử rồi ra ngoài.

Mấy tên này giờ ngồi ngáp liên hồi ngẩng đầu lên, vẻ mặt mê man hỏi: “Nhượng ca, anh đi đâu vậy?”

Quý Nhượng nói: “Đi học.”

Khuất Đại Tráng hưng phấn hỏi: “Đi đâu? Em đi nữa!”

Quý Nhượng liếc cậu ta: “Mấy đi con khỉ. Mấy chọn môn chưa? Đăng kí chưa? Sắp xếp lớp chưa?”

Dứt lời, anh cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Khuất Đại Tráng sững sờ chôn chân tại chỗ, hơn nửa ngày mới quay đầu lại hỏi Luru Hải Dương: “Sao Nhượng ca có về trâu bò quá vậy?”

Luru Hải Dương: “...Tao cũng không biết.”

Các lớp bỏ túc này đã bắt đầu từ hôm thứ hai, đến giờ cũng học được mấy buổi rồi. Mấy ngày đầu do trộn lẫn giữa các lớp nên có rất nhiều cái mới lạ, nhưng qua mấy ngày học cũng dần quen thuộc hơn.

Lúc Quý Nhượng tới lớp, chuông vào học vẫn chưa reo.

Cả lớp học đang hò hét ồn ào bỗng yên tĩnh lại.

Thích Ánh đang cầm điện thoại nói chuyện trên trời dưới đất với Nhạc Lê, còn tưởng là giáo viên tới liền vội vàng nhét điện thoại vào học bàn, ngẩng đầu lên nhìn thử, chợt thấy Quý Nhượng hờ hững đứng ở cửa.

Nhìn thấy cô, đôi mắt đen sáng lên rồi đi thẳng qua.

Nhạc Lê rốt cuộc cũng nhận ra vì sao sáng nay Quý Nhượng lại tìm cô ấy để hỏi về ba môn phụ mà Thích Ánh chọn. Về mặt cô ấy trở nên sinh động, thậm chí còn có ý nghĩ nhường chỗ ngồi lại cho lão đại.

Thích Ánh cũng nhìn anh, trong lòng hơi ngạc nhiên và vui vẻ, Quý Nhượng cười với cô, sau đó đi tới dãy bàn thứ hai từ dưới đếm lên rồi ngồi xuống.

Cách chỗ cô ngồi ba dãy bàn.

Như vậy là đủ rồi.

Học cùng một lớp với cô, cùng nghe một bài giảng, mỗi khi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bóng lưng ngồi ngay ngắn của cô, còn có mái tóc mềm mại suông dài nữa.

Thích Ánh thừa lúc giáo viên còn chưa tới, len lén quay đầu nhìn anh.

Trong lòng cô vô cùng vui mừng, ý cười trên mặt cũng hiện rõ, tóc mái trên trán thoáng bay bay theo con gió len qua khung cửa sổ, đôi mắt sáng rực như những vì sao, xinh đẹp vô ngần.

Ở nơi sâu thẳm trong lòng anh cũng nhanh chóng hóa thành đại dương mênh mông.

Hai tên nam sinh ngồi trước anh kích động xì xào bàn tán: “Hoa khôi đang cười với tụi mình kia!”

Vừa mới nói xong, ghế dưới mông bị đập một cái thật mạnh, suýt nữa khiến tên đó ngã xuống đất.

Hai tên đó hoảng sợ quay đầu lại, lão đại dựa lưng ra sau, nắn nắn tay, ánh mắt lạnh lùng: “Câm miệng cho tao, đừng có làm phiền tao nghe giảng.”

Nam sinh: “...”

Giáo viên còn chưa tới, mày nghe giảng cái con khi!

Giận nhưng mà không dám nói, tên đó im lặng ngồi thẳng lại. Không lâu sau, giáo viên liền vào lớp khi chuông vừa reo. Giáo viên lịch sử là một thầy giáo tóc muối tiêu, thầy cầm phấn viết tiêu đề lên bảng đen: “Các em, hôm nay chúng ta sẽ học về cách mạng công nghiệp và nền phát triển kinh tế của tư bản chủ nghĩa, có bạn học nào chuẩn bị trước cho bài học hôm nay không?”

Nhạc Lê ngồi bên cạnh ghi chép lại lời thầy, Thích Ánh đọc qua, sau đó ngoan ngoãn giờ tay lên.

Quá trình truyền lời này tốn mất một số thời gian, thầy giáo già trên bục giảng đã bắt đầu giảng về cuộc cách mạng công nghiệp, chợt thầy dừng lại, đẩy kính lên hỏi: “Bạn học Thích Ánh có vấn đề gì không?”

Nhạc Lê đứng lên trả lời giúp cô: “Không phải ạ, thưa thầy, bạn ấy muốn cho thầy biết là bạn ấy đã chuẩn bị bài trước rồi ạ.”

Thầy giáo già có lẽ cảm thấy vòng cung phản xạ của cô bé này hơi xa nên liên tục gật đầu: “À à, thầy biết rồi, mau đi tay xuống đi.”

Quý Nhượng ngồi phía sau suýt nữa bật cười thành tiếng.

Cái đồ ngốc này, thật mẹ nó ngoan quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vẫn là do da mặt của mình quá mỏng!

Edit: Simi

Lịch sử so với toán, lý vẫn đỡ hơn nhiều, ít nhất là anh còn có thể nghe hiểu từng chữ một, dù có ghép nhiều câu lại với nhau anh vẫn biết được ý nghĩa của từng câu chữ.

Chiều nay sẽ học cả hai tiết lịch sử liền nhau, vừa tan tiết, Thích Ánh nhanh chân chạy xuống chỗ ngồi bên cạnh anh, Quý Nhượng vội vàng khép cuốn vở duy nhất của mình lại.

Cuốn vở ghi chép không hề có trật tự này không thể để cán sự bộ môn lịch sử nhìn thấy được!

Cô cầm vở bài tập trên tay, mặt sau có viết: *Từ giờ về sau cậu đều sẽ học chung lớp lịch sử với tớ hả?*

Quý Nhượng nói thầm, đâu chỉ là môn sử, ông đây còn học chung cả giờ địa với hóa nữa.

Anh kéo căng khoe môi, già vờ như không để ý, gật đầu.

Thích Ánh mừng đến mức muốn bùng nổ, nét lấp lánh trong đáy mắt còn sáng rực hơn cả sao trời trong đêm hè, cô cầm lấy cây bút cá voi màu hồng nhạt anh đặt gần đó rồi cúi đầu xuống viết: *Tan học cậu có muốn đi làm bài tập chung với tớ không?*

Đồng phục mùa hè được thiết kế theo kiểu áo thun cổ chữ V, trên cổ áo có hai hàng nút nhỏ, ngay chỗ cô không cài nút kia ẩn hiện cần cổ vừa trắng vừa mịn, mỗi khi cúi xuống đều để lộ một phần xương quai xanh.

Quý Nhượng không thể nào giữ vững vẻ bình thản già vờ như lúc trước nữa, hơi lúng túng gật đầu.

Thích Ánh cười ngọt ngào với anh rồi xoay người trở về chỗ ngồi của mình, Quý Nhượng nhanh tay bắt lấy cổ tay của cô. Anh nhủ mày, ra về hung dữ, kéo tay cô đi tới góc hành lang không người.

Thích Ánh khó hiểu chớp mắt.

Quý Nhượng trừng mắt với cô: “Con gái con đũa, cũng không biết mặc áo đảng hoàng nữa.”

Anh gắng giọng dữ tợn nhưng động tác lại vô cùng ôn nhu, hai tay đặt lên cổ áo của cô, nhìn không chớp mắt thay cô cài nút áo trên cùng lại.

Cài xong còn hài lòng gật đầu.

Thích Ánh bị cổ áo siết chặt thở không ra hơi.

Cô là học sinh chuyên trường, lúc lên nhận đồng phục thì bị thiếu size nên chỉ có thể mặc nhỏ đi một số, cũng may đáng cô gầy nên dù đồng phục có nhỏ hơn thì cô vẫn có thể mặc vừa, chỉ là cổ áo có hơi chật, phải tháo bớt nút trên cùng mới thoải mái.

Quý Nhượng còn ra về hải lòng, khoe môi hơi cong lên: “Được rồi, về lớp thôi!”

Bạn học nhỏ Thích Ánh uất ức giờ tay kéo cổ áo để không bị siết chặt. Học được nửa tiết, cô thật sự không thể chịu nổi nữa, lén lút ngoái đầu lại nhìn Quý Nhượng.

Anh đang vui đầu ghi chép.

Cô vội vàng tháo nút cài ra, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Tan tiết, thầy dạy Sử giao bài tập về nhà, dặn bọn họ lấy sách tham khảo ôn luyện đề mục ra.

Quý Nhượng: Sách tham khảo ôn luyện đề mục? Là cái quái gì vậy?

Hiện giờ giáo viên ra bài tập thường là tự mình ra đề hoặc dùng tài liệu tham khảo sau giờ học. Tám trăm năm qua bạn học Quý chưa từng nghe giảng nghiêm túc nên một cuốn sách tham khảo dùng để học thêm sau giờ học cũng không có.

Thích Ánh vẫn đang chờ anh cùng đi làm bài tập mà!

Quý Nhượng vội vàng gửi tin nhắn cho Ngô Duyệt: *Sách tham khảo ôn luyện đề mục mua ở đâu? Còn cần chuẩn bị thêm cái quái gì nữa không?*

Chỉ tiếc là hạng nhất toàn trường ngoại trừ buổi trưa với khi tan học về nhà thì điện thoại di động hầu như đều tắt máy, không thể nào nhận được lời cầu cứu của anh.

Quý Nhượng chỉ có thể mở to mắt nhìn Thích Ánh vui vẻ chạy đến bên cạnh mình, mong chờ nhìn anh.

Lão đại Quý đợi nửa ngày trời mới nhận mệnh, lấy điện thoại ra gõ chữ nói đối với Thích Ánh: *Bị mất sách tham khảo rồi.*

Cô không hề nghi ngờ gì, trả lời anh: *Tớ đi mua cuốn mới với cậu.*

Thế là hai người xuất phát đến nhà sách.

Cần khu trường học có mấy nhà sách lớn, cũng có vài ba cửa hàng sách nhỏ lẻ chuyên bán tài liệu tham khảo. Thích Ánh đã sớm dạo quanh khu này với Nhạc Lê nên vô cùng quen thuộc, cô dẫn Quý Nhượng đến cửa hàng mà mình thích nhất.

Trong cửa sàng này không chỉ bán sách mà còn bán cả dụng cụ học tập, tập vở với bao bì bắt mắt, bút thước đáng yêu cùng mấy hộp bút đủ mọi hình dáng.

Cửa hàng sách này phần lớn đều là các nữ sinh ghé đến, lúc Quý Nhượng vừa bước vào đã thu hút toàn bộ ánh nhìn.

Thích Ánh đang vui vẻ giúp anh tìm sách tham khảo, Quý Nhượng cứng rắn đi theo, vẻ mặt giữ nguyên nét lạnh như băng khiến mọi ánh mắt đang quan sát mình phải e sợ thu về.

Tài liệu tham khảo bán chạy thường được đặt ở vị trí rất bắt mắt, có thể dễ dàng tìm được ngay. Quý Nhượng quét mắt một vòng, phát hiện ở đây cũng có bán sách của mấy môn khác, anh đoán do không biết có nên mua hết luôn không.

Thích Ánh nhận ra ý của anh, cũng không biết là do tin lời nói làm mất sách tham khảo của anh hay vẫn luôn biết anh chưa từng học hành nghiêm túc, cô thuận tiện chọn lựa tài liệu tham khảo của mấy môn khác giúp anh luôn.

Quý Nhượng ôm chồng tài liệu tham khảo nặng mùi mực đi tính tiền.

Tính tiền xong, anh bỏ từng cuốn vào balo của mình. Nhiều sách như vậy mà balo lại hơi nhỏ, anh suy nghĩ, lúc nào rảnh phải đi mua balo lớn hơn mới được.

Ngoài cửa hàng sách, nhóm Khuất Đại Trắng đi ngang qua.

Lạc Băng tỉnh mắt nhìn thấy anh, trông mắt suốt chút nữa rớt ra ngoài: “Đó không phải là Nhượng ca à? Anh ấy đang làm gì ở đây vậy?”

Quý Nhượng vẫn đang bỏ sách vào balo.

Cả nhóm người như vừa gặp quý nhìn anh.

Khuất Đại Trắng hét toáng lên: “Bà nó chứ, Nhượng ca thật sự nghiêm túc học hành rồi à?”

Quý Nhượng sắp xếp sách đầy balo, đang ước thử trọng lượng trên tay.

Ánh mắt Lưu Hải Dương trầm lắng: “Tụi bây biết thế này là gì không? Đây nhất định là công cụ đánh nhau đời mới đó. Tao hỏi tụi bây nha, bị một balo đầy sách thế này quật tới, tụi bây có chịu nổi không? Hòn nữa lỡ như giáo viên hay cảnh sát chạy tới, người ta thì cầm dao súng gây gộc, còn Nhượng ca thì cầm sách tham khảo, tụi bây nói thử xem ai sẽ dành được thiện ý nhiều hơn.”

Cả nhóm nhất thời cảm thấy kính nể.

Lão đại quả không hổ là lão đại!

Quý Nhượng không phát hiện ra những ánh mắt sùng bái đang đứng bên ngoài cửa hàng, anh thu xếp xong đóng sách liền đi tìm Thích Ánh, chợt thấy cô đang đứng ở chỗ dụng cụ học tập chọn bút vở.

Anh chỉ có duy nhất một cuốn vở ghi chép, đây là cuốn được tặng kèm lúc anh đi mua năm cuốn tập chỉ xe cộ, mấy ngày nay được anh dùng trên lớp, mặt trong viết kín đủ mọi thứ trên trời dưới đất.

Anh không dám cho Thích Ánh nhìn thấy nội dung mình đã viết bên trong, nhưng mấy lần liền Thích Ánh đều nhìn thấy anh dùng cuốn vở này, chỉ cần động não một chút là có thể hiểu ra ngay.

Quý Nhượng đeo balo đi tới.

Thích Ánh đã thay anh chọn xong một hộp ngòi bút 0.5 màu đen với hai ruột bút màu hồng, có lẽ là khi lên lớp nhìn thấy cây bút cá voi màu hồng kia nên cô đã hiểu lầm, vừa chọn bên

trái rồi quay sang chọn bên phải, cô cầm một quyển vở có bìa khinh khí cầu màu hồng nhạt lên rồi đưa cho anh.

Đôi mắt to tròn chớp chớp, giống như đang nói: *Cuốn này đẹp nè.*

Quý Nhượng im lặng nhận lấy.

Cô chọn thêm một cuốn vở có hình gấu con màu trắng hồng đưa qua.

Quý Nhượng lại nhận tiếp.

Sau hai lần thăm dò, Thích Ánh càng thêm chắc chắn với thẩm mỹ của anh.

Thế là lão đại nhận được một chồng vở có bìa màu hồng nhạt.

...

Địa điểm làm bài tập vẫn là quán bánh ngọt lần trước.

Thích Ánh biết quán này khá đông khách nên vừa bước vào liền đi thẳng đến quầy kính, trước tiên cô chọn một phần pudding dâu tây, sau đó lại chỉ sang miếng bánh socola màu đen tuyền mà mình chưa từng ăn, dùng mắt thần để hỏi nhân viên: *Bánh này còn không ạ?*

Nhân viên lén nhìn sang Quý Nhượng đang đứng bên cạnh.

Quý Nhượng giả vờ không nhận ra nhân viên đang nhìn mình, cúi đầu nói: “Bán cho cô ấy đi.”

Nhân viên thờ ắt ra, mỉm cười gật đầu với Thích Ánh.

Hai người vừa ăn bánh ngọt vừa làm bài tập.

Quý Nhượng mở sách tham khảo ra, nhìn được hai lần liền bắt đầu chóng mặt.

Anh tưởng chỉ cần phải ghi nhớ nội dung trong sách là được, thế quái nào lại cần phải kết hợp với phân tích sự kiện lịch sử nữa? Ngày hôm nay không phải học về cách mạng công nghiệp và chủ nghĩa tư bản à, sao trong đề mục còn hỏi trong thời kì này Trung Quốc đã trải qua những sự kiện quan trọng nào nữa?

Sao mà anh biết được?

Tâm tình bắt đầu gắt gỏng.

Anh ngẩng đầu lên nhìn Thích Ánh.

Cô đang cầm nĩa xiên vào trái việt quất trang trí trên miếng bánh socola.

Việt quất vừa cứng vừa trơn, chỉ dùng lực một chút đã lún vào lớp bơ trong mềm mại bao phủ bánh ngọt, xiên nửa ngày trời cũng không được, đã vậy còn phá hủy mất mặt ngoài của miếng bánh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thích Ánh nhú lại.

Quý Nhượng nhin không được, anh chống ngón tay lên ấn đường, nghiêng đầu bật cười.

Mẹ kiếp, sao lại đáng yêu như vậy chứ.

Cũng may Thích Ánh không nghe được, anh cười xong lại trở về về điểm tĩnh ban đầu, giờ tay qua cầm lấy cái nĩa trong tay cô, nhắm ngay chính giữa chiếc bánh ngọt rồi đâm xuống, cũng không biết bằng cách nào đó lại dễ dàng xiên qua trái việt quất như vậy.

Anh giờ chiếc nĩa có trái việt quất qua.

Thích Ánh vui vẻ nhìn anh, cô cúi đầu, mở miệng ăn ngon lành.

Tay Quý Nhượng sững sờ giữa không trung, con ngươi như phóng đại.

Anh chỉ muốn đưa cô chiếc nĩa thôi.

Không có ý đút cho cậu ăn đâu!

Cô gái nhỏ này rốt cuộc là có chuyện gì vậy, nói chọc ghẹo là chọc ghẹo ngay, không cho người ta kịp phản ứng lại à?

Cô gái nhỏ trêu chọc người ta xong còn không hề hay biết gì đã tiếp tục lao vào đóng bài tập. Không giống anh, cô chỉ đọc qua câu hỏi một lần, nghiêng đầu suy nghĩ vài giây là có thể chọn ra câu trả lời chính xác.

Quý Nhượng tức tối rút tay lại.

Vẫn là do da mặt của mình quá mỏng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tiên công Quý Nhượng

Edit: Simi

Giải đề được một nửa, Quý Nhượng nhận được tin nhắn trả lời của hạng nhất toàn trường: *Bạn học Quý, tôi vừa mới tan học, cậu đang ở đâu vậy? Bây giờ tôi dẫn cậu đi mua sách tham khảo.*

Quý Nhượng nhắn lại: *Không cần, mua xong rồi.*

Anh chụp lại câu hỏi mình đang làm rồi gửi qua: *Cái câu này rớt cuộc là có ý chết tiết gì vậy?*

Năm phút sau tin nhắn của Ngô Duệ mới chuyển tới: *Câu hỏi này có thể suy nghĩ theo hai hướng, hướng đầu tiên là ý nghĩa truyền đạt của chính câu thơ. Xin hãy mang tư tưởng dân chết khô của tôi đi khắp nhân gian, như lá khô uơm mầm nên những sinh mệnh mới. Ở trong câu thơ này, thi nhân giải bày tâm nguyện có thể thai nghén nên những sinh mạng mới, thể hiện rõ thế giới này đã không còn bất kì hy vọng nào nữa. Còn hướng thứ hai chính là dấu mốc thế kỷ mười chín ở trong câu hỏi, cậu thử liên tưởng phương Tây vào thế kỷ mười chín có hình dạng thế nào thì sẽ trả lời được câu này.*

Một đoạn tin nhắn thật dài khiến Quý Nhượng muốn hoa cả mắt, nhìn thấy dòng cuối cùng, anh thậm chí còn chưa từng mở miệng nói ra từ đáp án chứ ngồi đó bắt anh phải suy nghĩ!

Quý Nhượng nghiền răng nghiền lợi chỉ có thể đọc lại tin nhắn của Ngô Duệ một lần nữa, kết hợp với vài câu lựa chọn, anh chừng chừng hỏi: *Chọn C?*

Ngô Duệ: *Đúng rồi, sau này mấy dạng câu hỏi tương tự cậu cứ phân tích như thế thì sẽ tìm ra được câu trả lời chính xác ngay thôi.*

Quý Nhượng cũng biết thẹn không nói với cậu ta, mình chọn C thật chất chỉ là đoán mò mà thôi.

Dù sao chỉ mới học được một tiết sử, lão đại cũng không thể nào biết được phương Tây thế kỷ 19 rớt cuộc có hình dáng chết tiết gì.

Bất quá Ngô Duệ cũng phân tích gợi ý cho anh để giải câu hỏi tiếp theo thế nào.

Nhờ như vậy mà số lần trả lời chính xác cũng tăng lên không ít.

Lão đại vất hết óc mới có thể làm xong phần trắc nghiệm mà Thích Ánh đã làm xong cả đề. Cô nhìn thiếu niên vẫn còn đang tập trung làm bài ở đối diện, vừa ăn bánh ngọt socola vừa chờ anh.

Dáng vẻ nhũm mày trầm tư của anh giống y đúc với hình bóng tướng quân ngồi trong thư phòng phê duyệt binh quyền ngày đó.

Có mấy thiếu gia quần áo lụa là con nhà quan bị ném vào binh doanh để rèn luyện chọc chàng tức giận. Chàng thường hay thờ dài, sao có thể dám trao cả vùng lãnh thổ nghìn dặm này cho những kẻ không có tiền đồ, dốt nát kém cỏi này.

Khi đó cô không rõ, chớp mắt nói: “Có tướng quân ở đây mà.”

Có tướng quân ở đây, nhất định có thể bảo vệ chu toàn non sông vạn dặm.

Chàng cười cười sờ đầu của cô: “Đồ ngốc nhỏ, ta cũng không phải là thần tiên.”

Chàng không phải là thần tiên, một ngày nào đó cũng sẽ chết.

Chi là không ai ngờ được, ngày đó lại tới nhanh như vậy, đột ngột như vậy.

Đó là vào năm thứ năm cô sống tại phủ tướng quân, ma ma thiếp thân bên cạnh cô nghe được tin từ quản gia hoan hỉ chạy tới báo tin, tướng quân lại đánh thắng trận, mấy ngày nữa sẽ khai hoàn hồi triều.

Tướng quân rời kinh từ năm ngoái, một năm qua cũng chưa trở về lần nào.

Cô vui mừng không sao tả siết, cùng hạ nhân dọn dẹp lại phủ tướng quân ngăn nắp. Vì sắp qua năm mới nên cô cho người mua không ít lồng đèn và rèm giấy về treo khắp viện trạch, ngay cả vườn hoa cũng được trồng mới, phủ xuống những đóa son trà cùng mai vàng che rợp mùa đông.

Ma ma còn thay cô đến cấm tú phường may một bộ áo choàng mới. Áo choàng màu đỏ thẫm, lông lấy xinh đẹp, hoàn toàn khác với phong cách thường ngày của cô, ma ma nói, bây giờ trong kinh đang lưu hành màu sắc này, da của cô trắng nõn, mặc màu đỏ sẽ rất đẹp, không khí nghênh đón tướng quân về nhà nhất định phải hân hoan mới tốt.

Khi còn nhô tướng quân đã tang mẫu, thiếu niên lại tang phụ, năm vừa rồi lúc đang chinh chiến, trong phủ chỉ có hai ba lão bộc coi giữ. Sau này Thích Ánh vào ở, chàng cũng tặng thêm vài nha hoàn bà tử nên cũng có chút nhân khí náo nhiệt.

Nghĩ đến cảnh có thể tận mắt chứng kiến hình ảnh chàng hồi kinh nên trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cô lập tức đồng ý.

Chưa tới mấy ngày lại có tin cấp bách truyền vào cung, ngày hôm đó, hoàng đế bé triều.

Có lẽ vào lúc đó, tin tướng quân từ trận đã truyền vào kinh thành rồi.

Chi là không có ai nói cho cô biết.

Đại khái cảm thấy cô chỉ là một tiểu thiếp vô danh, không đáng được nhắc đến.

Cô cứ như vậy bấm đầu ngón tay chờ rồi lại đợi, cuối cùng cũng chờ được đến khi đại quân hồi triều. Ngày hôm đó, năm mới bắt đầu, cô khoác lên mình áo choàng màu đỏ thẫm, chờ đợi linh cữu của tướng quân.

Đèn lồng cô tự tay treo lên, rèm giấy cô tự mình cắt dán, cuối cùng cũng do một tay cô tự mình tháo xuống, đổi thành những lá cờ màu trắng tang thương.

Cô cời áo choàng màu đỏ thẫm xuống, xếp lại gọn gàng rồi đặt lên đầu giường, thay sang một thân màu trắng, treo mình trên xà ngang.

Canh giờ khi đó, ánh mặt trời vẫn đang chiếu rọi.

Lúc nhắm mắt lại vẫn có thể cảm nhận được ánh vàng sáng rực cuối chân trời.

...

Thích Ánh dụi mắt.

May mắn làm sao, cô vẫn có thể gặp lại chàng lần nữa. Lời hứa hẹn cùng chàng trải qua năm mới chưa kịp nói thành lời lúc này đây có thể từng chút, từng chút một bù đắp lại tất cả.

Quý Nhượng không hề hay biết cô gái nhỏ đối diện đang lặng lẽ vui đầu khóc, anh vẫn đang vật lộn với đống câu hỏi trước mặt.

Đề trắc nghiệm toàn là mấy câu hỏi mơ hồ, còn phần đề mục phía sau thì phải mở sách ra mới có thể trả lời được. Anh đang định lấy sách giáo khoa ra thì chợt nhớ tới, vừa hồi lúc Thích Ánh làm bài cũng không đụng vào cuốn sách nào.

Vậy nếu anh mở sách ra thì chẳng phải có vẻ kém cỏi quá à?

Lão đại lần tránh thân phận học tra của mình chỉ có thể cứng ngắt chuyển sang câu sau.

Câu sau cũng không biết làm, tốt lắm.

Núi sách anh không leo lại đi lộ sông lộ biển mà chẳng có thuyền.

Trên hoành phi [1] ghi rõ: Gánh nặng trên vai quá lớn.

[1] Hoành phi là những tấm biển gỗ có hình thức trình bày theo chiều ngang treo trên cao bên ngoài các gian thờ tại đình chùa, từ đường... Thường ở trên đó khắc từ ba đến bốn chữ đại tự. (theo google)

Quý Nhượng liếc mắt nhìn ra cửa, sắc trời đã dần dần tối, anh mượn cớ cất hết sách vở vào balo, lấy điện thoại ra gõ chữ cho cô đọc: *Trời sắp tối rồi, về nhà thôi.*

Cô không muốn anh phải tiễn mình, lo lắng sẽ làm chậm trễ thời gian của anh, dù sao nhà của anh và cô cũng khác hướng nhau. Quý Nhượng đã tiếp nhận “sự thật” cô ghét bỏ xe máy của mình, trong lòng tuy không vui nhưng nét mặt vẫn như bình thường dẫn cô đến trạm xe buýt.

Khoảng thời gian này đã thừa thốt bớt người, lúc xe đến vẫn còn nhiều chỗ trống. Anh đưa balo cho cô, mặt căng cứng nói: “Đi đi.”

Thích Ánh lén lút ngẩng đầu nhìn anh.

Không biết có phải vì có cơn gió thoảng qua hay không mà mắt cô hơi ửng hồng, ánh mắt nhìn anh lại dịu dàng quyến luyến.

Quý Nhượng bị ánh mắt này đánh thẳng vào tim khiến tê dại từng hồi, ngắt lời cười nói: “Sao vậy? Không nỡ rời xa ông đây à.”

Xe buýt ở phía sau dừng trạm, cửa xe mở ra.

Thích Ánh đột ngột nhón chân ôm anh.

Quý Nhượng chỉ cảm thấy trong lòng có một bóng dáng nhỏ nhắn vừa thơm vừa mềm, còn chưa kịp phản ứng thì Thích Ánh đã đưa tay qua cầm lấy balo của mình rồi xoay người chạy lên xe.

Ngon gió đêm thoảng qua người anh, cuốn đi hương thơm ngọt ngào vẫn còn lưu lại trong lòng.

Xe buýt rời trạm, Thích Ánh ghé đầu bên khung cửa sổ, vẫy tay cười với anh.

Lúc này lão đại mới lấy lại phản ứng vừa tức giận rồi lại thản người.

Rốt cuộc cái kiểu trên chộc người ta xong liền bỏ chạy này là học của ai?!

Không được, đã bị cô được hỏi hai lần rồi, lần sau mình nhất định phải chủ động, phải chiếm được hỏi trả lại!

...

Ngày hôm sau đến trường, Ngô Duệ tranh thủ lớp tự học buổi sáng còn chưa bắt đầu liền chạy đến lớp 9 tìm Quý Nhượng. Hạng nhất toàn trường xuất hiện ở nơi này ngay lập tức thu hút bao ánh nhìn, có vài tên nam sinh cá biệt cười đùa cản đường cậu: “Ái chà, đây không phải là hạng nhất toàn trường à, sao lại hạ mình thân phận cao quý chạy đến khu bên này của tụi tao vậy?”

Ngô Duệ nói: “Tôi tới tìm Quý Nhượng.”

Cả đám cười vang: “Mẹ nó chứ, thằng mọt sách này còn muốn tìm Nhượng ca nữa à? Có phải ngứa da muốn bị đánh không?”

Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh như băng của Quý Nhượng: “Ông đây thấy mày ngứa da muốn bị đánh thì có.”

Cả bọn thấy anh liền sợ hãi rút cổ lại, co giò chạy thật nhanh. Ngô Duệ đột nhiên sinh ra cảm giác được lão đại của trường bảo vệ thật kích động làm sao.

Cậu kiềm nén kích động trong lòng đưa cuốn vở trong tay qua: “Bạn học Quý, đây là kế hoạch học tập tôi mới lập ra tối hôm qua dựa theo tình hình học lực của cậu, cậu xem trước thử, đến trưa ăn cơm xong tôi sẽ qua tìm cậu để bàn tí mĩ hơn.”

Quý Nhượng nhận lấy: “Cảm ơn.”

Ngô Duệ ngượng ngừng khoát tay: “Chuyện phải làm mà, dù sao cậu cũng đã trả lương cho tôi rồi.”

Quý Nhượng cảm thấy tên nhóc này cũng thú vị thật, cười nói: “Được rồi, cậu về đi, sắp vào lớp rồi.”

Ngô Duệ gật đầu, xoay người đi. Quý Nhượng cầm vở trở lại chỗ ngồi của mình, dưới những ánh mắt tò mò xung quanh, anh mở trang đầu tiên của cuốn vở ra.

Chỉ thấy trên trang giấy trắng viết bốn chữ thật to vô cùng có lực:

[Tiến công Quý Nhượng]

Phía dưới có một hàng chữ nhỏ: – kế hoạch học tập tứ phía.

Quý Nhượng?

Mẹ nó, bộ hạng nhất toàn trường vẫn là thằng nhóc con học lớp bảy à?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngồi cùng bàn với tiểu tiên nữ

Edit: Simi

Toàn thể trường Hải Nhất phát hiện ra đạo này hạng nhất toàn trường và hạng nhất từ dưới đếm lên rất thân thiết với nhau. Không đúng, hiện tại đã là hạng ba từ dưới đếm lên rồi.

Chủ nhiệm lớp 1 nghe được thông tin này liền lo lắng, sau khi tan tiết còn đặc biệt gọi Ngô Duệ lên phòng làm việc của mình: “Có phải em ấy bắt nạt em không? Tìm em để thu phí sinh hoạt à? Ép em phải làm bài tập cho em ấy?”

Ngô Duệ khoát tay lia lịa: “Không có, không có ạ, thầy Hạ, bạn học Quý tốt bụng lắm, tụi em là bạn của nhau.”

Quý Nhượng đã dặn cậu từ trước là không được phép nói với bất kì ai chuyện cậu giúp anh học bổ túc.

Chủ nhiệm lớp 1 á khẩu nhìn cậu vài lần, “Ngô Duệ à, bây giờ em đã lên mười một rồi, phải lấy việc học làm trọng, ngàn vạn lần không được để học sinh cá biệt không đúng đắn ảnh hưởng đến mình.”

Chủ nhiệm lớp 9 Lưu Nghiêu đứng lúc đi vào văn phòng, nghe thấy thế nhất thời cười nhạt: “Ồ, thầy Hạ à, thầy đang nói ai không đúng đắn vậy?”

Thầy Hạ là chủ nhiệm lớp chọn, từ trước đến giờ đã không có ấn tượng gì tốt với lớp 9, tức giận nói: “Còn có thể là ai nữa, không phải chính là cái em Quý Nhượng kia của lớp thầy à! Tôi đã nói rồi lão Lưu à, thành tích của Ngô Duệ mà bị ảnh hưởng thì em ấy cũng chẳng được yên đâu!”

Lưu Nghiêu tuy đau hết cả đầu với mấy thằng khi con ở trong lớp nhưng lại luôn bao che khuyết điểm: “Đừng có lúc nào cũng suy nghĩ tiêu cực như vậy, dựa theo lời thầy nói, nếu thành tích dễ bị ảnh hưởng như vậy thì sao không thể là thành tích của Quý Nhượng bị ảnh hưởng bởi bạn học Ngô Duệ, như vậy có phải tốt hơn không?”

Mất thấy hai thầy giáo muốn cãi nhau, Ngô Duệ vội vàng xen vào: “Thầy Hạ, thầy cứ yên tâm ạ, em sẽ không để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến việc học của mình đâu. Bạn học Quý cũng rất tốt, tụi em là đôi bạn cùng tiến mà.”

Lưu Nghiêu nghĩ thầm, cũng may có tên nhóc này lên tiếng, đã vậy còn tự nhận là đôi bạn cùng tiến nữa.

Về mặt thầy Hạ muốn đau cả đầu, phát tay ra hiệu cho cậu về lớp.

Buổi sáng có hai tiết hóa.

Đạo gần đây Ngô Duệ có bổ sung lại kiến thức hóa học hồi cấp hai cho Quý Nhượng, trong bản kế hoạch học tập tứ phía đều có phần củng cố kiến thức của cấp hai. Cũng may mấy năm cấp hai anh đều chăm chú học hành nên cũng không đến mức bị mất gốc chẳng hiểu gì.

Sau khi đến phòng học, anh chọn vị trí gần cửa sổ, không ai dám đến ngồi gần chỗ của anh, anh hài lòng với bầu không khí thanh tĩnh này, cúi đầu làm bài trong sách ôn tập cấp hai mà Ngô Duệ đã giao cho mình.

Mấy học sinh trong lớp hai mặt nhìn nhau, lo lắng hoảng sợ không dám lên tiếng thảo luận gì, tờ giấy nhỏ cứ thế truyền tay nhau thật nhanh.

– rốt cuộc mấy ngày nay lão đại bị gì vậy? Không chỉ đi học đúng giờ mà còn tập trung giải đề nữa!

– mọi khi còn không thấy cậu ta nghiêm túc nghe giảng, ai mà biết có phải đang giải đề thật hay không, lỡ đâu lại đang làm chuyện gì mờ ám thì sao?

– Như chơi trò điền chữ chẳng hạn?

– cậu ta có nghe giảng cũng chả hiểu nổi đâu! Môn hóa là môn có ma pháp, rốt cuộc thi học sinh cá biệt tới đây xem trò vui làm gì chứ.

– có lão đại ở đây tao cũng không dám chọc ghẹo mấy nhóc con gái nữa, hu hu hu.

...

Thích Ánh đến lớp hơi trễ, hầu như chỉ nhanh hơn tiếng chuông vào tiết một giây.

Cô ôm sách thờ hồng học, nhìn xung quanh một vòng. Thật ra ở hàng giữa còn mấy chỗ trống, cũng có hai bạn học cùng lớp đang ngồi gần đó.

Nhưng cô không đi qua đó mà vòng qua bụi giảng tiến đến chỗ gần cửa sổ ở bên kia, đi thẳng xuống dãy bàn gần cuối, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cả lớp im bất động theo.

Quý Nhượng đóng sách tham khảo cấp hai mà mình đang làm lại, giấu xuống dưới cuốn sách giáo khoa cấp ba. Anh trừng mắt với Thích Ánh, dường như đang nói: *Cậu ngồi ở đây*

làm gì? Chuyển lên bàn trên đi!

Thích Ánh chỉ nghiêng đầu cười với anh.

Cô đặt sách giáo khoa lên bàn rồi lấy hộp bút ra, đoan đoan chính chính ngồi ngay ngắn.

Lần đầu tiên Quý Nhượng ngồi cùng bàn với cô.

Không biết vì sao mà tìm cứ đập nhanh như sấm đánh.

Anh len lén kéo sách tham khảo vào trong học bàn, không muốn để cô phát hiện ra mình đang làm bài của cấp hai. Anh liếc mắt sang sách của cô rồi lật sách của mình đến trang y vậy, sau đó lấy cuốn vở màu hồng ra, mở nắp bút, dáng ngồi nghiêm chỉnh thẳng lưng.

Giáo viên môn hóa vào lớp, cười mỉm nói: “Chào các em.”

Cả lớp cùng hô: “Chúng em chào cô ạ.”

Cô cũng hô theo, chỉ là không có âm thanh, lúc đôi môi nhỏ không tiếng động mở ra có thể thoáng nhìn thấy đầu lưỡi màu hồng phấn. Quý Nhượng ngửi được hương dầu tây thoang thoang.

Trước khi đi học có phải cô lại lên ăn kẹo dâu rồi không?

Lão đại bị hương thơm khuấy đảo dẫn đến tâm tình thất thường, vốn nghe giảng đã không hiểu, bây giờ càng nghe càng không lọt tai. Thích Ánh thì trái ngược lại, tập trung ghi ghi chép chép, cô rất thông minh, tuy không nghe được lời giảng của giáo viên nhưng khi kết hợp nội dung trên bảng với sách giáo khoa thì cô cũng có thể nhanh chóng nắm vững kiến thức đang được nhắc tới.

Có những chỗ cô không hiểu thì sẽ dùng bút đánh dấu màu hồng ghi chú lại, sau khi về lớp sẽ hỏi lại lớp phó học tập Hoàng Bác Thông sau.

Môn hóa lớp mười một nói chung vẫn quá khó đối với Quý Nhượng, ngay cả chép bài anh cũng không biết phải làm sai. Anh mở cuốn tập màu hồng phần kia ra, lật tới trang cuối cùng, một tay chống cằm, viết tên của Thích Ánh.

Hai chữ này không hiếm thấy cũng chẳng đặc biệt gì, nhưng khi ghép lại với nhau lại hài hòa đến lạ.

Anh viết hai chữ Thích Ánh ra giấy trắng, sau đó vẽ thêm một quả dâu tây bên cạnh. Lúc vẽ quả dâu còn mượn bút đỏ của Thích Ánh tô vẽ. Thích Ánh không biết anh đang làm gì, tan tiết, cô nhẹ nhàng đẩy vở của mình sang, muốn trao đổi kiến thức đã học với anh.

Quý Nhượng che cuốn tập của mình lại, bảo vệ như thể là bảo bối ở trong lòng, không để cho cô xem.

Thích Ánh nắm lấy góc áo của anh, lắc qua lắc lại, ánh mắt long lanh nhìn anh, giống như đang nói: *Cho tớ xem đi mà, tớ chỉ nhìn sơ qua thôi, cho tớ xem nha.*

Lão đại không chịu nổi nữa.

Anh tuyệt vọng đưa vở mình ra trước rồi lật mở vài tờ: “Xem đi! Không có gì hết!”

Thích Ánh nghi ngờ.

Sao lạ vậy? Rõ ràng hồi nãy anh ghi chép nghiêm túc lắm mà.

Quý Nhượng thừa lúc cô đang sững người thì gấp gấp thu cuốn vở trong tay lại, tiết sau phải nghiêm túc chép bài mới được.

Dù có nghe không hiểu thì cũng phải nhớ, lỡ đâu vừa tan tiết cô lại muốn xem vở của anh thì phải làm sao? Lúc nhìn thấy nguyên một trang tràn ngập tên của cô thì tôn nghiêm đàn ông của anh mất hết là cái chắc.

Cái kiểu len lén viết tên của người mình thầm mến này anh không thể nhận được!

Sau khi tan tiết, Quý Nhượng trở về lớp 9, tiết tiếp theo mà môn mà anh sợ nhất, toán học, vừa nghĩ tới thôi là đã hít thở không thông.

Tình cảnh lão đại đang bị thâm, vậy mà đám đàn em của lão đại lại cười đùa âm ỉ với nhau, dù sao hôm nay cũng là thứ sáu, ngày mai chính là ngày nghỉ cuối tuần vô cùng trong xanh. Khuất Đại Tráng tựa như không hiểu sắc mặt chày tới, hưng phấn hỏi: “Nhượng ca, cuối tuần này đi đâu chơi không? Em nghe nói bên Thành Đông đang mở trận đấu, không phải lâu rồi anh không tham gia à? Anh có định đi qua đó xem thử không?”

Quý Nhượng bực bội nói: “Không đi.”

Lưu Hải Dương đứng phía sau vỗ lên đầu cậu ta: “Mẹ mày, có phải mày quên mất lần trước vì cái trận đấu này mà Nhượng ca bị bắt vào cục cảnh sát rồi không? Tụi mình phải tuân thủ pháp luật, biết chưa?”

Khuất Đại Tráng gạt đầu lia lia: “Đứng, đứng, đứng, tới đó dễ xảy ra tranh chấp thì tốt nhất đừng tham gia tốt hơn, vậy tuần này tụi mình tới Lam Tước đi! Lam Tước mới cập nhật máy mới siêu cao cấp, lúc đánh nhau nhất định sẽ đã lắm!”

Quý Nhượng vẫn lười biếng: “Tao không đi, tụi bây đi đi.”

“Vậy tới quán net thì sao? Đối với sức của tụi mình thì có leo núi An Sơn cũng được! Cuối tuần này không phải có trận đấu CS:GO [1] à? Đám tụi mình cũng hợp thành một đội đi!”

[1] Counter-Strike: Global Offensive (viết tắt là CS:GO) là một trò chơi máy tính thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất, chiến thuật nhiều người chơi phát hành vào ngày 21 tháng 8 năm 2012 (theo wiki)

Quý Nhượng ném cuốn sách toán xuống bàn: “Mẹ nó cuối tuần ông đây không có rảnh, tụi mày cút chỗ khác đi!”

Một tiếng rống thật lớn, cả phòng học bỗng chốc im bặt.

Lão đại còn đáng sợ hơn cả giáo viên.

Khuất Đại Tráng cắn răng nhìn anh nửa ngày trời, không thèm để ý đến Lưu Hải Dương ở đằng sau đang lén lút túm lấy mình, đột nhiên nổi giận: “Nhượng ca! Có phải anh chường mắt gì với đám anh em này không? Anh khinh thường tụi này thì cứ nói thẳng! Không cần che che giấu giấu gì cho mệt đầu!”

Quý Nhượng quả thật cũng bị chọc tức, cười gằn: “Mẹ nó, Khuất Băng, mày có ý gì?”

Bình thường mỗi khi gọi thẳng cậu ta bằng tên thật chứng tỏ lão đại đã phần nộ lắm rồi, nhưng lần này đầu óc Khuất Đại Tráng tựa như chỉ toàn là cơ cứng, nói thẳng: “Em có ý gì? Anh mới có ý gì chứ?! Anh xem lại thử coi đã bao lâu rồi không thèm ra ngoài chơi với đám anh em? Nghe nói dạo này anh rất thân với hạng nhất toàn trường phải không, sao, khinh thường tụi này thành tích kém à? Chỉ muốn thoát khỏi đám quậy phá này thôi phải không? Vậy thì anh cứ nói thẳng đi! Chỉ cần anh nói một câu không cần tụi này nữa, kẻ nào đi theo anh kẻ đó sẽ là cháu rể đời của anh!”

Khuất Đại Tráng gào lên rất dữ dội, nhưng viền mắt lại hơi ửng đỏ.

Thời điểm này cả bọn đều là thanh thiếu niên đang độ tuổi trưởng thành, có ai mà không can tâm tình nguyện phục anh. Người ngoài đều nói anh sa đọa, bạo lực, nói anh xấu xa, chán ghét anh nhưng lại sợ hãi anh, chỉ có những ai luôn ở bên cạnh anh mới biết vị thiếu niên bị thầy trò cả trường kiêng kỵ này thật ra rất tốt bụng.

Mẹ Khuất Đại Tráng phải phẫu thuật tim, anh giấu điểm cả bọn đồng tiền viện phí, lúc bị Khuất Đại Tráng phát hiện còn cố kị mặt mũi của anh em, hời hợt nói: *Chẳng có gì, tao ghi nợ lại chờ mày trả.*

Em gái của Lạc Băng thăm mếu mếu anh lớp mười hai, bị tên cầm thú kia lấy danh nghĩa tình yêu bắt chụp ảnh khóa thân. Sau khi anh biết chuyện không nói hai lời, cũng không muốn liên lụy đến bọn họ, một mình đánh tên súc sinh kia gần chết, buộc gã xóa hết mấy tấm ảnh khóa thân kia.

Bình thường bọn họ gây chuyện thị phi ở bên ngoài, tất cả đều nhờ Quý Nhượng thay họ giải quyết hậu quả ổn thỏa, ngay cả những cái quy chụp không căn cứ cũng một mình anh công lý. Nhưng lúc nào anh cũng lời đi nói: *Chút chuyện còn con.*

Cả bọn đều biết quan hệ giữa Quý Nhượng và gia đình không tốt, tiền tiêu vặt của anh dùng hoài không hết, nhưng mỗi khi sinh bệnh cũng chỉ có mình anh nằm cô độc trên giường bệnh. Những ngày nghỉ đông và nghỉ hè, mọi người đều có nhà để trở về, đến Tết còn được người lớn trong nhà lì xì, còn Quý Nhượng vĩnh viễn ở trong căn hộ rộng lớn trống không kia, đêm 30 tết, một mình mình ăn mì ăn liền xem Xuân Vãn.

Bọn họ coi anh là đại ca, càng muốn coi anh là gia chủ, nhưng bây giờ thì anh dường như đã dần dần không cần bọn họ nữa rồi.

Cho dù là ai thì trong lòng bọn họ cũng không thể nào chấp nhận được.

Nếu bình thường Khuất Đại Tráng mà nói mấy lời này thì đã bị Quý Nhượng đánh cho như đòn.

Nhưng hiện giờ Quý Nhượng lại không động dậy.

Anh vừa tức vừa buồn cười.

Anh không hề biết hành vi của mình dạo gần đây lại khiến cả bọn hiểu lầm lớn như vậy.

Viền mắt của Khuất Đại Tráng đỏ bừng, xem ra muốn khóc đến nơi rồi, nhưng cậu ta cắn chặt răng, kiên trì với nguyên tắc đàn ông con trai không để rơi lệ của mình.

Yết hầu Quý Nhượng căng lên, gờ tay lên trước mặt cậu ta.

Khuất Đại Tráng vô thức né tránh, cho rằng mình sắp bị đánh. Không ngờ Quý Nhượng chỉ vỗ vai cậu ta một cái, thấp giọng nói: “Không phải như tụi bây nghĩ đâu, tao chỉ là...”

Anh dùng một giây, trước ánh mắt mong chờ của đám thiếu niên đang túi thân, về mặt trầm xuống: “Tao chỉ thích học thôi.”

Cả đám “?”

Anh thích cái gì?

Quý Nhượng nhìn cả đám đa dạng sắc mặt khác nhau, không biết nghĩ đến chuyện gì, anh nhú mày lại, tựa như đã đưa ra quyết định nói: “Như vậy đi, sau này tan học với cuối tuần, tụi bây đừng ra ngoài chơi nữa, cùng đi theo tao học bổ túc.”

Cả đám “?”

Khuất Đại Tráng, con mẹ mày, xem mày làm được chuyện tốt gì nè!

Trước đây lão đại chỉ ép người khác làm bài tập, bây giờ thì, mẹ kiếp, anh muốn bắt người ta học tập chăm chỉ luôn rồi!

Khuất Đại Tráng: “...”

Xin lỗi, là do tao nhiều chuyện, lẽ ra tao không nên nói gì cả TT.

*

Simi: Nhượng ca đáng yêu quá đi mất =)))) Bạn Tráng thật đáng thương =))))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Quý Nhượng là vết nhơ duy nhất của nhà họ Quý

Edit: Simi

Quý Nhượng nói được thì làm được.

Thứ bảy vừa ăn cơm trưa xong, đám thanh thiếu niên thức khuya chơi game vốn còn đang say giấc trên giường êm đã bị anh gọi điện tới kêu gọi tập hợp trước quảng trường trung tâm thương mại.

Mất Khuất Đại Tráng xung húp, ngáp lên ngáp xuống khiến nước mắt giàn giụa, vừa tới nơi đã bị cả đám vây vào đánh.

Mẹ nó, chỉ tại mày nhiều chuyện.

Khuất Đại Tráng uất ức muốn xoay chuyển tình thế, “Nhượng ca, tội em không hợp với chuyện học hành này đâu, sẽ không quấy rầy con đường tu hành của anh...”

Nhanh chóng bị Quý Nhượng đập một cước: “Đừng có nói nhảm nữa, mau đi vào cho ông.”

Cả đám cùng đến chỗ đã hẹn với Ngô Duệ từ trước, tên một sách kia ôm balo đứng chờ sẵn ở đó từ lúc nào. Thấy đám nam sinh mặt mày ủ dột đi sau lưng Quý Nhượng, cậu hơi kinh ngạc, chờ anh đến gần rồi nhỏ giọng hỏi: “Bạn học Quý, bọn họ tới đây chỉ vậy?”

Quý Nhượng nói: “Cùng học bổ túc.”

Ngô Duệ ngẩn người.

Gì đây, lão đại tiến công thì không nói, ngay cả đám đàn em của lão đại cũng muốn tiến công ư?

Có phải con gió xuân đổi mới của tổ quốc đã thành công mỹ mãn rồi không? Đến mức thay đổi luôn tính cách của đám thiếu niên bất lương luôn lấy việc chơi đùa làm chính này?

Đúng là lãng tử quay đầu còn quý hơn cả vàng!

Trong lòng Ngô Duệ bỗng nổi lên tinh thần trách nhiệm xã hội lớn lao! Nếu bọn họ đã có lòng cải chính thì mình nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ dẫn đường, phải hướng họ trở nên thiện lương, đó chính là chức trách của một người kẻ tọc chế độ xã hội chủ nghĩa này!

Quý Nhượng không biết vì sao hạng nhất toàn trường này lại đột ngột sáng rực cả hai mắt, anh nhìn sang quán cà phê cả hai hẹn nhau lúc đầu, bây giờ đã chặt kín người, không còn chỗ trống nữa.

Anh nhú mày: “Cậu đến sớm như vậy sao không vào giành chỗ trước?”

Ngô Duệ ngượng ngùng đẩy cặp kính đen mới đổi của mình lên: “Tôi chưa từng vào quán cà phê một mình bao giờ...”

Quý Nhượng hiểu rõ, không nói gì, “Đổi sang chỗ khác thôi!”

Cả nhóm trùng trùng điệp điệp đi dọc theo quảng trường trung tâm thương mại, đi thẳng hết một cây số, tất cả các quán cà phê gần đó đều đóng người.

Hôm nay là thứ bảy, hơn nửa cũng gần sát giờ chiều nên đây là khoảng thời gian người ta nhàn hạ đi uống cà phê nhất, làm gì còn chỗ trống nào cho cả bọn nữa.

Mất thấy sắc mặt lão đại ngày càng trầm xuống, Lưu Hải Dương nhanh chóng đề nghị: “Hay tụi mình đến KFC xem thử.”

Thế là cả đoàn người lại đi vòng đến chỗ cửa hàng KFC, chứng kiến bên trong toàn là mấy nhóc nhỏ đang đùa giỡn la hét chói tai.

Ngô Duệ chỉ sang công viên chỗ mấy ông lão bà lão đang đánh thái cực quyền, “Thật ra tội mình học ở đó cũng được, sân cỏ rộng rãi lắm.”

Quý Nhượng lạnh giọng: “Cậu muốn lên tin tức hay là để ông đây lên tivi?” Anh đi đến bên đường gọi xe, nói với Khuất Đại Tráng: “Tới Giang Đình.”

Hội sở giải trí xa hoa nằm ở trung tâm thành phố, chi phí ngẫu nhiên cũng phải hơn mười mấy ngàn.

Cả nhóm phân ra ngồi mấy chiếc xe, hơn nửa tiếng sau mới tập trung đông đủ ở Giang Đình.

Ngay cả quán cà phê Ngô Duệ còn chưa từng tới chứ nói gì đến chỗ hội sở xa hoa này. Cách trang trí và bảng hiệu đã cho thấy độ xa xỉ của nơi này, khung cửa kính trải dài khảm viền bạc, còn có hai nhân viên tiếp khách mặc đồng phục chỉnh chu nữa.

Ngô Duệ nhìn áo thun chỉ mười mấy đồng trên người mình, bước chân hơi chần chừ.

Quý Nhượng đi tới, khoác vai cậu ta kéo vào: “Đi thôi, còn lo lắng gì nữa.”

Khung cửa cảm ứng tự động mở ra, hai nhân viên tiếp khách cúi người gọi anh: “Quý thiếu.”

Còn chưa bước vào sảnh trong đã có bồi bàn dẫn họ thẳng đến một phòng lớn. Ghế sofa làm bằng da mềm, trong phòng được trang bị đủ mọi thiết bị giải trí, cả đám nam sinh như ngựa quen đường cũ, soạt soạt, phân tán ra tìm thứ tiêu khiển cho mình.

Ngô Duệ cũng sờ không biết phải làm gì, Quý Nhượng đập mạnh tay xuống bàn, lạnh lùng nói: “Mẹ nó, tập trung lại đây hết cho tao!”

Tiếng ồn ào nhất thời im bật, cả đám ù rù đi qua đó.

Quý Nhượng mở hết đèn trong phòng bao lên, sắp xếp chỗ ngồi lần lượt cho cả đám, sau đó mới nói với Ngô Duệ: “Bắt đầu đi.”

Ngô Duệ: “Hả?”

Quý Nhượng: “Học bổ túc!”

Ngô Duệ: “À à.”

Học bổ túc ở nơi như thế này thật sự rất quái dị. Cậu vội vàng lấy mấy đề phụ đạo cấp hai trong balo ra, cầm bút và tập ngồi xỏm xuống. “Hôm nay chúng ta sẽ học bổ túc môn toán nhé.”

Vừa nghe tới toán, cả đám đều ồn ào than thở: “Toán thì không được đâu! Nhưng ca, môn này dù có đánh chết tụi em cũng không được. Hơn nữa ở đây không có bảng đen, cậu ta chỉ viết trên giấy thì đưa nào xem được chứ.”

Quý Nhượng: “Vậy à?”

Sắc mặt không thay đổi, anh đứng dậy, nhấn chuông gọi nhân viên, rất nhanh có người chạy tới, “Tìm giúp tôi bảng trắng với bút lông tụi đây.”

Nhân viên: “Dạ, Quý thiếu.”

Mọi người: “?”

Chưa tới mấy phút sau bảng trắng với bút lông được mang vào, trước ánh mắt đau khổ của đám đàn em, anh đưa bút cho Ngô Duệ: “Lại đây.”

Ngô Duệ háng hái đến mức trán bắt đầu đổ mồ hôi, cậu nhận lấy cây bút giống như đang nhận lấy đóa hoa tương lai của tổ quốc, giọng nói run run: “Các bạn học sinh, hôm nay chúng ta sẽ ôn tập về căn bậc hai trong môn toán mà chúng ta đã từng học qua ở cấp hai. Vậy thì căn bậc hai là gì? Chúng ta hãy đọc kỹ ở phần này!”

Buổi học bỏ tức cứ thế bắt đầu bằng môn toán, ngay tại phòng bao ở hội sở đất giá nhất thành phố này.

...

Lúc Tiết Mạn Thanh và bạn bè cô ta đến Giang Đình thì đã xế chiều. Cả nhóm đi dạo phố suốt mấy tiếng đồng hồ, vừa rồi trời đột ngột chuyển mây, mưa bắt đầu nặng hạt, vừa không gọi được xe vừa mệt nên quyết định chạy đến Giang Đình ở gần đó chơi, dự định tối sẽ kêu xe tới đón.

Nhân viên dẫn cả nhóm cô ta lên tầng bốn, Tiết Mạn Thanh thường hay tới đây nên thích nhất là phòng ở tầng hai, bởi vì gương trong phòng vệ sinh ở tầng hai rất lớn, thích hợp để sống ảo. Cô ta nói với nhân viên: “Tôi muốn ngồi ở tầng hai.”

Nhân viên xin lỗi: “Thật ngại quá, Tiết tiểu thư, tầng hai không còn phòng trống nữa ạ.”

Tiết Mạn Thanh nhàu mày: “Sao hôm nay chỗ này làm ăn tốt vậy?”

Nhân viên biết thân phận của cô ta nên không dám lừa gạt gì, ăn ngay nói thật: “Quý thiếu đã bao cả tầng lầu rồi ạ.”

“Quý Nhượng?!” Tiết Mạn Thanh kinh ngạc thốt lên, mấy cô bạn đi cùng nghe thấy đều vậy lại:

— “Quý Nhượng ở đây à?”

— “Thanh Thanh, không phải hai cậu học chung trường à? Gọi cậu ấy qua chơi chung đi.”

— “Đúng đó, bên tụi mình ít người quá, chơi không có vui, đi hỏi thử cậu ấy xem có chịu ghép phòng không.”

Tiết Mạn Thanh không dám nói với bạn mình là Quý Nhượng vẫn luôn lạnh nhạt với cô ta, quay sang hỏi nhân viên: “Bọn họ đông người lắm à? Ngồi đầy hết cả tầng hai?”

Nhân viên kiên trì trả lời: “Không phải ạ, bọn họ chỉ ngồi một phòng thôi. Quý thiếu nói xung quanh âm ỉ làm phiền đến cậu ấy nên đã bao hết cả tầng, không cho ai lên.”

Sợ quấy rầy đến anh? Tụi hội sở giải trí chơi mà còn sợ âm ỉ?

Đúng là không thể nào hiểu nổi sự ngang ngược này.

Quý Nhượng rất nổi tiếng trong giới này, đối với hành động “phản nghịch tàn ác” của anh, dù có là thiếu niên thiếu nữ đứng ở đầu đình kim tự tháp cũng không bao giờ dám nghĩ tới.

Gia tộc nào mà chẳng bồi dưỡng con cháu trong nhà theo tiêu chuẩn người kế nghiệp, nếu phẩm hạnh hơi khác biệt thì chắc chắn sẽ tổn thất không ít đến lợi ích nên chẳng ai dám dính vào. Giống như Quý Nhượng vậy, xấu xa hết thuốc chữa, nếu là bọn họ thì đã bị gia tộc từ mặt lâu rồi.

Ba của Quý Nhượng, Quý Vi Ngạn, là một nhân tài, con trai sa đọa đến mức như vậy nhưng lúc nào cũng coi anh là báu vật, dù anh có muốn cái gì thì ông cũng đều thỏa mãn, mỗi khi tiếp đãi người ngoài đều một bộ “Con tụi là đũa trê ngoan”.

Con trai của ông, có ai mà không biết?

Lương tâm dù có mê muội đến mức nào cũng không thể khoe khoang như vậy chứ.

Cả nhà họ Quý đều là tinh anh, cả ba đời đều làm trong quân đội, Quý Vi Ngạn nổi tiếng trên thương trường cũng xuất thân từ bộ đội đặc công. Dù danh môn vọng tộc không đáng nói nhưng cũng là gia tộc quang vinh minh bạch.

Mà Quý Nhượng lại là vết nhơ duy nhất của nhà họ Quý.

Mấy cô bạn này của Tiết Mạn Thanh học bên trường khác, chưa từng gặp Quý Nhượng. Nói cho cùng thì mấy tin đồn anh tàn độc thế nào khi nghe từ miệng người khác cũng giảm mất vài phần khí thế, e ngại không được bao nhiêu mà tò mò lại chiếm phần nhiều hơn.

Cả nhóm quán quýt bên Tiết Mạn Thanh muốn gặp Quý Nhượng một lần.

Hồi trước cô ta hay nhắc tới Quý Nhượng, còn mở miệng gọi một tiếng chú Quý khiến cho cái mối quan hệ không tề giữa cả hai ở trong miệng cô ta càng trở nên chân thật hơn. Bây giờ đã đâm lao thì phải theo lao, quả thật cô ta khó sở khó nói nên lời.

Cuối cùng cô ta thật sự không thể tìm được lời phản đối nào, cũng không muốn mặt nạt trước mấy chị em tốt nên nhắm mắt nói: “Đề tở đi hồi trước đã, mấy cậu ở đây chờ tở chút.”

Nhân viên biết cô ta và Quý Nhượng quen nhau nên cũng không ngăn cản cô ta: “Ồ phòng 207 ạ.”

Tiết Mạn Thanh gật đầu, đi thẳng lên lầu. Đến tầng hai cô ta mới phát hiện hành lang yên tĩnh đến lạ, đi tới trước cửa phòng 207, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không nghe thấy.

Không lẽ anh đi rồi sao!?

Tiết Mạn Thanh tò mò đẩy cửa phòng ra một khe nhỏ, lén nhìn vào trong.

Chợt thấy Quý Nhượng cầm đầu đèn thiếu niên quỳ phá kia ngồi thành một hàng, trong tay mỗi người đều cầm một cuốn tập, nhìn lên nam sinh đeo mắt kính đang múa bút thành văn trên bảng trắng trước mặt.

Chỉ nghe thấy cậu ta thoăn thoắt nói: “Với đề bài $b-4ac \geq 0$, khi nhập a, b, c vào công thức thì ta sẽ có phương trình thế nào? Mời bạn học Khuất Bằng trả lời câu hỏi này!”

Khuất Bằng: “...Ừm, x bằng $2a$ phần...”

Ngô Duệ: “Đúng vậy! Chính là câu trả lời đó đó! Cậu mau trả lời tiếp đi!”

Khuất Bằng: “ $-b \pm \sqrt{b^2-4ac}$!”

Ngô Duệ: “Chính xác! Chúng ta hãy vỗ tay khen thưởng bạn học Khuất Bằng nào!”

Trong phòng bao vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt.

Tiết Mạn Thanh: “?”

Cô ta đang xem cảnh tượng quái lạ gì đây?

Gần như hốt hoảng, cô ta luống cuống chạy xuống lầu. Mấy chị em tốt của cô ta nhanh chóng xông tới, “Thế nào? Cậu ấy có đồng ý không?”

Tiết Mạn Thanh vẫn chưa ổn định lại tinh thần, áp a áp ứng: “Cậu ấy... Bọn họ đang bận, không phải tới đây chơi...”

Mấy cô nàng bắt màn bầu môi: “Ồ chỗ này thì có thể bận gì chứ? Đây là chỗ để làm chuyện chính sự à?”

Tiết Mạn Thanh: *Tôi cũng chẳng thể hiểu nổi nữa!*

Mẹ nó chứ cái đáng về cả bọn chăm chú học hành ở KTV thật sự quá giống mấy người trong ma giáo!

Tiết Mạn Thanh không muốn đối mặt với hiện thực quái quỷ này: “Tụi mình chuyển sang chỗ khác đi!”

Vừa dứt lời, đám chị em tốt chưa kịp phản ứng lại thì cô ta đã vội vã bỏ ra ngoài.

Lớp học bỏ túc trên tầng hai vẫn tiếp tục cho đến khi tới giờ ăn tối, Quý Nhượng dẫn mọi người đến nhà hàng Tây ở kế bên, Ngô Duệ còn phải về nhà với mẹ của mình nên từ chối.

Từ chỗ này về nhà của cậu hơi xa, Quý Nhượng giúp cậu gọi xe rồi mới quay về nhà hàng.

Ngô Duệ đeo balo đứng chờ xe ở gần đó, Tiết Mạn Thanh không biết đã quay lại từ lúc nào đi tới vỗ vai cậu.

Cả hai đều thuộc nhóm kéo cờ, mỗi tuần đều cùng nhau kéo cờ chung, Ngô Duệ gặp cô ta liền ngại ngùng, đẩy kính mắt chào hỏi: “Bạn học Tiết, trùng hợp quá.”

Về mặt Tiết Mạn Thanh hơi phức tạp, hỏi cậu: “Cậu ở đây làm gì vậy?”

Ngô Duệ trả lời: “Thì đi dạo quanh đây thôi, tán bộ thả lỏng tinh thần.”

Cái tên một sách này, còn không thèm nói thật với cô ta.

Tiết Mạn Thanh cắn môi dưới, hạ giọng: “Tôi biết hết rồi.”

Ngô Duệ càng hoảng sợ hơn: “Cậu biết cái gì?”

Tiết Mạn Thanh cuốn cuốn lộn tóc, thờ ơ nói: “Cậu đang dạy kèm cho nhóm Quý Nhượng.”

Chân tướng bị nói toạc ra, nhất thời Ngô Duệ có hơi xấu hổ, “Ai nói với cậu?”

Tiết Mạn Thanh đáp: “Quý Nhượng chứ ai.”

Ngô Duệ khó hiểu: “Không phải cậu ấy không cho tôi nói chuyện này ra à! Sao có thể kể cậu nghe được?”

Tiết Mạn Thanh cười cười: “Sao? Cậu muốn làm anh hùng cứu vớt thiếu niên đang sa chân vào lầm lỗi à? Dạy kèm cho mấy cậu ta? Bộ bọn họ chịu nghe lời cậu à?”

Ngô Duệ nghiêm túc đáp: “Cậu không được nói như vậy, bạn học Quý đi sai đường biết quay đầu chăm chỉ học tập mới tìm tới tôi, tôi nhất định sẽ giúp cậu ấy hết sức mình.” Cậu ngượng ngùng cười, “Hơn nữa cậu ấy cũng đã thanh toán phí dạy học rồi.”

Một chiếc xe màu trắng có rèm che dừng lại trước mặt hai người họ. Ngô Duệ nhìn biển số xe, đúng là chiếc xe Quý Nhượng đã gọi cho mình, cậu phát tay với Tiết Mạn Thanh: “Bạn học Tiết, tôi đi trước đây, gặp lại sau.”

Cậu ôm balo ngồi lên xe.

Ánh mắt Tiết Mạn Thanh phức tạp, dõi theo chiếc xe hòa vào dòng xe cộ, cứ thế chôn chân tại chỗ một hồi lâu.

Lúc này do khiếp sợ nên cô ta mới bỏ đi, sau đó cảm thấy không thích hợp lắm mới đi vòng trở về đây, rốt cuộc đến nơi rồi mới lý giải được chân tướng thật sự, tâm tình cô ta cũng trở nên trầm bổng phập phồng.

Quý Nhượng quả nhiên chủ động tìm Ngô Duệ dạy kèm cho anh sao?

Anh thật sự bắt đầu nghiêm túc học hành rồi?

Suy nghĩ kĩ lại thì đạo gần đây mấy tin tức đánh nhau hay thị phi có liên quan đến Quý Nhưộng quả thật đã ít hơn ngày trước.

Thế này có nghĩa là anh đang... thay đổi sao?

Cô ta nhớ tới khoảng trời gian trước mới mừng anh bắt trĩ trụ lạc xong, kết quả người ta vừa xoay lại đã cho cô ta thấy thế nào gọi là lãng tử quay đầu.

Anh sẽ trở thành dạng người gì? Biến thành nam thần có thành tích giỏi, gia thế tốt, vẻ ngoài điển trai nhưng lạnh lẽo cô độc sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiết Mạn Thanh cũng không biết nên tỏ ra thế nào khi tiếp nhận sự thay đổi này. Đang hồn bay phách lạc, cô ta nhận được điện thoại của ba mình, “Thanh Thanh, con đang ở đâu vậy? Không phải con nói muốn tham dự bữa tiệc tối nay với ba à? Ba tới đón con.”

Tiết Mạn Thanh báo địa chỉ.

Không bao lâu sau, một chiếc Cayenne chạy tới.

Lúc đến bữa tiệc, Tiết Mạn Thanh nhìn thấy ba của Quý Nhưộng, Quý Vĩ Ngạn.

Người đàn ông có vóc dáng thẳng thớm, tướng mạo chinh tề, trên người lúc nào cũng tỏ ra sự nghiêm nghị của quân nhân. Thấy Tiết Mạn Thanh, ông hòa nhã chào hỏi cô ta: “Thanh Thanh tới rồi à.”

Tiết Mạn Thanh mỉm cười, Quý Vĩ Ngạn hỏi cô ta vài câu về chuyện học hành, cuối cùng cũng vòng vo trở lại chủ đề chưa bao giờ thay đổi kia: “Đạo gần đây tên nhóc nhà chú có gây thêm chuyện gì ở trong trường không?”

Tiết Mạn Thanh im lặng vài giây, ngọt ngào cười rộ lên: “Dạ không có, chú Quý không biết chứ đạo này Quý Nhưộng ngoan ngoãn lắm, không chỉ không gây sự đánh nhau mà còn đi nhờ hạng nhất toàn trường dạy kèm cho cậu ấy nữa, nhìn bộ dáng của cậu ấy có vẻ là đã hồi cải để trở thành người tốt rồi, con thật sự rất mừng cho cậu ấy.”

Quý Vĩ Ngạn biến sắc, có vẻ như vì quá kinh ngạc nên ly rượu trong tay còn vẩy ra vài giọt nước.

Một lát sau, sự mừng rỡ xen lẫn chút xúc động phức tạp hiện rõ trong đôi mắt: “Đứa nhỏ A Nhưộng này... đứa nhỏ này...”

Cuối cùng ông cũng không thể nói hết câu, bữa tiệc vừa kết thúc liền vội vã rời đi.

*

Simi: Lời lão đại thật có uy lực!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tiên Nữ Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.